Café Yêu
Minh Nhật
Mục Lục
Giới Thiệu
Ba Phút
Bản Giao Hưởng Không Mùa
Cỏ Mềm
Cửa Hàng Mộc Lan
Ngày Không Bình Thường
Người Lạ Quen Thuộc
Những Ngày Mưa Lạ
Bắt Đầu Bằng Một Kết Thúc
Café Yêu
Cô Bạn Có Đôi Mắt Tím
Môi Nhạt Má Hồng
Những Người Thích Uống Nước
Bức Ảnh Polaroid
Thế Là Không Đủ
Hố Sâu - Bức Ảnh
Giấc Mơ Mùa Đông
Café Lạ
Khi Mùa Đông Đến
Ngày Chỉ Mới Bắt Đầu
Thế Là Thế Nào
Tuyết Rơi Ở Northampton

http://tieulun.hopto.org

Giới Thiệu

Nếu đã quen với những trang báo Hoa Học Trò thì cái tên Minh Nhật có lẽ không xa lạ gì với các bạn. Tuy còn khá trẻ nhưng Minh Nhật đã để lại một dấu ấn sâu đậm trong lòng bạn đọc với những truyện ngắn thể hiện nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau của tuổi học trò. Bước vào truyện của Minh Nhật như bước vào một thế giới dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng cũng đầy những trăn trở. Truyện của Minh Nhật mang lại những điều giản dị nhưng ý nghĩa mà đôi khi ta đã bỏ quên trong cuộc đời này.

http://tieulun.hopto.org

Ba Phút

1. - Cậu hãy xéo đi!

Gil nói rất chậm rãi, nhưng hơi to, khiến cho hầu như một nửa quán cafe quay lại nhìn vào bàn chúng tôi. Tôi bối rối, không biết phải nói gì. Gil là một chàng trai khá lịch thiệp, chẳng bao giờ to tiếng với ai. Tôi ngồi sững ra, hơi shock một chút. Rồi nheo nheo mắt theo một điệu gần như khó chịu:

- Cậu vừa nói cái gì cơ?

Gil vẫn chậm rãi, nhún vai:

- Tớ hoàn toàn không muốn nổi nóng với con gái, nhất là cậu. Tớ bảo cậu hãy xéo đi, còn nếu cậu không muốn, tớ sẽ là người xéo.

Rất đơn giản. Gil vớ nhanh lấy cái áo khoác, kẹp tiền xuống đáy cốc và bước thẳng ra ngoài rất nhanh. Tôi chợt hiểu vị trí của mình, cầm lấy túi chạy theo ra khỏi quán khi Gil đã ngồi lên moto:

- Này, chúng ta đã chơi với nhau ba năm, và…

Gil ngắt lời:

- Ừ, và vì chúng ta đã chơi với nhau ba năm, nên trên bàn tớ đã kẹp cả tiền đủ để cậu đi taxi về. Không cần gọi cho tớ nữa đâu.

Dứt lời, cậu ta đội mũ bảo hiểm, và phóng vèo đi.

Tôi dựa vào tường. Thở dài. Thế đấy. Tất cả chỉ trong ba phút. Tôi vẫn nghe người ta lảm nhảm về một câu kiểu như: "bạn có thể chỉ mất một giây để yêu một người, nhưng lại mất cả đời để quên đi người ấy". Bây giờ, tôi đứng đây, và sáng tác ra một câu mới thực tế với hoàn cảnh hơn: "Người ta có thể chơi với nhau ba năm, nhưng có thể chỉ mất ba phút để vứt đi tất cả."

Thực tế hơn nữa, tôi đi vào quán, uống nốt phần hot chocolate của mình, và lấy tiền để ở dưới cốc đi taxi về.

2. Tôi và Gil quen nhau từ những ngày đầu khi tôi mới sang đây học. Dân Việt ở Hàn Quốc không phải là nhiều, ừm, bây giờ thì có nhiều hơn một chút, nhưng vẫn không thấm tháp gì với cái thành phố người chảy như nước nơi tôi sống. Và cảm giác lạc lõng cũng như thiếu vắng khiến những người bạn dễ đến với nhau, Gil là người gốc Ý, sinh ra ở Ý và mang đầy đủ các tố chất của một chàng trai Ý: đẹp trai, tốt bụng, điềm tĩnh và cuối cùng, rất lăng nhăng. Tất nhiên tôi cũng chẳng mấy khi để ý đến những vấn đề của một người khác, nhưng càng chơi thân với nhau, thì cái điều ấy lại càng đập vào mắt tôi. Trong vòng một kỳ học đầu, cậu ta chia tay với tổng cộng bốn cô bạn gái nếu không muốn tính đến những em "râu ria". Chợt-gặp-ở-đâu-đó, chợt-cảm-thấy-thích-nhau, và rồi chợt-muốn-chia-tay. Dường như là sống rất "chợt"! Ngược lại, những người càng thiếu chung thuỷ, lại càng có xu hướng khá tốt

với bạn bè. Như kiểu, ngoài điều đó, Gil chẳng có điểm gì để chê. Tử tế, galance, sống dễ chịu và chẳng bao giờ xấu tính chơi khăm ai. Chăm chỉ gọi điện làm đồng hồ báo thức cho tôi mỗi sáng, đến đón đi học, đưa về nhà, thi thoảng trả tiền cho một vài tập giấy vẽ hoặc màu mà tôi mua, nếu cậu ta có tiền lẻ. Tức là một lối sống rất vô tư và thoải mái, không tính toán bao giờ mặc dù cậu ta cũng phải đi làm thêm như ai. Thi thoảng hết ca part-time, Gil lại vòng qua nhà tôi đưa một cái bánh hoặc một bình hot chocolate, hai đứa ngồi tán phét, hoặc chở tôi vòng vèo đâu đó hóng gió trên cái xe đưa pizza của cậu ta.

Tổng kết lại, Gil là một người chơi được, chơi quá được.

Nhưng thế mà tôi lại không sao chịu được cái điểm xấu duy nhất của Gil (ít nhất trong mắt tôi là xấu). Và thường xuyên cằn nhằn, càu nhàu, lèo bèo mỗi khi cậu ta vừa đá veo đi một cô nàng nào đó. Không chỉ là ác cảm, tôi gần như dị ứng với cái cách sống ấy, đôi lần, trong lúc tôi cáu gắt một cách rất hùng hổ (con gái cung sư tử mà!), cậu ta chỉ cười và phẩy tay: "Này Thư, cớ sao cậu lại quá để ý đến những điều lặt vặt chẳng ảnh hưởng gì đến cậu vậy". Tôi trả lời rằng thì mà là tôi là bạn cậu ta và đương nhiên tôi sẽ để ý đến mọi thứ của cậu ta. Đấy, thói đời là thế, cứ khi làm bạn hơi thân một tí với ai đó là thói quen sở hữu của người ta bắt đầu tăng lên, và cho rằng mình có quyền nhắc nhở và chỉ bảo đường đi nước bước cho cái ván cờ mà người kia đang chơi.

3. Việc cãi nhau lần này cũng thế. Trưa nay, vắt vẻo trên lan can tầng hai, nơi đầy những lá phong rụng hết xuống rực lên một màu vàng. Tôi ngồi đấy, ăn bánh táo, và ngẫm nghĩ sự đời, chuyện chiến tranh ở Paskistan, chuyện Triều Tiên thử hạt nhân, chuyện tí nữa vẽ gì vào móng tay, hay chuyện ăn xong bánh táo thì vứt vỏ đi đâu, đại loại là trên trời dưới đất, thì đột nhiên thấy ở cuối hành lang của block 52, cái dáng không nhầm vào đâu được và cái màu tóc bạch kim ít trượt của Gil, tôi ngừng ăn bánh táo, chuyển sang… bốc bánh gấu, và ngó chăm chú xuống đấy. Một tí giằng co, một tí níu kéo, một quả cười và vẫy chào tạm biệt rất Gil. Cậu ta đi cùng cô bé này cũng đã được 3 tháng rồi, tôi cứ tưởng sẽ tốt đẹp, cuối cùng đâu lại vào đó. Mặt tôi đỏ bừng lên hệt như một nhân vật truyện tranh. Tôi bò lên lớp. Không nói gì suốt 4 tiết, chỉ giữ vẻ mặt thật mafia và vứt sang Gil một cái nhìn…nảy nở, à nhầm, nảy lửa, để cho cậu ta biết là tôi đang gặm một khối căm hờn trong cũi lớp. Gil đáp lại tôi bằng một ánh mắt hơi lãnh đạm như thường lệ. Một đôi mắt xanh tựa dòng nước trong trẻo sẽ khiến tôi hơi nhụt cơn mắng nhiếc, đành chuyển sang nhìn mẫu và vẽ phác thảo hai con cá. Lớp học kết thúc, tôi

quay sang:

- Này, ra Dragon Fly, tớ muốn nói chuyện.

Gil nhấc cái thân hình cao tới một mét đầu tám đuôi chơi vơi lê theo tôi. Ra đến DF, tôi bắt đầu bài tham luận về hạnh phúc, sở thích, tật xấu, thói quen…khi tôi đang giữa cơn diễn giải, Gil chợt nghiêng người về phía tôi và nói:

- Cậu thật kỳ cục, Thư. Cậu hiểu đếch gì mà quát nạt và lên lớp tớ chứ. Nếu mà cậu cho rằng với cái vốn sống ít ỏi, kiến thức nông cạn và phong cách tẻ nhạt, mà cậu lại có thể dạy dỗ tớ về cách tớ sống, thì tốt hơn hết vào sinh nhật lần tới của cậu, Gil này sẽ tặng một cái gương.

Oh, thật chuyên nghiệp, một câu nói thôi mà đạt đủ các tiêu chuẩn: phản bác ý kiến đưa ra phía trước, hạ thấp đối phương, tự nâng bản thân mình lên một tầm cao mới và cuối cùng là kết thúc mở, quả nhiên xứng đáng với điểm hùng biện cao nhất khoa Mỹ Thuật. Gil có khác. Tôi lẩm nhẩm với mình như thế, rồi nhếch mép lên:

- Tớ chả để ý tớ xấu xí tầm thường thiếu cá tình thừa vô duyên thế nào, nhưng tớ không đùa với tình cảm người khác. Cậu nghĩ là cậu giỏi lắm khi hơn người ở cái việc hút vài cô vào nhả vài nàng ra thế sao, thế thì đến sinh nhật sắp tới, Thư này cũng sẽ tặng cậu một cục nam châm để cậu tha hồ nghịch.

À quên chưa nói, điểm hùng biện của tôi cao nhì khoa.

Và đoạn đột ngột phía sau thì tôi đã kể rồi đấy. Sau khi tôi nói câu đấy, mắt cậu ta xa lạ như 3 năm trước.

- Cậu hãy xéo đi!

4. Chúng tôi không nói chuyện với nhau vài ngày. Thực tế là Gil không đến trường, di động tắt phụt như chưa từng sờ tới. Sau cái hôm Gil và tôi chí choé ở DF cafe, tôi được nghe một đứa bạn kể lại rằng thực ra lần này Gil mới là người bị "sút", cậu ta thích cô bé kia thật sự và dành tình cảm chân thành, cuối cùng nàng lại nói ra câu chia tay. Tôi tựa như muốn gọi để nói lời xin lỗi, nhưng việc quái gì con gái lại phải xin lỗi trước chứ, hơn nữa, chính cậu ta đã nổi nóng trước, và còn nói là chớ có gọi cho cậu ta cơ mà.

Chỉ vài ngày nữa là đến Tết, trong suốt thời gian chơi với nhau thân thiết, Gil thường xuyên đi với tôi dịp Tết. Vì Tết Việt Nam thì chẳng có nghĩa lý gì nhiều ở Korea, nên chúng tôi chỉ thường ra ngoài, đến một quán quen, ngồi ăn liền tù tì vài bát mỳ kim chi rẻ tiền, và sau đấy phi đến một tiệm karaoke, cũng quen thuộc, mà tình cờ tôi mò ra được có một cơ số nhạc Việt. Tôi hát, để xoa dịu nỗi nhớ nhà, và Gil hát, để vui vẻ. Tôi dạy cậu ta được ba bài,

nhưng Gil hát chuẩn nhất là "Điều cuối cùng chờ đợi" của Quang Dũng, một bài toàn ca từ khó nhưng chả hiểu sao cậu ta thuộc được.

…Tết đến vèo vèo. Ở xa nhà người ta chả mấy khi để ý thời gian, có khi ngẩng mặt lên qua luôn giao thừa. Tôi cũng chán. Thôi xong. Thế là hết vòng vèo vui thú với cậu bạn thân thiết. Tôi lang thang đến quán cũ, ngồi thừ ra ăn mỳ. Một bát đã thấy no. Ngán ngẩm. Đôi khi thế, những người hay ở cạnh ta, ta chỉ nhận ra giá trị khi họ vụt biến mất.

Tôi đi bộ vào một ngõ tối, định tắt qua dãy Hanauk bên đường, nơi bán đầy những đồ len vải. Chợt nghe thấy tiếng chân sau lưng mình tành tạch vào nước. Hoảng hốt. Sợ hãi. Loạn óc. Trong cái ngõ tối và ẩm ướt này, chuyện tồi tệ quái gì cũng có thể xảy ra. Những hình ảnh kỳ quái hiện ra trong đầu tôi khiến tôi lấy hết sức nín thở đi thẳng về phía đầu ngõ, nơi có ánh sáng. Tiếng chân đằng sau tôi gấp hơn, cảm giác đến gần hơn, tôi run rẩy đến độ không chạy được. Đột nhiên, người đấy chạm vào vai tôi: "Hey!" Tôi hét lên một tiếng hãi hùng và quay lại. Chết tiệt! Gil! Cậu ta cũng nhìn tôi kinh ngạc, nhưng khi có vẻ hiểu được tâm lý vừa rồi của tôi, cậu ta cười phá, nói thản nhiên:

- Tớ đã bảo cậu bao lần là không đi vào mấy ngõ vắng và tối.

Rồi cậu ta im lặng. Tôi gật đầu, thở mạnh:

- Cậu làm cái gì ở đây…?

Gil nhìn tôi châm chọc:

- Chẳng phải "Tet" cậu hay đến đây sao, đừng tưởng tớ không nhớ ra. Haha, tớ đã quá rành những thói quen của cậu rồi. Chúng ta đã chơi với nhau ba năm rồi mà!

Sau khi nhắc lại chính cái câu tôi đã từng nói đấy, cậu ta, một cách tự nhiên như chàng tiên, khoác vai tôi đi ra phía đường, vừa đi vừa cười thích thú:

- Ăn thêm vài bát mỳ đã! Rồi tớ muốn hát "Dieu cuoi cung cho doi" cho cậu nghe.

Tôi cười phá lên, định hỏi, xin lỗi và an ủi cậu ta vì biết chắc Gil nằm lỳ trùm chăn trong mấy ngày vừa rồi bởi cô bé khoá dưới, nhưng hình như thấy cũng chẳng có gì quan trọng. Thế đấy, với một tình bạn như thế, người ta cũng chỉ cần ba phút để làm lành với nhau sau mọi chuyện bực bội, và ở bên cạnh khi thật sự cần thiết. Tôi chợt thấy đói kinh khủng…

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Bản Giao Hưởng Không Mùa

Lá thư của bố báo tin mẹ đang ốm đến với Việt trong một buổi chiều mưa nhẹ và gió dìu dịu, khi nó mò ra bưu điện lục xem có tiền gửi ở quê lên không. Việt hơi nhăn mặt khi "soi" cái phong bì mỏng lên trời không thấy thêm gì khác, trong khi thư viết chỉ là vài dòng ngắn ngủi báo một điều nó chẳng mong chờ. Nó gấp tư cái phong bì nhét xuống đáy ba lô, leo lên cái xe mượn của Ly "Ti" phóng vù về trường không một lần bóp phanh.

- Thế rốt cuộc mày có đi không? Lằng nhà lằng nhằng mất thời gian quá! – Cường cáu gắt.

- Tao không biết. Để tao… nghĩ đã. - Việt nhấm nhẳng làm thằng bạn nhặng xị lên: - Nghĩ cái khỉ nhà mày ý. Mày thì có cái cóc khô gì mà suy với chả nghĩ! Không đi thì cứ nói là không đi – Minh "Tinh" nói to đến nỗi cô bán hàng ngước mắt lên nhìn cả bọn một cách ngạc nhiên pha lẫn e dè.

Ly "Ti" nguýt Minh một cái rồi quay ra dịu dàng với Việt:

- Thế anh có chuyện gì à?

Việt định nói nhưng ngập ngừng rồi lại thôi. Ngọc "Xù" đang lựa một cái áo hai dây cũng quay ra hất hàm: - Xời! Có chuyện gì thì sổ béng ra. Mập mà mập mờ ngứa mắt quá!

Việt tặc lưỡi, thò tay moi cái thư ném lên:

- Dạ đây! Mấy ông bà liếc qua đi ạ!

"Xù" bắt lấy cái thư, đọc lướt qua, rồi vừa tủm tỉm cười vừa chuyền tay cho mấy đứa còn lại. Cường đọc cuối, nó giơ cái thư lên và nhăn mặt: - Và thế là mày tính sẽ nghỉ hai ngày cuối tuần ở quê với ông bà già vì cái thư này à?

Việt gập đầu rồi lại lắc đầu:

- Tao cũng chưa biết nữa. Thế mới bảo phải nghĩ.

Ly "Ti" mâm mê một cái gấu quần để đoán chất vải, giọng nhè nhẹ bâng quơ: - Nhưng hôm nay đã là thứ sáu rồi, cả bọn định mai sẽ đi Hồ Núi Cốc mà, anh còn nghĩ tới nữa?

Việt chưa kịp trả lời thì Minh "Tinh" đã quàng vai nó thân mật.

- Đã hai năm có lẻ mày lên đây học, tao có thấy bà già mày ốm iếc gì đâu. Cụ khỏe như voi Tây Nguyên ý! Chắc là nhớ thằng con giai quý tử quá nên lòe mày về chơi thôi.

Tiếng cười vang lên trong shop. Việt đỏ bừng mặt:

- Mày câm đi! Những câu như thế mà cũng sủa được.

Mắt Minh "Tinh" long lên, nó vứt bộp cái sơ mi trắng viền đen đang cầm trên tay xuống: - Mày muốn chơi hả? Tao chiều.

Thấy hai thằng lườm nhau có vẻ sắp to chuyện, Xù cuống cuồng nhảy vào giữa: - Này, này, dừng ngay! Hai ông nên biết kiềm chế. Có gì vào… nhà vệ sinh nữ mà giải quyết, không đóng phim hành động ở đây nhé!

Việt nhổ một bãi nước bọt, quay ra lựa một cái áo khác. Cường nhìn Việt chăm chú: - Chắc cũng không vấn đề gì đâu. Các cụ hay cảm vặt ấy mà. Thỉnh thoảng ho vài cơn là nửa làng được biết.

Minh "Tinh" nhếch mép một cái, tiếp tục đá đểu:

- Tao thì vẫn cho là cụ chán chơi với lợn gà rồi, nên muốn thằng con giai về đấm bóp.

- Ông tắt đài được rồi đấy! - Ly "Ti" nheo mắt, rồi nó nhìn sang Việt – Em đồng ý với anh Cường, chắc là mẹ anh chỉ hơi mệt thôi, người già thường thế mà! Anh cứ yên tâm mà đi với bọn em.

Việt nhún vai giọng mệt mỏi:

- Anh cũng chẳng biết nữa. Thôi, anh về ký túc xá trước đây. Có gì nháy máy.

Nó cầm chìa khóa Spacy của Ly "Ti", bước ra ngoài trong tiếng huýt sáo trêu chọc của Minh "Tinh".

2. Nhà Việt chẳng thuộc loại khá giả gì. Gọi là được thì tức là cũng chật vật mới nuôi nổi một thằng con học đại học có ti tỉ nhu cầu như bao người bình thường ở thành phố. Về cơ bản, Việt không hư, không phá phách, không bỏ học, nhưng từ ngày chơi với tụi Xù, Việt mới hiểu nỗi khổ của một thằng con trai thấy mình hoặc thua kém bạn bè hoặc phải dựa vào một đứa con gái khác, như việc nó vẫn phải dùng xe máy của Ly "Ti" chẳng hạn. Cả Cường, Xù, Minh "Tinh" và Ly "Ti" đều là những đứa Hà Nội giàu có, tiền vừa tiêu vừa ném. Với chúng nó "money is no problem" thì với Việt lại khá khó khăn. Việt yêu cầu bố mẹ gửi tiền lên nhiều hơn, lấy lý do "học phí tăng và cần phải mua thêm sách vở". Hai năm đại học, Việt không về thăm bố mẹ lần nào. Nó tự nghĩ, mình đã sống hai mươi năm với bố mẹ, bây giờ đi hai, ba năm làm gì mà phải về. Đôi khi nó cũng nhớ những cánh đồng bát ngát ở quê, ánh mắt dịu hiền bao dung của mẹ hay những cây mít trĩu quả trước sân nhà. Hoặc là một vài lần tắm sông đùa nhau chí chóe với lũ bạn, hoặc là những lần bắt đom đóm làm đèn trung thu. Mọi thứ hiện ra khi rõ ràng khi mờ mịt. Nhưng thường được lấp ngay bởi những buổi party, những cuộc chơi thâu đêm, cũng có khi là những bài luận văn khó đến ngắc ngứ, dù là gì, cũng nhanh chóng dập tắt được niềm nhớ và mong mỏi về quê trong Việt. Cũng có lúc ngồi một mình vào những đêm muộn khi thằng bạn Hải Phòng hay Khánh Hòa gì đó ở chung phòng đã ngủ khì, kết thúc tạm cho những cuộc chơi liên

miên, Việt cũng thấy nhớ mẹ, nhớ lắm lắm. Vì nó nhớ khi còn nhỏ, vào những giờ như thế này, khi nó đã leo lên giường đánh được một nửa giấc, chợt tỉnh giấc vì một trận mưa rào hay tiếng dế kêu to, Việt thường vẫn thấy mẹ ngồi bên chiếc đèn dầu vặn nhỏ vì sợ sáng quá nó thức, khi tính tiền vải lụa bán trong ngày, lúc thì xem lại sổ sách cấy giống đã thu mua… Những việc tuy với đứa trẻ như Việt là khó hiểu, nó cũng lờ mờ đoán ra là mẹ đang tìm cách… kiếm tiền. Nó lại lăn ra ngủ tiếp. Mẹ nó lăn lộn làm ăn kiếm sống buôn bán như thế nhưng lại rất hiền. Thường che chở cho nó mỗi khi bố đánh đòn vì đi chơi trốn bữa. Việt nhớ! Nhưng nó cũng chỉ nhớ được đến thế thì hoặc thằng bạn cùng phòng mò dậy và càu nhàu vì đèn vẫn sáng, hoặc di động của nó rung, hoặc ý nghĩ về bài hàm số đang dang dở lại lấn chiếm, hoặc những cái tương tự như thế. Lần này thấy bố viết thư báo vậy, Việt hơi băn khoăn, nó cũng muốn về xem mẹ ốm ra sao, nhưng cũng lại không muốn bỏ chuyến đi chơi đã chuẩn bị sắp xếp cả tuần. Việt thầm nghĩ một mình cho đến khi đầu nó đau như búa bổ thì có tiếng gõ cửa. Ai đấy?

- Em! – Giọng Ly "Ti".

Việt bước chân đất ra mở cửa. Ly "Ti" bước vào, vứt cái xắc xuống ghế, ngồi phịch lên giường, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút: - Mai anh đi đấy chứ?

Việt khép cửa, nó quơ đống quần áo nhàu nát và bừa bộn trên giường ném và một góc, hỏi bâng quơ một câu để tránh vấn đề: - Em đi gì đến đây vậy?

Ly "Ti" hồn nhiên trả lời một câu làm Việt phải giật mình:

- Minh "Tinh" đèo.

Ly nhả khói, đưa tay ra vuốt mái tóc mượt mà:

- Hmm…hm…sao? Anh có đi không vậy?

- Chắc không! Anh nghĩ mình nên về thăm mẹ - Việt buông giọng, nhìn ra cửa sổ đóng kín, chèn bằng một khúc gỗ ẩm ướt.

Ly rùng mình nhìn chồng sách bụi bặm trên tủ và đống xoong nồi lỉnh kỉnh ở cuối phòng, nó lắc lắc tay Việt: - Này, anh không đi thật à?

Việt vẫn không quay mặt lại:

- Ừ, không đi, đâu thể phân thân được!

Giọng Ly "Ti" nghe nho nhỏ:

- Anh bỏ em cho Minh "Tinh" thật à?

Việt thấy lạnh người vì Ly động trúng vào điều nó đang nghĩ. Trong năm đứa, Cường và "Xù" là một đôi. Còn cả Việt và Minh "Tinh" đều thích Ly. Từ trước đến nay, Ly "Ti" luôn dành tình cảm cho nó nhiều hơn. Tuy thế,

Minh "Tinh" chưa bao giờ bỏ cuộc. Việt biết thằng này luôn rình cơ hội thích hợp cướp trái tim Ly "Ti" đi.

Việt đá một câu để thử lửa:

- Em đi với nó cũng có sao đâu!

Ly "Ti"đứng phắt dậy, nhặt xắc bước thẳng ra cửa. Việt chồm dậy hốt hoảng, nó bước theo rút điếu thuốc trên môi Ly ra: - Được, anh… đi.

Ly "Ti" quay lại tát yêu một cái vào mặt Việt:

- Đấy, thế mới là anh chứ! Lúc nãy em nói đùa đấy. "Xù" nó đèo em đến đây.

Việt thấy nhẹ cả người, nó chào, rồi đóng cửa lại. Bước lại gần phía cửa sổ, Việt gỡ tấm gỗ, mở toang cửa ra, một luồng gió mát ùa vào làm nó nhẹ nhóm đôi chút. Nó không về chắc mẹ cũng không giận, mà có giận thì cũng chẳng sao.

3. Năm giờ sáng. Trời vẫn còn tối. Cường và Xù cười đùa rôm rả. Minh "Tinh" như thường lệ solo một mình một xe, vừa đi vừa hút sáo, thỉnh thoảng liếc sang Spacy Việt đang đèo Ly "Ti", nó đã quen nên không còn thấy tức nữa, chỉ đôi lúc lại trêu Ly vài câu mặc ánh mắt ít thiện cảm của Việt. Minh "Tinh" cười khẩy.

- Cậu công tử nhà quê có quen đi đường dài không đấy? Hay đảo Ly sang đây đèo hộ cho!

Việt nhếch mép, cố ghim giọng nói cho vừa:

- Quen hay không thì vẫn hơn xa mày?

Minh "Tinh" nheo mắt:

- Tao thách.

Việt cảm thấy từng mạch máu mình nóng lên:

- Thích thì chiều!

Minh "Tinh" cười ha hả:

- Được lắm. Cường ơi, bắt hộ tao mày! Từ đây ra đường quốc lộ mười ba khoảng hai mươi cây. Thằng nào đến trước thì đèo Ly hết phần còn lại. OK?

Việt gật đầu. Nó ép thắng côn, lên ga bốc xe đi. Minh "Tinh" chậm rãi về số một rồi lên số hai, ba, nó chồm xe lên, không chịu thua kém phân, lướt qua đánh đuôi quệt vào chân Việt một cách khiêu khích. Việt cuống lên, vuốt ga nhích xe lên rồi quẫy một cái vào đầu xe làm con X đỏ của Minh lảo đảo, rồi lại gượng lại chạy, nhanh chóng bám bóng lại theo. Việt thấy rõ bất lợi của mình, nếu trên đoạn đường thẳng thì Spacy còn cơ, nhưng với một đoạn lên xuống ngoằn ngèo bất thường thế này thì hộp số vòng của X là quá lợi, chưa kể nó còn phải kẹp Ly "Ti". Hai đứa đi được khoảng năm phút thì còi cơ

động rú ầm lên sau lưng. Minh "Tinh" hét to: - Cấm được dừng. Mày còn đang đèo Ly đấy.

Việt mím môi. Nó rú ga cố lên được chừng hai giây, nó đá chân chống xuống hơi nghiêng xe quét bụi mù mịt. Minh ở đằng sau dính trọn đành ép sát xe bám sát lòng đường và giảm côn. Việt cười đắc thắng, nó tắt đèn đuôi và nháy trái phải liên tục để cắt cơ động. Chợt Ly "Ti" hét to, từ phía trước mờ mịt, bỗng xuất hiện một chiếc xe máy đi ngược chiều. Việt siết mạnh phanh tay, chân mài xuống mặt đường, cố quang xe sang bên cạnh, mặt nó đập thẳng vào đồng hồ số, Ly chỉ bị va vào lưng Việt rồi ngã nhẹ xuống. Việt thấy máu dồn lên trán, nó gục xuống đường nhả cái xe đang bốc khói ở bánh, Việt nghe tim đập mạnh, mắt nó từ từ mờ đi khi thấy Ly "Ti" leo lên xe Minh "Tinh" phóng thẳng đi. Còi cơ động vẫn rú sau lưng Việt, nó lịm đi trước khi không còn hay biết gì, Việt thấy mình như đang ở giữa một lớp học.

Cô giáo dịu dàng:

- Hôm nay các em muốn làm gì nào?

Cả lớp đồng thành:

- Kể chuyện

Cô giáo gật đầu và cười:

- Được. Vậy thì cô sẽ kể cho các em nghe một câu chuyện. Ngày xưa, có một anh chàng vô cùng yêu vợ, nhưng anh ta không có cách nào để chứng minh. Vợ anh ta liền nói: "Anh hãy về nhà mang quả tim của mẹ anh tới đây, như thế em sẽ tin là anh yêu em." Chàng trai suy nghĩ: "Mình sống với mẹ trong hai mươi năm đầu đời. Nhưng có thể sống với vợ gấp ba thời gian ấy…" Anh ta liền trở về nhà. Vừa nhìn thấy con, mẹ anh ta reo lên: - Ôi, con về thăm mẹ đấy ư?

Đứa con chẳng nói chẳng rằng móc lấy trái tim mẹ và chạy về nhà vợ. Trên đường do vội quá, anh ta vấp ngã, trái tim mẹ lăn xuống vệ cỏ, anh ta chưa kịp ngồi dạy thì nghe tiếng nói phát ra từ trái tim người mẹ: - Con à, con có… đau… không?

4. Việt tỉnh dậy từ từ, cảm thấy hơi ấm từ một bàn tay. Việt nghe một tiếng ho và một giọng nói quen lắm vang lên: - Bà nghỉ đi chứ. Bà đã trông suốt cả đêm qua rồi, người thì hãy còn ốm.

Bàn tay ấy vẫn đặt trên tay nó, ấm áp một cách lạ thường. Việt nhớ lại một lời nói của người thầy giáo đã từ lâu: "Tình yêu mẹ dành cho con như một bản giao hưởng không mùa, nó lặng lẽ âm thâm và ngân mãi mãi, không bao giờ hết, càng lắng nghe càng thấy cảm động thật nhiều". Việt mở mắt ra. Nó khóc…

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Cỏ Mềm

…Cuối con đường ai cũng phải đi, là một điều gì đó đợi chờ, mà không ai biết trước. Nhưng không bước chân nào dừng lại cả. Chỉ nhìn lại phía sau một thoáng chốc. Rồi sẽ đi tiếp, về phía cuối con đường….

1.Trời bỗng trở lạnh đột ngột. Chỉ sau một đêm, không khí khô cóng, chùm cúc đất xanh cắm vội vã trên chiếc bình gốm nâu ở góc tường cũng thu mình lại, tựa hồ run bắn lên khi những cơn gió vụt qua tấm rèm khua khoắng va chạm vào căn phòng bé nhỏ. An co rúm lại trong chăn, lão Tacta chủ nhiệm khoa có mang tờ kết quả thi chằng chịt đập vào mặt nó lúc này cũng đừng hòng kéo nó ra ngoài cái lạnh chết tiệt kia. Đĩa nhạc Cánh cung của Đỗ Bảo đặt ở chế độ replay shuffle vẫn vang lên tiếng piano nền tuyệt hay cùng chất giọng trong trẻo cao vút của Khánh Linh: "Hạnh phúc kia rồi sẽ mai thành, người còn yêu nhau sẽ trở về với nhau, và tình yêu còn mãi riêng dành…". Tiếng những chiếc xe vụt qua vụt lại. Tiếng của đám trẻ con chưa đến tầm đi học nhưng đến tầm hét. Chỉ vì đêm qua sau khi thức đọc cho hết cuốn sách được ca ngợi tán tụng Búp bê Bắc Kinh mà quên không vít chặt cửa đã nhảy vèo lên giường, tất cả mớ âm thanh hỗn độn xoay vào tai An như một triệu con ong đang vù vù. Người An chợt rung lên. Mất nửa phút nó mới biết đó không phải là cơn chấn động được tạo ra bởi một chiếc xe tải mười tám bánh ở dưới mặt đường đang nhộn nhạo kia tác động lên nó, mà là cái mobile đang rung tít nhiệt tình ở phía cuối của cái chân. Tay tắt cái dàn vẫn không ngừng phát ra những âm thanh chói tai, trả lời bằng một giọng rất oải khi nhìn thấy một số lạ hoắc hiện lên trên màn hình:

- Alô, ai thế ạ?

Đầu bên kia im lặng, tựa như một người lịch lãm đang chơi trò ú tim với một kẻ miệng vẫn còn đang ngáp như lấy được. An cáu kỉnh tăng vọt thanh âm giọng nói đến tận trên quãng La hai nhịp nữa:

- Này này, báo cho mà biết, nếu rảnh rỗi không có việc gì làm vào cái giờ này thì tốt hơn hết lần sau bấm số 1080 gặp mấy em tư vấn tình cảm nhé chứ đừng có bấm vào cái số này nữa.

Đứt chừng hai giây. Đầu bên kia nhẹ nhàng:

- Trước khi bấm cho anh, em cũng định gọi đến cái số anh vừa nhắc.

An giật mình, choàng bật dậy khỏi tấm chăn, mắt mở to kinh ngạc:

- Vân à! Anh xin lỗi. Có chuyện gì vậy?

Đầu kia ngập ngừng:

- Vâng. À… Ừm… Vâng… Em… đang ở gần ngõ Tạm Thương, anh có đến đây bây giờ đươc không?

http://tieulun.hopto.org

Cái giọng ươn ướt như bị hai hộp giấy ăn chẹn vào thanh quản đấy làm giấc ngủ cách đó vài phút của An như trôi tuột vào một trăm năm trước. Nó trả lời nhanh:

- Được. Em ở nguyên đó chờ anh. Chừng mười lăm phút nữa anh sẽ đến.

2. An và Vân là gì của nhau nhỉ? Yêu thì chắc chắn đến… năm mươi phần trăm là không phải, thực tình An cũng còn nghĩ mình chưa hoàn chỉnh suy nghĩ, thậm chí nó còn chưa sẵn sàng cho chuyện đó. Bạn bè thì không phải, một nửa vì những cảm thông xuyên thấu, nửa vì cái dựa nhẹ vào một bờ vai, cũng chẳng ai trong hai đứa muốn người kia là bạn, điều này cũng chắc chắn đến năm mươi phần trăm. Cụ thể hóa những cảm xúc không giới hạn thành một thứ gọi được bằng tên là điều ai cũng muốn nhưng không ai làm được.

An quen Vân trong một lần nó lên Ngoại thương xem cuộc thi miss của trường. Nó nhìn thấy Vân ở một góc gần cửa ra vào sau của sân khấu, đang ngồi khóc. Giữa đêm dạ hội ồn ào và hào hứng, không ai chú ý đến một cô bé với chiếc váy dài trắng muốt đang ngồi khoanh hai tay vào đầu gối, nước mắt chảy nhẹ, trông Vân lúc đấy tựa như một cô mèo giữa buổi đại tiệc của những phù thủy đang bay lượn xung quanh. An bối rối, nó ngồi xuống cạnh cô mèo, rút ra túi giấy ăn mang trong ba lô vì tình trạng nghẹt mũi tình cờ. Vân nhìn An lạ lắm, đôi mắt tròn to trong veo ngân ngấn nước với mí mắt sưng mọng:

- Anh là ai?

Câu hỏi kỳ quặc bất chợt làm An lúng túng, nó đưa tay gãi long mày, không biết trả lời sao cho phù hợp:

- À… à… Tôi là… người đi xem!

Cô mèo rút một tờ giấy ăn lau dòng nước mắt ráo hoảnh:

- Vậy tại sao anh không xem đi, lại ra đây làm gì?

"Trời ạ! Hỏi thế có mà bằng đánh đố nhau", An ậm ừ, vẻ tình cờ:

- Đây là lần đầu tôi đến đây, vì thế tôi đi loanh quanh xem trường này có gì hay không?

Cô mèo vẫn chưa thôi chất vấn:

- Vậy có gì hay không?

An nhún vai:

- Cũng không tệ. Bắt được một cô gái xinh đẹp đang khóc thút thít như chờ đợi một ông Bụt hiện ra đưa giấy ăn!

Cô mèo nhoẻn miệng:

- Em không phải cô gái xinh đẹp.

An nhìn đôi mắt mọng nước, hài hước:

- Vậy không lẽ em muốn nói là em rất xinh đẹp!

Cô mèo bật cười:

- Vậy ông Bụt cũng không hỏi tại sao cô-gái-rất-xinh-đẹp lại khóc ư?

An mỉm cười:

- Không, mẹ ông Bụt dạy không được tò mò chuyện người khác!

3. Nhớ lại chuyện đó, An không khỏi tự tủm tỉm cười. Ngay bây giờ, cái cảnh Bụt – mèo hai năm trước lại y hệt, lần này giữa phố. An dừng xe. Vân đang ngồi khóc trước một trạm điện thoại công cộng ngay sát lề đường, mặc kệ những người qua đường ngó lại vẻ kinh ngạc. Như thường lệ, An không hỏi, mặc dù những việc Vân làm khiến tim nó rụng ra tra vào xoành xoạch. An tiến lại gần cởi chiếc áo lạnh màu olive khoác lên vai Vân. Nó nhìn Vân một lúc.

- Em ăn gì chưa?

Vân không trả lời, nhìn An bằng con mắt buồn rầu thất vọng, tựa như một người thủy thủ sau nhiều ngày lăn lộn trên đại dương phát hiện ra kho báu mình hằng tìm kiếm chỉ là một hạt ngọc nhỏ xíu bằng móng chân út. An cầm tay Vân:

- Ngừng khóc đi. Anh đưa em đến một nơi, nơi ấy em có thể thoải mái khóc to, thậm chí hét lên mà không ai thấy.

Vân leo lên xe, giấu mặt vào lưng An. Dù không nhìn thấy, nhưng An biết Vân đang thổn thức, thậm chí người cô run lên, chắc không phải vì lạnh. Hai người không nói gì cả suốt đoạn đường. An phóng xe lên gần công viên nước Hồ Tây, dừng ở đoạn hồ sen. Sáng sớm, trời lại lạnh ngắt, đoạn đường vào công viên nước thực sự vắng tanh. Hai đứa ngồi xuống. An rút thuốc ra. Từ trong chiếc áo lạnh to sụ An khoác cho Vân, cô cất tiếng khản đặc nhưng rành rọt chậm rãi:

- Anh đừng hút thuốc.

An mỉm cười, cất bao thuốc đi, làm một việc mình không ưa mang lại cảm giác hài lòng cho người khác không phải là điều An thích, nhưng Vân tựa hồ thứ gì đo khó chống đỡ lại được, như sáng nay cũng vậy, cô là người duy nhất dứt An ra khỏi chăn ấm khi mà nó mới chỉ chui vào chừng nửa giấc.

Hai đứa ngồi cách nhau khoảng một gang tay, lặng lẽ. Mùi cỏ ướt, mùi sen thơm dịu dàng. Mùi của mưa còn đọng lại ở những vành lá. Vân thở mệt nhọc, sau những dòng nước mắt chảy ra, cô đã trấn tĩnh lại. Một lúc lâu, Vân lên tiếng:

- An, sau khi ra trường, anh định làm gì?

An chống hai tay, ngả ra sau:

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ anh sẽ về tòa soạn làm, anh thích công việc ở đó. Nó hợp với tính cách tự do của anh. Và ít nhất, nó thỏa mãn cho anh được viết thật nhiều.

Vân im lặng. Những làn gió thoảng qua mát rượi, tưởng như từng ngọn cỏ dưới chân tung lên, không gian rộng lớn hút lại trong những hồ sen xanh mượt mà.

- Anh biết không, còn em từng nghĩ, sau khi ra trường em sẽ trở thành một người dịch sách, em rất thích đọc những tác phẩm văn học của những thế kỷ trước, tự hỏi sao chưa có người dịch chúng. Đó là một ước mơ xa xôi từ khi còn nhỏ, khi được bố đọc cho những câu chuyện cổ tích.

Vân chợt ngừng lại. An im lặng. Nó đã mơ hồ đoán được vấn đề xảy đến với Vân. Bố mẹ của Vân đã ly dị vì những bất hòa không che giấu được từ khi cô còn học trung học, những tan vỡ thầm kín trong gia đình tác động nhiều đến tâm hồn mỏng manh của cô gái nhạy cảm. Vân chọn sống với bố, không phải vì yêu ai hơn trong bố và mẹ. Chỉ đơn giản là vì một người đàn ông sống một mình sẽ khó khăn hơn. Thi thoảng mẹ vẫn đến thăm, Vân càng đau đớn hơn khi chứng kiến sự gượng gạo của một tình yêu đã hết. Dù cả hai người đều thương con, nhưng không ai muốn níu giữ những gì đã không còn.

- Bố em sẽ lấy vợ. Bố nói thế, mới thôi… Em đã có thể tưởng tượng ra điều ấy, nhưng khi nó xảy đến, em vẫn hụt hẫng. Cảm tưởng như suốt những năm vừa rồi mình đang rơi tự do, thì bây giờ, như là đã chạm xuống đáy vực sâu. Đau nhói… Khi đủ cảm thông được vì sao bố mẹ ly dị, em chịu đựng, bình tâm. Nhưng trong sâu tận, vẫn mong như chuyện cổ tích, bố mẹ sẽ quay lại. Nhưng giờ thì không, chắc chắn không…

An cầm nhẹ lấy tay Vân, lần đầu tiên từ suốt khoảng thời gian quen nhau. Lặng đi rất lâu. Vân không khóc nữa, đôi môi lạnh ngắt nhỏ bé chỉ hơi run lên, nó quay sang An, cười nhẹ:

- Em sẽ không sao đâu. Sẽ không buồn nữa, vì em biết không có ai sai cả. Em chỉ muốn khóc một

lần thật nhiều cho vơi đi tất cả. Một điều cần đến cũng sẽ đến, phải không anh?

An gật đầu:

- Chúng ta đều đã đủ lớn cho những suy nghĩ cần thiết. Nếu em vẫn còn tình yêu với mơ ước của riêng em, đừng để ai phá vỡ, dù đó là người từng gây dựng ước mơ ấy nơi em. Ngọn cỏ tuy mềm nhưng rất vững chãi chống đỡ trước gió. Em cũng hãy như thế. Cố gắng lên.

Vân dựa vào vai An, đôi tay mềm mại siết chặt. Giờ An đã biết giữa nó và Vân là gì. Đó là khi người này mệt mỏi, sẽ nghĩ đến người kia đầu tiên, và

khi người kia cần, người này sẽ xuất hiện bên cạnh, chỉ vì một bờ vai. Chỉ như thế, mà là tất cả.

Từ phía xa của bầu trời xanh nhạt, những làn mây gợn lên, báo một ngày sẽ có mưa. Những cơn mưa bao giờ cũng xóa đi nhiều thứ, xoa dịu nhiều thứ. Cuối con đường ai cũng phải đi, là một điều gì đó đợi chờ mà không ai biết trước. Nhưng không bước chân nào dừng lại cả. Chỉ nhìn lại phía sau một thoáng chốc, rồi sẽ đi tiếp về phía cuối con đường. Không ai cất tiếng, nhưng bản nhạc dịu dàng vang lên trong đầu cả hai đứa: "… Hãy nói mình yêu nhau, một lần cuối… Rồi cho những khoảng trời hạnh phúc, nhạt nhòa đôi tay níu giữ… Hãy ôm chặt lấy anh, cho nỗi buồn nhẹ vơi… "

Tháng 3, Hà Nội hiền.

http://tieulun.hopto.org

Cửa Hàng Mộc Lan

1. Mùa xuân đến rất nhanh trên khắp những con đường nhiều cây của Xingapore, cây mộc lan trước khu chung cư của chúng tôi bỗng trở nên mát mẻ lạ thường, làm nhiều lần đi ngang qua, tôi không muốn bước tiếp. Tôi thích nhất ngồi dưới gốc cây và ngắm bóng mộc lan. Khi Mặt Trời di động, bóng sẽ dần trôi, khi ngọn gió đi qua, bóng sẽ lung linh. Bóng có khi nằm chồng lên nhau, có khi tách ra xa… Thường thì bóng mộc lan sẽ thay đổi không ngừng, và nếu bạn đủ kiên nhẫn ngồi cả ngày nhìn những chiếc bóng cây ấy vui đùa dưới ánh Mặt Trời, bạn sẽ nhìn thấy một cuộc sống thu nhỏ dưới những cây mộc lan. Những mảng không khí ngật mùi muối cứ tràn vào thành phố, khiến tôi như bơi bơi trong cảm giác đại dương. Sự thật, sau kỳ học căng lên bởi những bài tập kéo dài hàng tuần, tôi đã muốn nghỉ ngơi, tôi quyết định lần này sẽ không về nước mà dành thời gian nghỉ ở đây kiếm việc làm thêm, tất cả chúng tôi. Từng hàng cây xanh mướt trải dài về tận phía cuối con đường, những thảm cỏ mượt mà, không gian yên tĩnh… đất nước nhỏ bé này luôn có những điều lý thú như vây.

Tôi tìm Vương Minh, nói kế hoạch cho cô bạn Trung Quốc, tôi muốn thuê một quầy bán hàng nhỏ trên Cineeisure - trung tâm phim ảnh lớn nhất của Sing. Có lẽ sẽ cần khoảng bốn người là tối ưu, chúng tôi sẽ cùng làm, chia sẻ tài chính - vấn đề không phải là quan trọng nhất nhưng là quan trọng hàng đầu. Sau một hồi bàn bạc, chúng tôi đi đến quyết đinh rủ Alex, một Singaporean hiếm hoi chơi với nhóm, và B.J - cậu bạn người Anh ở cùng nhà tôi, đó cũng là những đứa bạn đáng thân thiết và đáng tin cậy nhất. Chúng tôi nhanh chóng đạt được sự tán đồng.

Tháng Hai về như những bản tình ca du mục, trong vắt và cao vút. Cửa hàng nhỏ mở ra không ồn ã. Chúng tôi quyết định bán những đĩa nhạc collection tự thu, và làm một số dịch vụ lẻ tẻ cho teen… Cửa hàng lấy tên là Magnolia - Mộc Lan.

2. Việc thiết kế cửa hàng kéo dài cả tuần, lâu hơn dự tính của tôi. Chúng tôi chọn màu trắng là màu chủ đạo cho sơn, cùng màu với hoa mộc lan. Những mảng màu xanh thẫm kéo dài trên tường một cách có chủ định, hòa với tông cam chấm phá thành những hình tròn tựa như Mặt Trời bé con. Những khung gỗ cong được Alex đóng khéo léo làm tủ liền tường, dựa trên ý tưởng về sự hài hòa êm ả của may. Chính giữa là những tủ kính tròn có cánh nhỏ, khi mở ra tựa như những đôi cánh thiên thần. Phía trên treo thật nhiều chuông gió đủ màu sắc, chủ yếu do Vương Minh chon, đứa đặc biệt óc khiếu về phối cảnh. Chúng tôi dồn hết tiền tích góp vào cửa hàng, với ý nghĩ, nếu

tiền không làm ra tiền được thì chí ít cũng làm ra niềm thích thú. Khi việc chuẩn bị cho cửa hàng hoàn tất cũng là lúc cơn mưa đầu tiên của mùa trút xuống, như gột sạch những mệt mỏi của kỳ học cũ. Cơn mưa đến bất chợt, biến bầu trời thành những mảng trắng xóa, mặt đất sủi lên những bọt nước như bong bóng. Ngày đầu tiên khi mưa tạnh, Vương Minh mỉm cười:

- Rất đúng lúc.

Chúng tôi bắt đầu sống với cửa hàng mộc lan, với những vui buồn khôn bao giờ định trước. Cho bản thân tôi, là để bước qua nỗi đau với Vins, chàng trai có gương mặt thiên thần…

3. Bày giờ sẽ là lúc hợp lý đệ giới thiệu một chút về bản thân. Nguyễn Minh Anh. 19 tuổi. Nữ. Sinh viên của SIM Uni… Đấy là những dòng đầu tiên tôi viết trong CV xin đi làm part-time năm ngoái tại một cửa hàng Âu, và tôi còn nhớ rõ dòng bình luận trong mail yêu cầu nghỉ việc của boss: "Có vấn đề về đầu óc". Đó là những thứ tôi nhận được sau khi trót thì thầm với khách hàng rằng cà chua hôm nay không được tươi cho lắm nên đừng gọi salad. Đúng thật là khôn ngoan không đúng lúc. Suy cho cùng thì tôi cũng chẳng làm điều gì sai, thậm chí là làm điều tốt, nhưng những điều tốt không phải bao giờ cũng được hưởng ứng. Điển hình là sau đợt đó tôi đã phải ngồi lỳ ở nhà ăn uống kham khổ cho đến khi tìm được việc mới - bởi, đáng vui thay, tôi thuộc nhóm có quan điểm không nhận viện trợ của gia đình.

Sau chuyện xảy ra với Vins, chúng tôi thuê chung một căn nhà để ở, có tôi, Vương Minh và B.J - ba người xa lạ đã tình cờ gặp ở cái chốn này. Mọi người thường gọi tôi là Min. Tôi rất thích căn nhà, đó là một ngôi nhà bình thường - bình thường đến mức ngay lần đầu tiên đến xem nhà, tôi đã ngỡ đó là nhà mình. Chiếc ghế sofa to màu vàng đặt ngay giữa nhà, những tấm rèm rộng che những ô cửa kính vuông ánh lên nhiều màu sắc trong nắng. Mọi thứ gọn ghẽ và giản dị. Tôi và Vương Minh đến ở đầu tiên, do học cùng lớp. Vương Minh cầu kỳ những rất nhiệt tình. Chúng tôi là người sắp xếp lại tất cả mọi thứ trong nhà về-với-đúng-vị-trí-của-nó. Sau đó khoảng một tuần thì B.J chuyển đến, chúng tôi cũng đồng ý nhà nên có con trai. Ít nhất thì tôi cũng không phải xoay xở khi vòi nước hỏng hay đèn đột nhiên vụt tắt, và có tỉ thứ cần đến nhiều hơn là sức của hai đứa con gái. Cậu ấy tên thật là James Bennert, nhưng chúng tôi đã quen gọi như thế, may thay cũng là một người sạch sẽ và không hư đốn. Điều kỳ lạ nhất của B.J là cậu ấy rất thích hoa, và vì thế trong nhà lúc nào cũng xuất hiện những chậu hoa đủ màu sắc. Không phải là ý kiến tệ lắm.

Người cuối cùng là Alex, tất nhiên cậu ta sống với gia đình. Tuy thế Alex

rất hay đi cùng chúng tôi, học nhóm, ăn uống, làm thêm, đôi khi là ngồi nhàn rỗi tán chuyện như rất nhiều người trẻ tuổi khác.

Chúng tôi chơi với nhau một cách dễ dàng và tự nhiên, như là đã quen biết từ rất nhiều năm trước. Với riêng tôi, được làm việc cùng những người bạn đã là một niềm vui rồi.

4. Chúng tôi hầu như không thông báo cho bạn bè khác về cửa hàng. Vì thế những khách hàng đầu tiên xem và mua đồ đều là những người lạ, chủ yếu là teen lên xem phim tại Cineleisure. Những thứ bán được nhiều nhất là những túi cói màu được đan bằng tay, hay những móc chìa khóa có cỏ bốn là ép thủy tinh. Vương Minh và Alex trực ca sáng, tôi và B.J thì ca tối. Về lý thuyết là thế, nhưng những ngày đầu tiên, tất cả bốn đứa đều lên cửa hàng để trông và làm đồ tại chỗ. Nhờ vẻ điển trai hút hồn của B.J và cách trang trí bắt mắt từ Vương Minh, khá đông khách vào xem bởi sự hiếu kỳ.

Khi chúng tôi kết thúc ngày đầu tiên, tính toán tiền lãi, dọn dẹp và đóng cửa hàng thì cũng đã quá hai giờ sáng. Thật sự là nếu mở tiếp thì khách vẫn còn đông, bởi nowii này mở 24 giờ 7 ngày, chiếu phim xuyên đêm, nên lúc nào cũng có khách. Chỉ có điều chúng tôi mệt quá rồi, mới lại, như Ryu Murakami nói, thì đừng có chọn cách chết bằng cách làm việc quá sức, còn quá nhiều thứ trong cuộc sống ngoài công việc. Chúng tôi bước ra khỏi khu Cine, đêm đã chuyển sang màu lam trong suốt tự bao giờ. Không gian se lại như muốn làm đông cứng những người qua đường.

5. Singapore cũng như mọi nơi tôi đến. Càng gần đến nửa đêm càng vắng vẻ. Cứ như dòng người hối hả vừa mới đây đã tan thành từng cơn gió lạnh thổi quanh vậy. Vương Minh đề nghị nên chăng bọn tôi nên tự thưởng cho chính mình những cốc cacao nóng bốc khói mủi lòng ở 123 and 4 café. Rõ ràng là B.J hưởng ứng rất nhiệt tình, anh ta không hề thích cacao nóng của Vương Minh, mà chỉ mềm lòng bởi 123 and 4 café. Tôi xoay sang Alex. Y như mọi khi, Alex lắc đầu từ chối. Mặc ho B.J dùng đủ trò nài nỉ. B.J miễn cưỡng đồng ý khi tôi và Vương minh bảo 3 đứa đi cũng không sao, nhưng kèm theo đề nghị là Alex sẽ đứa chúng tôi đến đó. Vì rõ ràng là cả bọn đều thấy 50% charge taxi lúc này là ngu xuẩn khi Alex có xe riêng.

Xe Alex gửi ở bãi giữ xe miễn phí đối diện Cineleisure. Tôi từng thổ lộ với Vương Minh và B.J rằng một ngày nào đó, khi có đủ tiền, tôi sẽ tậu một chiếc xe cà tàng nào đấy để đậu ở bãi xe này. Và dĩ nhiên là tụi nó ủng hộ cả hai tay cho việc khỏi phải chen lấn những ngày cuối tuần trên tàu điện ngầm đến cửa hàng.

Chúng tôi ngồi theo thứ tự, B.J vào trước, rồi đến tôi, và Vương Minh là

http://tieulun.hopto.org

người cuối cùng. Lúc Vương Minh đóng cửa xe, tôi có cảm giác như chếnh choáng giữa mơ và thật. Rõ ràng, là Vins. Tôi vung tay ra ngoài, và vào lọ nước hoa ô tô của Alex làm nó vỡ tan ra thành từng mảnh:

- Dừng lại, please!!! - Tôi buột miệng la lớn.

Alex giật mình xoay lai nhìn tôi. Vương Miinh và B.J ngạc nhiên ngước mắt về chàng trai đeo ba lô thủng thẳng đi ngang qua. Chỉ là một chàng trai xa lạ mà tôi nghĩ rằng quen thuộc. Tôi lắc đầu. Vương Minh với tay lên tay lên đưa tôi tờ khăn giấy, lặng lẽ. Tôi vừa lau chút máu đang rỉ ra từ vết xước, vừa nhặt những mảnh vỗ nhỏ bỏ ra khỏi xe. Alex nhún vai, chiếc xe lăn bánh đi.

“When you go away and then look back, you will see how childish you were with me…”

6. Tôi ngước nhìn lên trần xe bằng kính trong suốt. Đem đen, bầu trời cô đơn rộng thành từng mảng thênh thang tối. Không có ngôi sao nào soi sáng bầu trời đêm nay. Tôi bỗng nhớ về chàng trai lạ mặt mà tôi lầm tưởng là Vins. Có lẽ ánh sáng mập mờ đã hỗ trợ cho một con người lạ mặt có gương mặt, cùng chiếc ba lô màu ghi suýt soát giống Vins của tôi. Kỳ lạ, đâu phải một sớm một chiều mà tôi vẫn nhớ cụ thể như thế được?

Alex đỗ xe cho ba đứa tôi xuống. Khí ở ngoài thoảng hương của đất. Tôi bước nhan ra để nhường đường cho Vương Minh. Vừa đi vừa bước một hơi sâu trong lòng thấy rất ấm cúng. Bỗng Alex trong xe nói vọng ra:

- Cậu ấy chỉ là thoáng qua thôi, Min.

Tôi xoay lại nhìn Alex. Rõ ràng là đêm vẫn ở cạnh tôi lúc này. Tôi có thể cảm nhận được vị sương lạnh trên môi mình. Nhưng nắng, nắng tràn từ mắt tôi ra. Những tia nắng ấm của ngày hôm qua làm má tôi đỏ ửng lại. Ngày hôm qua là một ngày thật xa, thật cao, và thật hoang đường.

Tôi dường như không bao giờ tin được, Vins đã chết.

Cả tối ấy, tôi ngồi ở cửa sổ nhìn xuống cây mộc lan. Tận hưởng cảm giác êm ả.

___

-HELLO, IS IT ME YOU’RE LOOKING FOR?-

7. Tôi lồm cồm bò dậy cùng hương cacao bay tận vào trong cơn mơ đêm qua. Ngước nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa tôi phải có mặt ở Cửa hàng Mộc Lan để thay ca cho B.J. Mắt nhắm vừa mở làm công việc cá nhân quen thuộc mỗi sáng. Vương Minh chưa đi học. Tôi biết chắc điều đó nhờ bài Canon in D phối ghita phát ra từ phòng cô. Lấy tay vung nước tung tóe vào mặt, tôi có dự tính rằng hôm nay sẽ là một ngày đầy trong lành với những cơn gió mát

đầu ngày. Đến đây thì ý nghĩ về Vins chợt trở lại.

Vins là chàng trai người Đài Loan. Tôi cứ nhớ hoài những khi anh cười, đuôi mắt tự nhiên xuất hiện những đường nhăn, như từng đợt sóng trên gương mặt trẻ con. Mắt Vins sáng long lanh hồ tựa mùa Xuân của tháng Giêng. Thánh thiện. Dù những ngày đầu ở Singapore không được gọi là an lành cho lắm với một cô gái khó thích nghi, nhưng tôi luôn cam đoan với trí nhớ mình rằng, bất luận ra sao, tôi đều có thể cười nhẹ lòng mỗi khi thấy nụ cười và ánh mắt ấy.

8. Khi tôi đến. B.J đang bị những cô bé tuổi teen bu kín xung quanh. Ngước nhìn tôi, cậu ta mỉm cười ngại ngùng. Tôi cược là những bé gái này xem B.J như một pro-motion đặc biệt của cửa hàng Mộc Lan. Khi bắt gặp gương mặt trắng hồng của cậu ta lấm tấm mồ hôi, tôi bèn lao vào tham gia hỗ trợ B.J trong chận chiến ngọt ngào này.

Chút sau, chúng tôi cũng đã dành được chiến thắng. Đám con gái với những chiếc dây đeo bện bằng cói nhuộm màu, cùng vài thứ lặt vặt xinh xắn khác rời khỏi cửa hàng với nụ cười khúc khích và những cái vẫy tay với B.J. Cậu ta thay đồng phục rồi nháy mắt ra hiệu chúc tôi làm tốt. Tôi mỉm cười gật đầu. Với tay lấy tờ tạp chí trên bàn, chưa kịp chíu mũi vào từng dòng chữ nhỏ mùi giấy mới thơm tho thì tôi thấy Alex từ đâu bước vào.

- Đến lâu chưa? Hôm nay thứ Bảy, trời lại mưa, khắp cả ngả đường tắc nghẹt, anh mãi mới thoát khỏi đám đông kéo dài trên đại lộ City Hall - Alex khi bước về phía tôi.

Tôi lắc đầu mỉm cười với Alex:

- Không anh. Em vừa đến. Trời mưa to nên cũng không đông lắm.

Có khách vào hỏi những chiếc hộp gỗ có hương trà, tôi vào trong kho lấy. Khi định bước ra, tôi chợt khựng lại khi nhìn thấy hình ảnh ngoài khe cửa.

Chàng trai hôm qua. Chính là anh. Chàng trai xa lạ mà tôi lầm tưởng quen thuộc ngày hôm ấy. Chàng trai lạ mặt đang xem một chiếc hộp đánh lửa trong suốt, thứ đồ mới nhập. Chúa giúp tôi đi. Tôi bất lực dán mắt vào anh ta qua khe cửa, với tất cả cố gắng kiềm chế vô vọng. Mái tóc dài để rối thờ ơ. Đôi mắt sáng và chiếc mũi cao tựa như tái lập hình ảnh của người con trai tôi từng yêu. Suy nghĩ được nhìn Vins một lần khác nữa, làm tôi gần như tưởng mình là mưa, cứ thả rơi tự do xuống đất.

Lúc đẩy hộp lửa về phía Alex, anh ta nói một vài câu gì đấy bằng tiếng Quảng Đông tôi không thể hiểu được. Tôi biết Alex đã nhận ra chàng trai này, quá giống Vins. Trong nhóm, ngoài tôi, Alex là người chơi với Vins nhiều nhất vì từng cùng trong band nhạc của trường. Alex đáp lại chàng trai.

Tôi nghe được vài từ tiếng Phổ Thông. Một con bé có chí hướng học ngoại ngữ, nhưng khả năng chẳng hỗ trợ cho bản thân. Oái oăm thế nên mấy năm ở đây, tôi chỉ có tài vặt hơn những người không biết tiếng Trung là đếm số mỗi khi thanh toán tiền và phân biệt giữa tiếng Phổ Thông, Quảng Đông, Phúc Kiến… Dù Vương Minh có lúc đã bỏ hẳn vài tuần để huấn luyện riêng thì kết quả cũng chỉ vậy.

Có lẽ vì thế Chúa không sắp đặt tôi là người Trung Quốc.

Đột nhiên, chàng trai tình cờ hướng mắt vào tôi, nhìn - thẳng - vào - tôi. Toàn thân tôi như bị một con lươn điện chạm vào, giật bắn. Tôi bối rối quay mặt đi.

Chàng trai trả tiền rồi bước ra khỏi cửa hàng. Alex gọi vào:

- Min, em làm gì vậy, chưa tìm được sao?

Tôi giật mình thoát khỏi giấc mộng, đẩy cửa bước ra ngoài. Đặt chiếc hộp gỗ xuống quầy rồi vụt chạy ra khỏi cửa hàng trong ánh mắt ngập ngừng của Alex, anh biết tôi chạy theo ai.

9. Tôi chạy nhanh xuống các cầu thang trượt, ánh mắt hoảng hốt tìm kiếm. Hình ảnh của Vins choáng ngợp trong tôi lúc này. Những bậc cầu thang bỗng trở nên dài bất tận. Tôi không nhận ra sự hoảng hốt của chính tâm hồn mình.

Phía ngoài Cineleisure, những hạt mưa buông xuống chậm rãi. Tôi đẩy tung cửa chạy ra, nhìn khắp nơi như đánh rơi thứ gì đó quý giá - thứ mà thực ra tôi đã mất rồi… Tôi chạy về phía bãi c ỏ bên phải, mắt vẫn nhìn quanh quẩn.

Bất chợt, giọng nói cất lên từ phía sau tôi:

- Em đang tìm tôi?

Tôi giật mình quay lại, là chàng tria. Anh đang đứng cùng vài người bạn ăn mặc kỳ dị tựa như bước đến từ thế giới khác. Anh đang hút thuốc, đốm lửa chập chờn trên cánh tay có xăm một ngôi sao sáu cánh tuyệt đẹp. Anh nhìn tôi bằng đôi mắt không phải của Vins. Đôi mắt buồn, dẫu vẫn long lanh như hồ trong. Nhưng tuyệt nhiên nó vẫn không thuộc về Vins của tôi. Nó là đôi mắt của một chàng trai không quen biết. Tôi ngoảnh mặt đi bối rối, sau hồi lâu nhìn anh:

- Không, xin lỗi.

Anh quá giống Vins. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về điều đó. Chàng trai giơ tay ra, nhếch mép:

- Tôi là Nick, em làm việc ở cửa hàng Mộc Lan trên nkia?

Tôi bỏ chạy bất ngờ. Không dám chạm vào cánh tay anh. Tiếng cười từ

những người bạn của Nick vang lên sau lưng tôi. Tôi cảm thấy mình như một con bé ngu ngốc giữa những chàng trai kỳ quặc. Trước khi bước vào khu vực, tôi quay lại nhìn về phía đó. Nick im lặng hướng mắt về phía tôi. Ánh mắt ấy làm tôi lại càng nhớ đến ngày chiếc xe lạ lùng đã đâm vào Vins, khi anh đang đứng nhìn tôi sang đường.

Và ngay cả khi tôi thét lên lao ra ôm lấy anh khi anh nằm xuống đường sau cú đâm, anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt như thế. Như muốn nói với tôi, anh thật tiếc vì không được yêu tôi nữa.

Trời mưa suốt đêm.

10. Tôi ngồi xem phim ma với vương Minh cả ngày Chủ Nhật. Tôi không quá hứng thú với phim ma, bởi tôi yếu tim! Nhưng suy cho cùng thì so với việc ngắm nghía những cô gái chàng trai nắm tay nhau bước đi trên vài con đường trải hoa như phim Hàn, xem phim kinh dị còn thú hơn vài lần. Khi tôi ra khỏi nhà, Vương Minh vừa bước nhanh về phía trước với chiếc iPod trên tay, cây mộc lan vẫn im lìm đứng đó. Tôi nhìn nó, mỉm cười nói:

- Tao đã gặp một người rất giống Vins, như là anh em sinh đôi của anh ấy vậy, mày có tin được không?

Nói cái điều chính tôi cũng không tin được ấy, rồi bước xuống con đường nhỏ dẫn ra tàu điện ngầm, lòng bình thản.

Tôi và Vương Minh quyết định tạt ngang cửa hàng. Tối hôm đấy là cuối tháng, chúng tôi phải tổng kết sổ sách và đưa ra những mặt hàng cần phải nhập cũng như ngừng lại. Vương Minh dựa đầu vào cửa kính ngủ ngon lành. Lúc này xe buýt bắt dầu lạnh dâng vì mọi người đã xuống gần hết ở trạm trước. Tôi co người lại trong chiếc áo khoác bằng len mỏng manh. Tôi vừa có lịch học của kỳ tới, được nghỉ lâu hơn dự tính, thở phào, từ bây giờ tôi sẽ có 5 tháng nữa để toàn tâm toàn ý lo cho cửa hàng Mộc Lan của bốn đứa.

Một chàng trai lạ có gương mặt của một người ngày hôm qua bỗng dưng biến mất. Tróng ký ức tôi, đó tựa như một buổi trưa mây trắng sáng trời, tôi bấm điện thoại gọi cho Vins và không ai ở đầu dây kia cả. Biến mất. Bỗng dưng là thế. Không chỉ diễn ra trong một ngày, mà còn là những ngày sau đó đến tận bây giờ.

11. Nick đứng ngay cửa ra vào Cineleisure. Ánh nắng chói chang của một ngày đầu tuần chẳng những không làm tôi tỉnh ra, mà còn ngỡ là mình bị ảo giác. Anh dựa lưng vào cây cột hiinhf chữ nhật hướng mắt nhìn về phía chúng tôi đang đến. Vương Minh xoay sang nhìn tôi như dò xét. Tôi không kịp thừa nhận hay phủ nhận một điều gì. Cách tôi một bước về phía trước là giấc mơ. Tôi không hiểu mình đang thấy Nick hay Vins của ngày hôm qua.

http://tieulun.hopto.org

- Hi. Trông có vẻ bất ngờ nhỉ? - Nick mỉm cười nhìn tôi.

Vương Minh buông cái tay nãy giờ giữ chặt tôi ra. Khi nó làm thế, tôi có cảm giác rằng mình đang rơi tuột ra.

- Hi… - Tôi ngật ngừng.

Rõ ràng là với những thứ đang diễn ra, tôi thật sự đang rơi tự do. Nick vẫn giữ nguyên ánh mắt thẳng sâu vào tôi. Tôi cố gắng nhắm lại. Tôi sợ Nick nhiinf thấy Vins đầy trong mắt tôi thay vì bản thân anh.

Vương Minh bất giác nắm lấy tay tôi. Tỉnh giấc. Tôi thấy mình lại cân bằng giữa mùi Mộc Lan thoảng qua không khí. Bỗng Nick chìa tay, đưa tôi tờ giấy cùng hai chiếc vé xem phim ở Cineleisure, cả ba đều có cùng màu xanh của biển. Rồi anh xoay người đi. Dáng vẻ đầy kiêu hãnh và ngạo nghễ tựa những cơn nắng đầu Hè.

Vương Minh đưa mắt nhìn tôi. Nắm chặt những tờ giấy trong tay, tôi lại thấy mình rơi tuột khỏi tay Vương Minh.

Có thứ gì đó rơi ra từ trong mắt tôi.

Thứ gì đó trong suốt và nóng ấm.

Thứ gì đó làm khóe môi tôi cay nồng.

12. Vương Minh bảo rằng tôi cần tĩnh tâm lại. Vì gương mặt tôi bây giờ không khác gì một đứa trẻ được cho kẹo, mà một phút trước đấy cô giáo vừa dạy rằng ăn kẹo là bị sún hết rằng.

Tôi ngồi thẫn thờ ở cuối góc cửa hàng, hai tay cứ mở ra đóng lại lá thư của Nick.

Những thước phim tôi đã cùng Vins xem ngày hôm qua hiện lại từng cảnh trong đầu. Tôi ngỡ như ngửi được mùi nước hoa trong chiếc áo len màu trắng sữa tôi hay mượn anh trong rạp, và cả mùi bắp rang ngọt chúng tôi hay ăn. Mỗi phút trôi qua lại một thứ từng thân thương trở về.

Tôi không nhận ra những ký ức đấy đang vô tình hòa tan những thứ xa lạ này.

Bất công.

Nhưng tôi không còn cơ hội để điều khiển lý trí mình.

Tôi lặng im cầm điện thoại nhắn tin vào số máy Nick để lại trong thư với hình ảnh Vins trong đầu.

-NHỮNG NGÀY THẬT KHÁC—

13. Cửa hàng lúc này đã bắt đầu đông khách. Tôi hiển nhiên là không thể ngồi đấy thờ thẫn và bỏ mặc Vương Minh bị xoay như cánh quạt của cối xay gió hàng Kinderdijk. Mà phải gắng gượng tươi cười đứng dậy hóa thân thành cái cối xay gió thứ hai.

http://tieulun.hopto.org

Dù thực trong lòng tựa hồ có bão.

Như thường lệ, cứ tầm 12 giờ là cả Cineleisure, chứ không riêng gì cửa hàng chúng tôi, trở nên yên tĩnh. Huống hồ chi hôm nay lại là thứ Hai đầu tuần. Khi Vương Minh hỏi tôi có cần một combo thịt hun khói của BurgerKing cho bữa trưa không, thì tôi chỉ lắc đầu.

- Thế thì gà vậy. Không thể nhịn đói! - Vương Minh tự quyết định.

Dứt câu thì nó bỏ đi. Tôi ngồi một mình giữa cửa hàng Mộc Lan, gấp hạc bằng những tờ giấy hình vuông đầy mùa sắc và cho vào những chiếc hộp thủy tinh. Trong bốn đứa, chỉ có tôi thấy được hứng thú trong công việc nhàm chán này.

Khi tôi cảm thấy bụng đói cồn cào thì Vương Minh cầm hai túi thức ăn bước vào. Nhìn thấy vẻ mặt như bắt được vàng của tôi, nó bật cười. Tôi mỉm cười.

- Không nên dây dưa với hắn - Vương Minh đưa cái hambuger lên miệng.

Tôi dừng việc nhâm nhi mấy miếng French Fries, ngạc nhiên nhìn Vương Minh.

- Ngoài ngoại hình giống Vins ra, thật sự trông quá đồng bóng - Vương Minh tiếp tục.

Tôi im lặng.

- Lại còn hội bạn ăn mặc khác người cảu hắn chứ? - Vương Minh tỏ ra bực mình bởi vì tôi có vẻ thờ ơ.

Tôi chẳng nói gì. Tôi biết có cãi nhau tiếp với Vương Minh thế nào đi nữa, dù thắng hay thua, tôi cũng sẽ giữ quyết định chấp nhận lời mời xem phim của nick. Thế nên tôi im lặng.

14. Tháng ba trời rảnh rang làm gió.

Tôi thơ thẩn vòng quanh đại lộ Orchard dưới những tán lá mát. Chọn đại cho mình một băng ghế đa khi bỗng thấy mỏi chân, tôi thả người ngồi xuống. Sau khi bực mình với tôi, Vương Minh chỉ cặm cụi ăn chẳng thèm nói nửa lời. Tình trạng này đầu tiên xảy ra các đây hai năm, và có chiều hướng tầm bốn tháng lặp lại một lần.

Tôi biết trong suy nghĩ cảu Vương Minh lúc này, tôi đang là một nàng tiên cá, thay đổi bản thân vì người yêu và quên đi bạn bè.

Tôi không trách gì Vương Minh. Thậm chí dù nó có suy nghĩ tệ hơn về tôi đi chăng nữa. Tôi tin một ngày nào không xa, Vương Minh rồi sẽ hiểu cảm giác của tôi.

Có Chúa biết giùm, nó thật sự là một cảm giác đầy cám dỗ thuộc về ngày hôm qua.

http://tieulun.hopto.org

15. Tôi với gọi Alex khi thấy anh đi ngang qua mình. Có lẽ vì hearphone ipod đang hoạt động hết công suất nên phải đến tiếng thứ ba Alex mới xoay người lại nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Những con người xa lạ hối hả đi ngang qua có phải mình đang như một con thuyền đơn và Alex là ngọn hải đăng sáng lóa mắt giữa đại dương bốn phía như một này.

Trong bốn đứa. Tôi thân với Vương Minh nhất vì cũng là con gái. Mọi chuyện buồn vui hai đứa đều thủ thì cùng nhau. Nhưng có lẽ thậm chí nhiều lúc con gái không thể hiểu được con gái. Mỗi khi như thế, Alex đều xuất hiện trước mắt tôi, vững chắc và đầy tin tưởng.

Lần này cũng vậy, anh bước đến và ngồi xuống cạnh bên: "Em cãi nhau với Vương Minh nữa à?" - Tôi ngồi im. Alex cũng chẳng nói thêm gì. Rồi anh nhẹ nhàng nhét một bên hearphone còn lại vào tai tôi. Hai đứa bất giác mỉm cười. Alex bắt dầu ngâm nga Somewhere over the rainbow với tên tôi. Đại loại là "Some day I'll wish upon the stars…" chỉ còn lại "Min min mỉn mìn min…".

Tôi cũng bắt đầu cười mà không dừng lại được.

Đôi khi, thật sự tôi chỉ cần một người anh ngồi cạnh mình những lúc thế này, đê tôi biết rằng vẫn còn một điểm tựa ở - đâu - đó - xung - quanh.

Một lúc sau, hai đứa quyết định đứng lên đi bộ về cửa hàng. Chúng tôi biết Vương Minh đang lo lắng cho sự biến mất của tôi. Những tia nắng bướng bỉnh gắng soi mình qua những phiến lá, soi xuống mặt đường thành màu ánh xanh vui mắt. Tôi không còn thấy nóng vì những muộn phiền ít nhất cũng đã vơi đi ít nhiều. Khi còn vài bước nữa là đến cửa hàng, một khoảng cách đủ để trông thấy Vương Minh đang loay hoay xếp những chiếc áo thun màu xám lọ trên giá tủ, thì Alex gọi tôi.

- Min này.

Tôi xoay sang, mở to mắt nhìn Alex chờ đợi. Ngay từ đầu, tôi biết trước anh sẽ nói một điều gì đó.

- Em nên quên Vins và mọi thứ thuộc về anh ta đi. - Alex nói - Có lẽ em không muốn một lời khuyên, nhưng sự thât, ai cũng cần những lời khuyên.

Tôi mỉm cười cảm ơn và bước tiếp. Có lẽ mọi người đều nghĩ tôi điên rồ. Mà cũng có lẽ tôi thật sự như thế. Đôi khi, người ta chấp nhận điên cho những giấc mơ.

Vương Minh gật đầu chào Alex và giả vờ không trông thấy đứa con gái bốn mươi ba cân như tôi đang cố gắng bình thường kế bên. Ngoài kia, hình như mùa Xuân sắp phải đi xa.

16. Khi Alex và B.J đến ca trực thì mọi chuyện luôn khác hẳn. Khách

luôn đông hơn so với khi chỉ có tôi hoặc Vương Minh. Chúng tôi nhận ra điều đó ngay từ những ngày mở cửa hàng. Vì thế tôi hay nói đùa với Vương Minh là kiếp sau được chọn lại thì tôi muốn làm một thằng con trai, tất nhiên là phải đẹp trai!

Vương Minh vẫn giận tôi đến hết ca trực. Dẫu thế, lúc về cô vẫn không quên hỏi tôi tối nay có ăn ở nhà hay không. Vương Minh là thế. Dù giận tôi cỡ nào cũng không bỏ mặc tôi.

Tôi nán lại ở cửa hàng phụ tiếp một tí. Vì suy cho cùng, tôi và Vương Minh vẫn hiểu rõ những món đồ nhỏ nhắn ở đây hơn hai người con trai này. Lúc tôi nhìn đồng hồ thì chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ hẹn. Tôi không nói với một ai trong Alex và B.J về buổi hẹn hò, nên khi tôi bảo mình có việc, hai chàng trai có vẻ ngạc nhiên. Tuy thế họ vẫn sẵn sàng để tôi có khoảng trống cho riêng mình. Tất nhiên, Vương Minh làm mặt mèo.

Cửa hàng Mộc Lan của chúng tôi ở tầng hai, và rạp phim nick hẹn tôi nằm ở tầng sáu. Tôi mất năm phút để có mặt trước hall chiếu phim số chín. Khi tôi đến, Nick đã có mặt từ trước. Anh mặc một chiếc áo khoác mỏng màu tím với quần bò, ngậm một cái que gì đó trên mồm, thật kỳ cục, tôi nhủ thầm vậy.

Nick hỏi tôi có muốn dùng coke hay popcorn gì không bằng giọng cộc lốc. Tôi cho rằng đó là bản tính của anh ta nên cũng không thèm trách cứ mà chỉ gật đầu. Vài phút sau đấy, anh ấy đem đến cho tôi phần Lover's combo với coke hương vanilla và popcorn tẩm đường ngọt lịm. Tôi tưởng chừng đang đánh rơi bản thân mình. Nếu không nhờ đôi mắt của Nick, tôi nghĩ mình đã làm một việc sai lầm là gọi tên Vins chính ngay khoảnh khắc ấy. Rõ ràng tôi cũng biết đó là một việc thật tệ nên tôi đã kịp kìm lòng lại.

Chỉ là tôi không nghĩ ngoài Vins, có một người nào đó có thể mua Lover's combo trong vòng chưa đầy 5 phút. Xung quanh chúng tôi là một biển người. Chẳng một người nào nhớ rằng tôi đã rất nhiều lần từng đứng đây chờ một chàng trai dáng người cao lớn có gương mặt của một thiên thần. Nhưng tôi vẫn nhớ như in cảm giác chờ đợi một người tôi biết rằng sẽ chẳng bao giờ đến ấy.

Nghĩ đến đó, tôi thấy mắt mình cay lại.

17. Hôm đấy chúng tôi đi xem Away from her. Dù đã từng đọc qua tiểu thuyết, nhnwg tất cả vẫn thật sự lôi cuốn được tôi. Nick ngồi cạnh bên dán mắt chăm chăm vào màn hình.Tôi ngày trước hay đùa với Vins rằng, rạp phim là nơi hẹn hò thất bại nhất của chúng tôi, vì dù phim có hấp dẫn hay nhàm chán đi chăng nữa, anh cũng luôn dán mắt vào nó một cách đầy quan

tâm. Khẽ rùng mình vì lạnh, tôi theo quán tính vòng hai tay trước ngực. Nick đẩy chiếc áo khoác về phía tôi.

Tôi lặng người, giống Vins quá…

Tôi ép chiếc áo khoác áp gần vào mặt. Mùi táo xanh. Mùi những trái táo non nớt của tháng Tư mỏng manh. Mùi nước hoa tôi đã từng quen thuộc.

Nick xoay qua nhìn đôi mắt đã ướt nước, chực chờ rơi lệ của tooii ngạc nhiên. Vì rõ ràng cảnh Grant và Fiona hạnh phúc bên nhau chẳng hề gây được buồn phiền cho một ai trong rạp. Nên anh bắt đầu thì thầm vào tai tôi những thứ đại loại như anh là người Đài Loan, hiện đang mở một xưởng xe motor cùng những người bạn hôm trước tôi gặp, tên phiên âm của anh có nghĩa là Đám mây nhỏ - tôi cho đó là một tên buồn cười đối với một đứa con trai ngổ ngáo như anh… và những thứ lặt vặt như anh thích cửa hàng Mộc Lan của chúng tôi, anh thích cái cách những người trẻ như tôi quản lí nó.

Tôi nghe một ai và mọi thứ trôi tuột ra tai bên kia. Làm sao tôi có thể tập trung khi cách tôi chưa đầy nửa tấc về hướng bên phải là giấc mơ ngỡ mình đã thức giấc và mất đi. Hình xăm ngôi sao bất chợt hiện trong đầu tôi khi Nick với tay lấy ly coke. Tôi tò mò hỏi về ngôi sao màu xanh nhạt hiện ra lờ mờ trong bóng tối.

- Ngôi sao sáu cánh tượng trưng cho phép thuật, anh cần nó cho mơ ước của mình. - Nick mỉm cười.

- Thế điều ước có thành sự thật không? - Tôi tò mò.

- Điều đó phải do chính em trả lời.

- Em?

- Vì anh đã ước một cô gái xinh đẹp như em cho phép anh được yêu. Đó là một ước mơ hoang đường đúng không? - Nick nhún vai ranh mãnh.

Tôi nhìn anh, kinh ngạc về điều ngọt ngào anh vừa nói.

Ừ, nó là một điều hoang đường như những giấc mơ ướp đầy hương tháng Giêng.

Cơm mơ đã dừng ngày tôi ngồi nhớ anh bên ô cửa sổ. Ngoài trời giăng đầy mưa với tiếng nhạc Canon in D văng vẳng ra từ phòng Vương Minh.

Những ngày tôi bắt mình phải cười trong tkhi lòng không thở được.

Những ngày thật khác.

Chợt, Nick nắm lấy tay tôi.

Tay anh rất ấm, lần này thì tôi khóc thật.

-CHÀNG TRAI YÊU TÔI LÀ BẦU TRỜI—

18. Alex đèo tôi vòng quanh thành phố. Hôm nay là ca trực của B.J và Vương Minh. Tôi mở cửa sổ, luôn thế, tận hưởng những cơn gió mát từ biển

http://tieulun.hopto.org

thổi vào. Singapore được bao bọc bốn bề bởi biển. Đất nước hải sư chỉ có nhiều nhất một thứ - màu xanh. Khắp nơi tràn ngập cây, hài hòa một không khí êm ả. Chiếc xe lao vụt trên đường cao tốc BKE, dẫn ra nơi những dòng sông đổ về…

East Coast một ngày đẹp trời.

Ánh sáng của bầu trời xanh thẳm buông xuống những bờ sông cạn. Tôi ngồi giữa biển, xung quanh là cát mịn trắng, ăn kem của Alex mua. Anh ngồi cạnh tôi, miệng cũng nhấm nháp Mac' Donald Ice Cream. Chúng tôi lặng lẽ một lúc cho đến khi hai đứa mút hết kem. Alex quay sang tôi:

- Giờ thì em có thể kể.

Tôi nói về Nick, như đã hứa. Alex ngồi nghe yêu lặng. Tôi kể hết. Cảm giác về anh. Hình ảnh của Vins. Cái nắm tay. Nụ hôn nhẹ vào má khi anh đưa tôi về. Chiếc xe motor màu bạc đẹp đẽ. Với Alex, tôi chẳng có gì để giấu.

Nghe xong, anh khụt khịt mũi, nhún tay trên cát như những phím đàn:

- Vậy em tự nghĩ đi, em yêu Nick hay chỉ yêu những gì Nick thuộc về Vins.

Tôi im lặng hồi lâu, nghe tiếng sóng biển dội vào câu hỏi. Rồi tôi quay sang Alex, trả lời:

- Điều tệ hại là em không biết.

Tôi nói xong câu ấy thì trời bắt đầu bỗng nhiên xầm xì, mây kéo đến nhanh chóng như phản đối câu trả lời tệ hại ngu xuẩn của tôi.

19. Kỳ lạ thay khi chúng tôi về đến cửa hàng Mộc Lan thì những đám may lại kéo đi đâu mất, như là hù dọa tôi mà thôi. Vương Minh đưa tay đẩy những chiếc rèm ở cửa sổ ra cho thoáng khi tôi đang bước vào, quay ra nhìn tôi và Alex tò mò. Alex cười, nhún vai vẻ không liên quan đến ánh mắt ấy.

Tối qua, Nick đèo tôi về nhà trên chiếc motor giống trong phim Ghost Rider tôi từng xem, anh ấy gọi nó là Chopper gì đó. Thật sự, ngồi sau lưng của một chàng trai cao lớn thật thích, tôi núp dưới những cơn gió khắp nơi. Nick lái xe rất nhanh, đến nỗi tôi biết dẫu mình hét lên chắc cũng không ăn thua với âm thanh vù vù đang lọt vào kẽ tai. Tôi không ôm Nick mà bám chặt vào áo của anh, có lẽ như thế làm tôi thấy thoải mái hơn. Đó là cảm giác thật tuyệt. Tôi nhìn thấy anh nhếch mép qua gương, nụ cười khác biệt.

Riêng khi ấy, tôi quên đi Vins.

- Vào kho lấy đôi giày màu đỏ vẽ Luis Royo, Min.

Tiếng nói của Alex làm tôi giật mình.

Tôi biết hình ảnh của chính Nick đang chiếm dần cuộc sống tôi, như những đôi giày xếp đầy ngăn tủ cũ kỹ, nhưng không thể bỏ qua.

http://tieulun.hopto.org

20. Tháng Tư bắt đầu bằng ngày nói dối, và tình yêu cũng vậy. Vương Minh đứng trước cửa phòng tôi rồi lại chạy vụt vào bếp. Tôi đếm cũng phải hai, ba lần như thế. Đến lần cuối cùng thì tôi buộc mình xoay qua nhìn thẳng vào mắt Vương Minh. Không thể nào giả vờ thêm được nữa. Vương Minh có tí giật mình. Hôm nay cô mặc chiếc áo somy màu trắng ngả vàng, quần jeans skinny xanh đen như kiểu mấy cô sinh viên người Malaysia trong lớp. Vương Minh nhe răng cười với tôi.

- Chút ra tiệm chung nhé? - Vương Minh gãi đầu tỏ ra bối rối.

Tôi gật đầu mắt tròn xoe mỉm cười.

Nắng sáng long lanh như ai đó đặt pha lê cạnh Mặt Trời rọi vào tận những chiếc ghế cuối cùng trên xe. Vương Minh ngồi kế bên gục đầu vào vai tôi ngủ ngon lành. Vài vệt nắng trên má Vương Minh làm tôi lóa mắt. Tôi mải mê ngắm nhìn gương mặt cô bạn thân như chiêm ngưỡng từng mùa của thời gian.

Vương Minh là vậy thôi. Đôi lúc với tôi, người bạn này như là chị em ruột thịt. Xa gia đình, mỗi sinh viên du học đều có một đặc điểm chung là cực kỳ thiếu thốn tình cảm riêng. Từ lúc bắt đầu học hành ở đây, hai đứa tôi đã nợ tình thương của nhau quá nhiều. Còn một sự thật phía sau bề ngoài mạnh mẽ này, là chúng tôi đều là con gái. Bản thân con gái là một đống phức tạp dung hòa lại mà thành.

Vương Minh tỉnh giấc và nhìn tôi mỉm cười. Chúng tôi xin lỗi nhau. Cuối cùng một vài thứ cũng có vẻ trở lại như cũ.

Lúc chúng tôi đến Mộc Lan, B.J đang cầm ly cacao nóng bằng hai tay đưa lên mũi. Anh có vẻ cảm thấy vui lòng khi thấy tôi và Vương Minh nắm tay vui vẻ đi cùng nhau sau một chuỗi ngày chiến tranh lạnh đầy gay cấn. Vương Minh ghé tai tôi thì thầm: “B.J mừng vì được kết thúc ngày tháng ăn mì và thức ăn nhanh đấy!” - Chung tôi khúc khích cười.

Hôm đấy vào một ngày chuyển mùa.

21. Đêm xuống, những con đường trung tâm vừa thưa người vừa hối hả. Bốn đứa chúng tôi đang mải tranh luận một vấn đề gì đó cùng nhau mà lúc này tôi đã quên mất. Vấn đề đấy không quan trọng, cái quan trọng là chàng trai ngồi trên chiếc motor sáng bóng cạnh nơi đậu xe của Alex. Ánh sáng vàng khói áp ra từ những cây đèn cao làm khung cảnh thêm chiều hướng mập mờ. Nói thật, y như thói quen khó bỏ dẫu biết là xấu và dẫu đã có đủ một khoảng thời gian để quen thuộc, tôi cảm thấy được tay mình run bần bật trong tay Vương Minh. Cả trái tim tôi hét lên trong lòng một cái tên khác khi thấy Nick.

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta đi một chút gì không? - Nick hướng mắt về bốn đứa tôi.

- Sure. Đi ăn lẩu nhé? - B.J chen ngang giật câu trả lời đáng nhẽ ra phải là của tôi.

Alex và Vương Minh mỉm cười. Nick cũng bật cười. Mặt tôi đỏ chín lại. B.J rõ ràng là một đứa bạn quá đáng yêu đến độ… không biết điều. Cả bầu trời vẫn không một vì sao nào, dù chẳng vướng một chút mây đêm nay. Cả ba đứa bước lên xe và đẩy tôi về phía Nick. Không để tôi có dịp ngượng ngùng tiếp, Nick chồng chiếc mũ bảo hiểm màu trắng cam vào đầu tôi. Mọi thứ cứ như những cảnh phim chiếu chậm. Tập phim tôi cứ vừa ngỡ mình xem rồi, lại vừa thấy đầy xa lạ.

Tiệm lẩu đông nghẹt người, nhưng cũng may lúc chúng tôi đến là vừa có bàn trống. Đây là tiệm lẩu buffet, kiểu "tiệc đứng" ở Việt Nam. Muốn ăn bao nhiêu thì tùy, miễn là đừng bỏ phí. Vì thế du học sinh kiểu tôi rất chuộng những nơi thế này.

Alex, B.J và Nick tự giác đứng lên lấy thức ăn khi tôi xoay qua lại tìm kiếm xem có ai quen thuộc trong những giọng Việt Nam ấy. Vương Minh bảo tôi coi chừng Nick với B.J, cô không nghĩ một kiểu người như B.J có thể bỏ qua cơ hội phá phách hai người. Tôi cười. Ba chàng trai bương bê lỉnh kỉnh những cái đĩa thức ăn ngồi xuống. Chúng tôi bắt đầu cắm cúi hòa vào đám đông hì hục húp lẩu ấy, đứa nào cũng đói meo.

Y như lời Vương Minh cảnh báo, B.J đúng là kiểu người chắc chắn sẽ lợi dụng cơ hội này để chọc phá tôi. Anh liên tục hỏi Nick những câu hỏi ngớ ngẩn mà chúng tôi không thể không bật cười. Cũng may Nick không phải là dạng người dễ để B.J bắt nạt như Vins. Ừ, như Vins…

22. Nick đèo tôi vòng quanh những con đường đầy vị của biển. Tôi ngồi phía sau, giang hai tay ra giả lập mình đang bay. Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ vang vọng tiếng piano bài Tình ca Sarenade mà Schubert tình cờ viết ra khi lang thang trong một khu vườn nhỏ xa lạ. Khi chúng tôi ngồi trên bãi cát đầy gió thốc, Nick kể cho tôi nghe một vài giai thoại khác của hoàn cảnh Sarenade ra đời. Tôi thích cái cách anh dẫn giải rằng nên gọi khúc nhạc này là Mộ Khúc (nhạc chiều) thay vì Dạ Khúc (nhạc đêm) như mọi người vẫn hay lầm lẫn.

Tôi ngẩn người nhìn nah như kiểu giật mình thấy Mặt Trời rọi vào mình ấm áp khi mùa Đông đến. Nick im lặng không nói gì mà đưa mắt nhìn về phía biển xa xăm, nơi những con tàu đỗ neo sáng đèn lấp lánh.

Chúng tôi rời khỏi biển khi mũi hai đứa cay nồng vì vị muối và mái tó rối bù. Trông Nick lúc này như chú gấu Teddy cỡ đại trong cửa hàng đồ chơi

World of Action ở Cineleisure. Tôi bỗng nhớ ra là chúng tôi chưa hề nói yêu nhau, chỉ là im lặng không phủ nhận lẫn nhau. Nick dựa vào xe chờ tôi đội mũ bảo hiểm nặng trịch. Tôi bỗng để ý dòng chữ màu xanh ngọc in trên chiếc áo phông trắng của anh: "Shy who loves me".

Người yêu tôi lúc này như bầu trời. Đôi lúc soi mình vào đấy chợt thấy quá khứ. Đôi lúc tựa như khúc nhạc giao hưởng tháng Tư mong manh.

23. Buổi sáng vài ngày hôm đó tôi trực cùng B.J. Rõ ràng là có luôn có sự bất công, những cô bé gái chẳng bao giờ nhờ tôi xem hộ món đồ gì mà cứ yêu cầu B.J làm điều đó. Thế mà B.J vẫn túc trực với nụ cười trên môi. Đó là lý do tôi thích ở B.J, với bất cứ chuyện gì xảy ra, anh đều vui vẻ đón nhận nó.

B.J lấy tay lau mồ hôi trên trán mình, ngồi xuống thở phào khi cửa tiệm vào giờ nghỉ trưa.

- Muốn tôi đền bù gì nào ông anh? - Tôi mỉm cười hỏi B.J.

- The 7th Soda!!! - B.J ngay lập tức hét lên khi tôi hỏi như biết trước được điều đó vậy. - Anh đang ăn kiêng nên chỉ cần thế thôi.

Tôi bật cười. Dạo này B.J cứ hay bị Vương Minh than phiền vì tội đã tăng cân trong một tháng nay.

The 7th Soda là thức uống ưa thích của B.J sau những ly cacao béo ngậy, thực chất cũng làm từ cacao nhưng mix thêm với soda và đá. Tôi đứng chờ ở ngã đèn giao thông để băng qua NYDC café trước cửa trung tâm thương mại HVM. Thật sư nó cũng không xa Cineleisure là mấy, có lẽ vì caisi nắng mùa Hè làm tôi cảm thấy mỏi mệt.

Tôi order thêm cho mình một phần mì Ý với phô mai. Trong khi đứng chờ, tôi ngước mắt nhìn quanh NYDC café.

Phía bên kia là hai chàng trai. Tôi dễ dàng nhận ra đó là Alex và Nick và cả hai đang chăm chứ bàn luận về một vấn đề gì đấy tôi không thể nghe rõ.

Nick bỗng lặng yên, châm điếu thuốc đưa lên môi.

Alex đưa cho anh một bức ảnh.

…

Chàng trai tôi yêu tên là Bầu Trời.

Anh ta sáng. Anh ta tối.

Anh ta nắng. Anh ta mưa.

Như thế nào đấy, tôi vẫn chưa đoán được.

-CÒN ĐÓ NGÀY MAI—

24. Tôi trở lại cửa hàng, tâm trạng rối rắm. Tôi biết Alex đã đưa ảnh của ai cho Nick. Còn ai ngoài Vins. Tôi không hiểu tại sao Alex lại làm như thế, có lẽ vì anh thấy tôi đã đâm đủ sâu vào cái mớ bòng bong này. Và anh muốn

gỡ nó ra. Tôi hiểu điều ấy. Nhưng thấy rất buồn. Cửa hàng có vài khách ra vào, nhìn ngắm những thứ đồ long lanh. Tôi đứng ở một góc. Bóng Vins vẫn ở đâu đó trong tôi, sâu thẳm. Giọt nước mắt như pha lê rớt xuống trên má…

Đến cuối chiều khi hết ca, tôi xách đồ về nhà, cố giấu những cảm xúc trên mặt để Vương Minh không biết tôi đang buồn. Thật sự, tôi chờ đợi Nick sẽ đứng đây, nói với tôi điều gì đó. Nhưng không, không gian rộng lớn đơn độc. Có lẽ tôi nghĩ nhiều, anh cũng chẳng có nhiều thời gian suốt ngày đứng lớt phớt ở cái nơi vui chơi giản trí này. Nhưng tôi vẫn chờ đợi một điều gì đó từ anh. Tôi ôm sự chờ đợi ấy lên xe buýt, ngủ vùi suốt quãng đường dài về nhà.

25. Tôi nhìn thấy Vins đứng ở cây mộc lan cạnh nhà… Lòng tôi hoảng hốt, đờ đẫn. Hai mắt tôi như muốn mở to vừa muốn nhắm mắt lại. Hai tay tôi run rẩy tự cầm lấy nhau. Nước mắt tôi tự rơi xuống từ lúc nào. Tôi chạy về phía Vins khi thấy Vins mỉm cười. Đột nhiên, một bàn tay kéo tôi lại, Nick đứng cạnh tôi từ lúc nào. Tôi nhìn anh rồi quay lại nhìn Vins… Hai người con trai, một phía trước một phía sau tôi. Tôi chẳng biết làm gì. Cây mộc lan đung đưa trong gió.

Rồi bỗng, tôi choàng tỉnh giấc. Ngày mới bắt đầu bằng kết thúc của cơn mơ lạ.

Tôi ra bếp làm chút đồ ăn sáng, những miếng bánh mì nướng bơ thơm phức và rau xà lách trộn luôn làm tôi thấy tậm trạng khá hơn. Suy cho cùng, ăn là điều tốt nhất, ngay cả khi tâm trạng quá rối bời hoặc không có gì để làm. Có lẽ vì thế con gái béo lên sau khi chia tay chăng? Ngồi ăn ở gần cửa sổ, nhìn xuống cây mộc lan tôi vừa mơ khi nãy, toi chợt thấy một điều tôi không tin được, Nick đang ở đó, ngồi trên chiếc motor của anh, hút thuốc. Tôi lặng người. Một thoáng khi anh ngẩng lên, tôi thụt cổ vào, hoảng sợ như vừa làm điều gì có lỗi. Máy tôi rung lên sau đó: “Xuống đây, anh thấy em rồi”. Tôi nghĩ một thoáng, rồi vơ đồ nhét vào túi, chạy ra thang máy. Khi xuống đến nơi, tôi thấy anh đứng nhìn tôi im lặng. Linh cảm những điều không lành, tôi bước về phía anh. Mắt Nick thâm quầng như thiếu ngủ, cổ áo chemist xộc xệch, áo khoác anh vắt hờ hững ở xe. Anh nhìn tôi, mỉm cười:

- Em có đến cửa hảng không anh đèo đi?

Câu hỏi hoàn toàn ngoài dự đoán của tôi. Tôi muốn nói rất nhiều điều, nhưng dưới bóng mộc lan, tôi bỗng thấy tất cả là thừa. Tôi gật đầu im lặng…

Chiếc xe lại lao vút đi trong gió…

26. Alex đã ở cửa hàng. Anh xếp lại những đồ trong kho trong lúc vắng khách. Tôi để túi vào góc, chào anh. Alex mỉm cười nhìn tôi. Anh nói rằng có lẽ chiều nay anh và B.J sẽ đi lấy thêm một số túi cói mới và vài đồ lặt vặt, tôi

có thể trông cửa hàng một mình không. Tôi gật đầu. Với tôi, bước qua vạch đỏ vào đến cửa hàng Mộc Lan là đã cảm thấy rất an toàn. Như là về đến nhà của mình. Tôi không muốn nói gì với Alex về những thứ tôi đã nhìn thấy, sâu thẳm, tôi biết Alex lo cho tôi như người anh trai muốn cô em gái an toàn.

Những hàng cây xào xạc ngoài cửa kính, không gian ẩm ướt và lạnh dần như những luồng hơi nước vô hình thổi đến. Có chút mây từ không gian xa lạ ùa đến nhanh chóng. Tôi nhận được mess của Nick vào năm giờ chiều, khi Alex đã đi. Anh nói anh muốn gặp tôi khoảng nửa tiếng nữa. Những đám mây vẫn vần vũ ngoài khung cửa sổ…

Nick xuất hiện đột ngột khi tôi đang có vài ba khách, những em bé secondary school dễ thương. Anh vẫn mặc như lúc sáng. Có vẻ không quan tâm đến những người còn lại, anh nói với tôi:

- Min, anh chỉ muốn hỏi em ba câu, em có thể hứa sẽ trả lời anh thật chứ.

Tôi im lặng vài giây rồi trả lời nhỏ.

- Vâng.

- Ngày đầu tiên thấy anh, em nhìn thấy hình ảnh của người yêu cũ em phải không?

Tôi gật đầu, mắt nhìn xuống đất.

- Đừng gật đầu, hãy trả lời anh.

- Vâng.

- Và suốt những ngày đi với anh, em cũng nhìn thấy anh ta đúng không?

Tôi im lặng. Tôi muốn hét lên rằng không. Rằng khi ngồi sau lưng Nick lúc anh đèo tôi, tôi chỉ thấy anh. Nhưng tim tôi đau nhói.

- Vâng.

- Và ngay cả bây giờ, trước mặt em vẫn là Vins của em ngày xưa đúng không?

- Nick…

- Đừng gọi tên anh. Đừng xúc phạm anh, please, đừng gọi tên anh khi em không nghĩ đến anh. Chỉ cần trả lời anh! - Nick gần như hét lên, khiến những người trong cửa hàng quay lại nhìn chúng tôi ngạc nhiên.

Nước mắt tôi đã bắt đầu rớt xuống.

- Nick, anh đừng như thế…

- Please, Min. Damn it! Just answer my question! - anh tiếp tục hét lên.

- Vâng. Đúng.

- Thế là đủ rồi. Cảm ơn em vì đã thành thật - anh quay người đi.

Tôi kéo anh lại:

- Nick!

http://tieulun.hopto.org

- Anh đã tôn trọng câu trả lời cảu em, vì thế am hãy vui lòng tôn trọng anh, để anh rời khỏi em.

- Anh đừng làm thế.

- Anh đã có thể không làm thế nếu anh không giống Vins - Nick rút trong túi ra bức ảnh quăng xuống mặt bàn rồi quay đi.

Tâm trạng tôi như vỡ òa, những dồn nén từ đêm qua bung ra dữ dội. Tôi chạy theo giữ anh lại. Nick vùng tay anh ra khỏi tôi, khiến tôi va vào lọ nước hoa 212 đặt trên tủ kính rơi xuống đất vỡ tan. Anh bước ra khỏi cửa hàng nhanh chóng, không ngoảnh mặt lại, nhanh như lúc anh bước vào cuộc sống tôi. Tôi đứng giữa những mảnh vỡ của hiện tai và ngày hôm qua, ngỡ ngàng.

27. Tôi lại muốn nói với Nick nhiều điều anh không hỏi. Rằng tôi đã nhìn thấy Vins trong anh. Nhưng bây giờ lúc nào nghĩ về Vins, tôi cũng luôn nghĩ về Nick.

Rằng tôi đã phí quá nhiều thời gian để chạy đuổi theo cái bóng của Vins - thứ đang ám ảnh cuộc sống của tôi. Tôi muốn dựa vào Nick để vượt qua chính điều ấy.

Rằng tôi thích cảm giác ngồi sau xe anh, ép người vào lưng anh, khi ấy tôi chẳng nghĩ đến ai khác hay bất cứ điều gì khác.

Rằng tôi thích nắm chặt những ngón tay dài đầy mùi thuốc lá của anh, hít hà nó và nhăn mũi nói với anh: “Hãy bỏ thuốc đi chàng trai trẻ!”.

Rằng, tôi yêu anh. Rằng đừng bỏ rơi tôi khi mọi thứ mới chỉ thai nghén, khi tình yêu chưa thực sự đáng để kết thúc sau khi đã bắt đầu ngọt ngào.

Rằng, tôi đã sai.

Nhưng anh đã không bao giờ hỏi tôi.

Trời bắt đầu mưa như trút xuống những giận hờn.

Nick, anh đã không bao giờ hỏi em rằng hoàng hôn mưa này em nghĩ đến ai. Em đã nghĩ đến anh…

28. Orchard một ngày Đông, tôi ngồi với B.Jowr cầu thang của Wisma Centre, vừa ăn kem 1 đô la vừa tán gẫu. Chợt tôi thấy một người bước qua. Tim tôi như chưa bao giờ đập mạnh hơn. Tôi chạy theo người ấy trong ánh mắt ngạc nhiên của B.J.

Tôi chạm vào vai anh. Anh quay lại…

Đôi mắt sâu thẳm nhìn thấu vào tôi.

Tôi mỉm cười. Lần này tôi nhất quyết không để tuột tình yêu của mình. Nhất quyết không. Anh một lần nữa đã xuất hiện trước tôi. Chúa đã cho tôi một cơ hội để tin vào chính mình thêm lần nữa.

Tôi ôm chặt lấy anh giữa phố đông, dòng người qua lại nhìn chúng tôi

bằng ánh mắt lạ lẫm. Nhưng tôi không quan tâm, bởi ngay đây, chàng trai của tôi đang mỉm cười. Nick thì thầm:

- Hãy hỏi anh rằng anh có nhớ em không, Min…

Giữa chúng tôi chỉ còn khoảng không xanh mướt, bở chàng trai của tôi là bầu trời.

Đó là giấc mơ của tôi đêm qua.

29. Hai tháng sau khi Nick biến mất, tôi cũng đã dần trở lại bình thường. Công việc ở cửa hàng Mộc Lan ngày càng tốt. Khách đến đông hơn và nhiều hơn. Mọi thứ ổn đến mức chúng tôi nghĩ đến việc duy trì cửa hàng ngay cả khi đã vào học. Mọi người đều biết chuyện của tôi, nên không ai hỏi. Alex vẫn đèo tôi ra biển đều đặn. B.J vẫn mua hoa về cắm khắp nơi. Vương Minh vẫn bật những bản nhạc cổ điển cơi bằng piano.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Ngày mai vẫn còn đó dẫu cho điều gì đã xảy ra.

Như thế, người ta vẫn sống tốt.

Những, mỗi tối trước khi rơi Cineleisure, tôi vẫn nhìn về phía chiếc cột nơi Nick thường dựa vào. Và lòng tôi thi thoảng vẫn thoáng buồn, như một khoảng trống không thể lấp kín. Những khi ấy, tôi trở về cới cây Mộc Lan, như là điểm tựa cho chính mình, như là đi tìm sự khỏa lấp nỗi buồn bằng chính những niềm vui mỏng manh, bằng những yêu thương không đong đếm.

Tôi chấp nhận điều ấy như một lẽ thường, bởi cuộc sống có được mất, để dạy cho tôi biết trân trọng những gì mình đang có. Tôi tin một ngày anh sẽ trở lại cửa hàng Mộc Lan, cùng tôi nhặt lại những mảnh vỡ, điều đó quan trọng hơn hết. Bởi những người đi qua cuộc sống của nhau, rồi sẽ trở lại, nếu giữa họ có những điểm cắt của tình yêu.

http://tieulun.hopto.org

Ngày Không Bình Thường

Tôi không biết tại sao tôi lai ấn tượng ngay lập tức với cô gái ở quán cafe hôm ấy – cái dáng ngồi bình thản, và đôi mắt nheo nheo. Có thể vì đó là một cô gái kì lạ, không, đó là một cô gái rất kì lạ, làm cho một chiều của tôi bớt bình thường, làm cho một ngày của tôi bớt bình thường… Khi ấy tất nhiên tôi chưa thể biết rằng cô ấy, thực sự, đã làm cho cuộc sống của tôi bớt bình thường.

Quán cafe nhỏ nằm trên một ngõ cũng nhỏ của một phố tất nhiên là nhỏ luôn, mang tên Lu, nếu được bầu chọn cho những quán đẹp nhất của năm chắc chắn tôi sẽ bỏ cho Lu một phiếu. Tôi đến qua lời giới thiệu của người bạn. Tất cả những chi tiết lẻ tẻ trong quán, từ lọ hoa nhỏ nhắn trên chiếc bàn chân cao, cho đến những chiếc ghế bọc vải hoa to và những tấm rèm kẻ caro màu da cam. Tất cả hòa hợp trong ánh đèn vàng, tạo ra một không gian mê hoặc cho những kẻ đến lần đầu như tôi, mải mê dành hết tâm trí để ngắm những bức tranh tuyệt đẹp treo khắp nơi trong quán.

Nhưng điều cuối cùng đập vào tôi lại là một cô gái nhỏ nhắn ngồi trong góc tối gần dãy tạp chí, gần những hộp kẹo nhỏ, mặc một chiếc quần rộng bằng lụa của dân tập yoga. Cô gái có dáng ngồi bình thản, và đôi mắt nheo nheo. Tờ báo đặt trên đùi một cách hờ hững. Mọi thứ gây ấn tượng mạnh đến nỗi tôi gần như đần ra, như ngắm những bức tranh khác trên tường. Cô gái ngước lên nhìn cái mặt (có vẻ như rất ngu) của tôi, chợt hỏi: - Anh là Giang?

Trời ạ, đó không phải là tên tôi, nhưng (xin lỗi bố mẹ), tôi nghe giọng mình đáp nhẹ tênh: - Ừ, em chờ lâu chưa? (!)

- Một lúc.

Tôi ngồi xuống đối diện cô gái, và chẳng biết nói cái quái gì nữa, bởi vì tôi không phải là người cô gái đang chờ.

- Anh trông không khác lắm so với sự tưởng tượng của em.

- Em cũng thế - chắc chắn đây là câu duy nhất tôi có thể nói.

- Em thì cứ nghĩ là anh không đến cơ đấy, bởi em viết email ở ngay sân bay đêm qua.

Tôi định hỏi sân bay nào nhưng rồi biết cách dừng lại.

- Ừ, anh có đọc sáng nay.

Cứ trả lời kiểu nhạt nhẽo thế này không ổn, tôi quyết định chơi xổ số, trúng đâu thì trúng!

- Vậy bao giờ em đi?

- Em có viết trong mail mà. Mai anh ạ.

Câu trả lời ngoài dự đoán của tôi. Những nơron thần kinh hoạt động liên

tục, vậy đây không phải là một cô nàng du học sinh mới về nước. Tôi tiếp tục dấn vào cuộc chơi mà không biết mình đang gặp một trong những người kì quặc nhất.

- Ồ nhanh vậy à, sáng nay anh đọc lướt qua rồi đi có việc nên không để ý lắm. Em đã ăn gì chưa?

- Chưa ạ. Anh cứ gọi gì đó ăn đi, em không đói. Chuyến bay làm em thấy uể oải.

Nói rồi cô gái vươn vai một cái như con mèo vừa tỉnh giấc. Tôi cầm lấy menu, giả vờ chăm chú xem nhưng thực ra thì đầu óc hoạt động như điện giật, nghĩ xem mình phải nói cái gì. Xem chừng sẽ không đơn giản, bởi cách nói chuyện của cô gái vẫn không quá gợi mở. Có vẻ như mối quan hệ của cô gái và anh chàng tên Giang không quá sâu mà cũng không quá nhạt, giống như một dạng soul-mate. Tôi gọi cacao sữa đá, quyết định bỏ bữa trưa.

- Chút nữa anh đưa em đi đến làng trẻ em Vinh Sơn nhé.

- Được thôi, như anh đã hứa – tôi nói cầu may.

- Không phải vì lời hứa, bản thân những lời hứa đã được tạo ra để người ta phá vỡ nó rồi. Anh chỉ cần đưa em đi vì anh thích đưa em đi thôi.

- Anh thích đưa em đi – tôi lặp lại câu nói.

- À, đây là điều em muốn trình bày với anh, chờ em chút.

Cô gái lấy chiếc túi màu xám với những họa tiết hoa sen lên, rút ra một chiếc laptop nhỏ. Trong lúc cô đang start up máy, tôi càng rơi vào tình trạng bối tối với những điều không lường trước. Tôi nhấp một ngụm cacao và chỉ còn biết cầu trời khấn phật rằng cái anh chàng Giang gì đó không đột ngột xuất hiện, như thế chắc là tôi không chỉ đào một cái hố và tự nhảy xuống, mà có lẽ cô gái kia còn giúp tôi vùi đất xuống cái hố luôn.

- Dạ đây ạ.

Câu nói ngắt dòng suy nghĩ u tối mang tính chất trăn trối của tôi. Cô gái xoay chiếc laptop về phía tôi và đưa cho tôi tai nghe. Tôi cắm tai nghe và xem một trong những đoạn clip ngắn ấn tượng nhất với cá nhân mình. Trong clip do cô gái kia quay là những đứa trẻ, có lẽ là mồ côi hay lang thang, rồi cảnh các làng trẻ em ở khắp nơi, từ Hòa Bình, Cà Mau, Vũng Tàu rồi ở nhiều nơi khác, những khuôn mặt mang nhiều sắc tộc khác nhau, từ Thái, Nhật, Trung Quốc đến vài nước mà tôi không thể nhận ra. Đoạn clip thực sự gây ấn tượng vô cùng mạnh cho tôi, những trẻ em không có cơm ăn áo mặc, nheo nhóc một cách thảm hại, những đất nước Châu Phi nghèo đói. Ở mỗi nơi, cô gái đều xuất hiện, nói một cách ngắn gọn và xúc tích về tình cảnh những trẻ em ở đây… Suốt 23 phút của clip, tôi không thể hề rời mắt khỏi màn hình.

http://tieulun.hopto.org

Cô gái ngồi trước mặt tôi có lẽ đã đến tất cả những nơi này, tiếp xúc với tất cả những đứa trẻ này, nói chuyện, tặng những gì có thể tặng, ghi lại những cảm xúc của mình trong những chuyến đi. Ở đoạn cuối clip là dòng chữ: Do whatever u can for the future of the world, và tên của cô gái, Stacie Dang Ngoc My.

Chúng tôi ngồi nói chuyện thêm một chút về chủ đề của đoạn clip. Cô gái nói về những dự án từ thiện mà cô sắp thực hiện, những bản chi tiết được in ra thành từng tập, khá đơn giản và rõ ràng. My có liên hệ với một tổ chức quốc tế phi lợi nhuận của Pháp, sẵn sàng chi trả tất cả những khoản chi phí vận chuyển, chỉ cần có đồ từ thiện, bất cứ ở đâu đến đâu… Khi chiều đã gần tàn, chúng tôi đứng lên, tôi chở My đến làng trẻ em Sơn Vinh và nhìn cô trò chuyện với những sơ ở đây, có lẽ một cái tên nữa lại được ghi vào list từ thiện của My.

Chiều tối, chúng tôi ngồi ở công viên Hàn Thuyên, nơi người ta không đánh thuế chỗ ngồi. Tôi nghĩ nhiều cả chiều, về những gì phải nói, có lẽ khi người ta không biết nói gì, người ta nên nói thật.

- Này My, anh không phải tên Giang đâu – tôi nói một cách gượng gạo lúc My đang ăn bò bía ngọt.

- Chính xác thì anh không phải là người tên Giang mà em định gặp.

- Em đã biết?

- Thực ra thì không khó, bởi bọn em từng mail cho nhau vài lần, em khá nhạy cảm trong việc nhận ra người khác, có lẽ bởi vì em thường xuyên tiếp xúc với người lạ.

- Vậy thì tại sao em vẫn tiếp tục nói chuyện và đi với anh?

- Vì không baoo giờ là tệ khi kéo thêm những người mới vào công việc như em.

Tôi im lặng. Có quá nhiều điều về My mà tôi không biết. Tôi muốn hỏi thật nhiều nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

- Có lẽ anh tò mò về em phải không?

- Anh không thể trả lời không.

- Cứ hỏi điều gì anh muốn.

- Em làm công việc này lâu chưa?

- Chừng khoảng bốn năm.

- Ở khắp nơi?

- Em không đếm số nước mình đi, nhưng có lẽ nhiều hơn tuổi của em. Em đi rất nhiều.

- Bằng cách?

- Mọi cách, tàu, xe, chủ yếu là đi nhờ, người ta di chuyển khắp nơi trên thế giới, chỉ cần một nụ cười đôi khi mua được những quãng đường dài cả chục nghìn cây số.

Tôi bất giác mỉm cười.

- Tại sao em làm công việc này?

- Tại sao anh không làm công việc này?

- Câu hỏi ngược rất hay. Em làm anh nghĩ lại nhiều thứ, trước anh vẫn nghĩ sẽ có lúc mình làm từ thiện, nhưng là khi anh đã ba mươi cộng, và đủ tài chính để từ thiện không cần tính toán.

- Từ thiện không cần tuổi và không cần tiền.

- Vậy cần gì?

- Cần trái tim. Em cũng đâu cần nhiều tiền để đi khắp nơi trên thế giới. Chẳng phải em cũng sống bằng tình thương của những người khác sao? Những người cho em đi nhờ, những người nuôi dưỡng tâm hồn em khi nó sắp nản chí, những người vượt khoảng cách nửa vòng trái đất để đến nơi em đang sống và nhận nuôi một đứa bé, những điều đó mới tiếp thêm nghị lực sống và hoạt động không mệt mỏi của em, chứ không phải tiền.

- Mai em sẽ đi đâu?

- Em đi tàu ra Bắc, rồi sẽ xin đi nhờ sang Trung Quốc, từ đó em tìm cách sang Mông Cổ. Sau đó sẽ tính tiếp, có thể là đi Nga.

- UNICEF chưa trao danh hiệu gì cho em sao? – tôi đùa.

- Danh hiệu cô gái chân khỏe!

- Anh sẽ làm được gì giúp em?

- Như em viết trong tập tài liệu đưa cho anh. Em và đồng bọn, đại thể là những đứa như em, sẽ làm một dự án xây dựng một làng mồ côi ở Mông Cổ. Có lẽ cần sự giúp đỡ của nhiều người. Anh làm bất cứ điều gì anh có thể. Ai cũng có thể làm một điều gì đó, chỉ cần có lòng!

- Anh sẽ – tôi nói đơn giản, như những gì mình nghĩ.

- Em không đủ sức vận động từng người, vì thế bọn em làm theo cách truyền dẫn, hy vọng mỗi người sẽ tiếp tục vận động những người khác. Giúp em nhé – My mỉm cười, cái nự cười này đúng là có thể mua được rất nhiều cây số.

- Chắc chắn rồi.

Khi đưa My về chỗ mà cô nghỉ, tôi hỏi:

- Em không học phải không?

- Học gì hả anh? Học cách yêu thương?

- Còn gia đình em?

Một chút im lặng rồi My trả lời.

- Em cũng là một đứa trẻ mồ côi. Tất cả những gì em đang làm, tất cả những đứa bé đó, tất cả những người bạn khắp nơi trên thế giới là gia đình của em.

Sự bình thản trong giọng nói ấy không hiểu sao làm tôi thấy không buồn, mà nhẹ nhõm.

- Không biết anh có khoải thơ ca cổ điển không. Em nhớ Jamal Wallace có mấy câu thế này: "Nếu ta mất gia đình, ta cần đi tìm lấy gia đình, không phải là gia đình ruột thịt, mà là gia đình sẽ thành ruột thịt của ta"

Thú thật, tôi chưa đọc bài thơ đó, nhưng sự cảm động trong lời thơ khiến tôi dừng xe lại, nhìn vào gương và nói với My: - Hy vọng anh cũng sẽ là một phần trong gia đình đó của em.

- Vâng. Em đi, sẽ tiếp tục đi, và mừng là có gia đình của em ở khắp nơi.

Rất lâu sau, tôi không còn gặp My nữa, dù chúng tôi vẫn liên lạc với nhau qua email. Đứng như lời hứa, tôi bắt đầu tham gia vào những công việc của cô gái kì lạ đó, làm mỗi ngày của tôi bớt bình thường, và thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn.

Nhưng nó sẽ ý nghĩa hơn nữa, nếu vào một ngày tình cờ nào đó, anh gặp lại em, My ạ…

http://tieulun.hopto.org

Người Lạ Quen Thuộc

Kỳ nghỉ

Năm giờ ba mươi. Bật dậy. Ca làm việc quá sớm khiến Danny cảm thấy mặt mày xây xẩm vì ngái ngủ, đi hai bước ngáp ba cái. Quýnh quáng vơ vội đồ, trước khi rời khỏi nhà, nó ngoái lại: - Này, nằm ì thế à?

Rồi nó nhìn đồng hồ và cuống cuồng chạy đi vì sợ muộn giờ.

Không định ngủ tiếp, nhưng tôi cũng không muốn ngồi dậy, chỉ nằm ườn ra giường và cuộn tròn lại.

Tết đến nhanh không ngờ. Thường là người ta không nhận ra một việc cho đến khi nó đã thực sự diễn ra. Trường cho nghỉ 1 tuần. Chẳng mấy khi có dịp an nhàn để làm những thứ mà khi bận rộn chẳng bao giờ làm được. Tôi ngồi dậy. Ngoài trời bắt đầu có tuyết, mùa đông năm nay lạnh hơn. Người ta sẽ cần một cái gì thật ấm, nếu không thể là một cái chăn 37 độ.

Tôi ném vài thứ linh tinh vào túi thể thao to bự. Lên Paris. Tôi là tuýp người muốn là làm rất nhanh.

Việt Anh. 18 tuổi. Đang học trung học ở Pháp. Tôi suy nghĩ và hành động đơn giản. Ngay khi Danny - thằng bạn cùng phòng-lải nhải từ chính trị, tiền bạc đến những thứ lẻ tẻ như cô nàng sống ở dãy nhà đối diện thường đứng ở cửa sổ một cách bất tận mỗi đêm, như để suy nghĩ xem có nên nhảy xuống hay không (!) thì tôi cũng vẫn có thể cắm cúi đọc sách, hoặc xem MTV và ăn bánh gấu.

Anferich, những ngày điên đảo mưa gió. Tết đấy! Tôi sống ở một vùng không thuộc hàng tệ hại của Pháp, nhưng đủ "quê" đến mức chắc chắn là nhiều đứa ở Pháp sẽ mắt tròn mắt elipse khi nghe tôi đọc lên tên cái vùng đấy. Tôi chỉ để ý đến mức độ ok của trường mình theo học, cũng như mức học bổng và sinh hoạt của nơi đây. Với tôi, nó tốt. Thế thôi. Vấn đề là nhiều người khác không nghĩ thế. Heh, nếu bạn có là một du học sinh ở Pháp thì đừng nghĩ là tôi "đá xoáy" gì bạn nhé: sự thực nhiều người chỉ quan tâm đến việc mình có ở thành phố lớn không, nổi tiếng không, thời trang không, có nhiều điểm du lịch và giải trí không, bla bla.. Thế là nơi tôi ở chả có ai nói tiếng Việt cả, trừ Danny vì tôi dạy nó câu: "Việt Anh thật đẹp trai!" và bảo đó là "xin chào", thế là mỗi lúc gặp nhau, nó lại nói câu đấy!

Không có ai khác ở đây cùng hứng thú với cái khoảng thời gian mang tên "Tết âm", tôi cảm thấy phát điên lên được khi nó đến. Tệ hơn nữa, mạng YIM đột nhiên chết cứng. Không sao liên lạc được với bạn bè ở nhà hay ở các vùng khác để biết "mọi thứ" đang diễn ra như thế nào.

Đến lúc không thể chịu nổi - như đã nói - tôi đi Paris, và làm một trò điên

rồ…(!) Trò điên rồ

Thú thực một điều rất xấu hổ là tôi chẳng quen đứa bạn nào người Việt ở Paris. Đơn giản thôi, thời gian học cũng khá là kín, các kỳ nghỉ ngắn thì tôi làm thêm với Danny, rồi thi thoảng vác cần đi câu cá ở khu vực ngoại ô thành phố. Kỳ nghỉ dài thì về nước. Hết.

Còn Tết lại khác. Bất kỳ ai nào cũng cần được lười biếng sau khi đã chăm chỉ. Thế là tôi rảnh để đi. Nhưng bắt tàu đến Paris rồi, tôi mới nhớ ra mình chẳng biết ai ở cái nơi nhộn nhịp này. Lang thang phố một lúc lâu. Ngắm thành phố tráng lệ dần lên đèn. Và rồi tôi làm một trò mà mười năm nữa sẽ không đủ điên để thử. Chọn một nơi gần cái cầu vượt qua đường, gần những con phố đèn hiệu đang sáng lên những thương hiệu nổi tiếng, tôi ngồi xuống và viết bằng phấn lên mặt đường một câu hát của Trịnh, sau đấy chỉ đơn giản là ngồi xuống, và chờ đợi một ai đó có thể đọc những dòng chữ tiếng Việt đó.

Trò nhảm nhí lại thu hút, nhiều người đi ngang qua tôi, vội vã hoặc chậm rãi, hướng mắt cố đọc những dòng chữ mà với họ là kỳ quái ở trên mặt đường. Tôi tin chắc là nếu để một cái lon trước mặt thì chỉ một lúc thôi nó sẽ đầy ắp xu, dù tôi chẳng làm gì! Người Pháp không thích giữ tiền lẻ thì phải, dường như họ cứ chăm chăm tìm ai đó để cho đi đống xu leng keng! Người thứ 365 ghé mắt qua: cô gái nhỏ bé, tóc mái ngắn, đuôi tóc cong lên với những đoạn vẩy highlight tím nhạt đầy ấn tượng, mặc một cái áo chui cổ màu be, bên trong in hình một con thỏ trắng nhỏ. Người lạ ngồi xuống, đọc dòng chữ, và bật cười: - Cậu là người Việt hả?

- Ừ.

- Sao cậu viết cái này?

- Đó là việc của tớ!

- Tớ không hỏi được à?

- Hỏi là việc của cậu!

Tôi không hiểu mình đang trả lời cái quái gì nữa! Tôi là dạng người nghĩ một đằng mồm nói ra một nẻo. Trước khi cô gái xuất hiện, tôi cứ nghĩ là tôi sẽ phải sung sướng nhảy ra ôm chầm lấy giọng nói Việt nơi đất khách. Thế mà tôi lại tự biến mình thành một con cua với những câu nói ngang phè. May thay là người mua cua có vẻ không mấy để ý, gật gù, nói đúng tim đen của tôi: - Này, có phải cậu đang muốn tìm một người Việt?

Tôi lúng túng, gật đầu.

- Cậu không sống ở Pháp?

Con cua lắc lắc.

- Oh, thế tức là ít nhất cậu không sống ở Paris..

Đây có vẻ như không phải là một câu hỏi, vì thế tôi không có phản ứng gì. Người lạ không hỏi nữa, cười phá lên thích thú: - Haha, thật thú vị. Okay, vậy thì tớ là một người Việt! Tớ là Đan.

Oh, tên thật là ngắn gọn. Tôi lúng búng:

- Tớ là Việt Anh…Ừm..cậu bao nhiêu tuổi?

- Có gì quan trọng sao?

- À, chỉ để tiện xưng hô.

- Hoh, thế thì tớ bằng tuổi cậu!

Một câu trả lời khôn ngoan, dù sao thì đúng là cũng không có vấn đề gì cả.

- Sau khi tìm được một-người-như-tớ rồi, cậu sẽ làm gì?

Đan hỏi đúng câu tôi đang nghĩ, tôi nhún vai, nói đúng sự thật: - Không biết nữa, tớ chưa nghĩ đến điều ấy. Chỉ muốn tìm ai đó đã!

- Vậy tức là cậu không có kế hoạch rằng mình sẽ phải làm gì, nhưng cậu vẫn làm.

Tôi gật đầu.

- Thế cậu chỉ cần tìm một người thôi hay là nhiều hơn?

- Một.

- Ừm, thế thì để tớ thực hiện "phần tiếp theo" cho!

Người lạ hoàn hảo

Một cách đáng ngạc nhiên, tôi đi theo Đan - mặc dù cũng chẳng biết là cô bé là ai và đến từ nơi quái nào. Đôi khi có những người lạ khiến bạn có cảm giác muốn làm theo lời họ. Chúng tôi đi ăn một món bò nhúng kỳ quặc có quấn một thứ nấm màu vàng bên trong, rồi lên công viên trung tâm, chơi game điên cuồng. Lần đầu tiên tôi đứng gần tháp Eiffel đến thế, rồi chơi trò thả người rơi tự do trên đấy - một trò mạo hiểm mà cả đời tôi không bao giờ nghĩ mình dám động đến. Nếu có bạn bè tôi ở đây, nhất định tôi sẽ tránh xa nó để không ai thấy cái vẻ mặt xanh lét, cái rú khiếp đảm, và tóc tai thì dựng ngược hết lên của tôi khi chơi. Heh, nhưng cũng chẳng sao cả, đây-là-một-người-lạ. Tôi không còn… "e lệ" như lúc đầu, đã có thể đứng nhiệt tình…đập ếch bôm bốp với Đan…

Suốt một tối rong chơi, chừng là cũng đã cảm thấy cần ngồi đâu đó và nghỉ ngơi, tôi và Đan mua 2 hộp milk-shake, và ngồi xuống gần một đài phun nước cạnh Harrison shopping-centre. Chúng tôi nói chuyện, về Việt Nam, về những nỗi nhớ trùng lặp, về cuộc sống xa nhà mà ai cũng từng nếm trải, về Tết…Không có sự xa cách nào, dường như là đây là một người mà đáng ra là tôi đã phải gặp ở đâu đó trong cuộc sống sớm hơn. Không hiểu sao thi thoảng

vẫn có những người như thế, bạn cảm thấy như là họ là một bản sao nhân cách và suy nghĩ của chính mình mặc dù chưa gặp nhau bao giờ.

- Đan, cậu nhớ gì nhất khi Tết đến?

- Nhớ…nhà! Thế mà cũng hỏi!

- Tức là nhớ cái gì nhất ở nhà ý?

- Ah, nhớ gia đình, nhớ mẹ với món bánh chưng maggi, nhớ góc tường vôi bị bong, nhớ cái khoá cửa luôn luôn rất khó mở, khiến chính Tết năm ngoái tớ đi…bán bóng bay với hội bạn về đã không sao vào được nhà!

- Gì nữa?

Đan nheo mắt.

- Nhớ thì nhiều. Mà cũng không có gì đáng kể, chúng ta vẫn đang sống. Và cuộc sống thì vẫn đang chạy. Chạy chạy chạy! Như một người marathon 40km nếu dừng lại ở km thứ 20 hay 30 thì chắc chắn là sẽ không bao giờ hoàn thành được.

Thật là giống với những gì tôi nghĩ…

- À này Việt Anh, tớ chưa nói cho cậu một bí mật.

- Chờ gì nữa, tớ thích nghe những bí mật!

- Aha, cậu nghĩ tớ là ở Paris? Hah, không đâu. Tớ cũng như cậu, tớ sống ở một vùng mà nếu nói tên cậu sẽ không tin được là nó có trên bản đồ Pháp!

- Trời ạ. Khó mà tin được.

- Đúng. Tớ chỉ rành rẽ về Paris vì tớ từng lên đây khá nhiều lần.

Tôi mỉm cười:

- Cậu là một người lạ. Lạ thật.

- Không, tớ là người lạ quen thuộc, bởi chúng ta đều là người Việt, nên theo một nghĩa nào đó thì chúng ta rất quen thuộc, dù ở đâu, vậy thôi!

Thế cơ đấy! Tôi nhìn Đan, không biết nói gì hơn. Đan phá lên cười: - Đời sống vẫn hay đan xen những tình tiết kiểu vậy. Nó làm mọi thứ thú vị. Nhưng chớ bao giờ quên những thứ quen thuộc khác. Học cách để cân bằng mới khiến cậu có thể tồn tại.

Một điều phải học! Tôi liếc nhìn đồng hồ, nhấc di động lên bấm số….

- Mẹ ạ, con đây…Vâng…Chúc mừng năm mới bố mẹ…

Và, ở giữa cái nơi tuyết đang rơi rất nhanh này, tôi thấy ấm áp, bởi Tết vẫn ở trong tôi.

Người lạ quen thuộc mỉm cười.

http://tieulun.hopto.org

Những Ngày Mưa Lạ

Linh gạt khung cửa sổ đầy nước mưa vào, càu nhàu:

- Tí nữa mày lau nhà đấy, nước nó hắt đầy cả vào đây này.

Minh vẫn chăm chú với cái laptop:

- Kệ nó. Mưa hay nắng gì ở cái đất nước chết tiệt này cũng đu sạch bong.

- Và vì nó chết tiệt nên mày quyết định nằm ì đó cả ngày ư thằng hâm? Hết trưa nay là hết thịt, hết rau, hết trứng, hết luôn cả dầu. Mà người ta thì không thể sống với gạo và niềm tin được.

- Mày lảm nhảm nhiều quá. May là còn chưa hết tiền đó! – Nghĩa nói vọng ra từ cái chăn vẫn chùm kín đầu, nó ngủ chắc cũng mới được ba tiếng sau cả đêm ngồi cày level Võ lâm truyền kỳ.

Minh bật cười, gập laptop lại.

- Được được, tao cũng lên trường bây giờ, lúc về sẽ khứ hồi đồ ăn cho chúng mày. Thằng Nghĩa cứ ngủ. Còn Linh thì nhớ giặt quần áo – Nó vừa nói vừa thay đồ.

- Mưa thế này giặt giũ gì. Mà mày lên trường làm gì vào cái thời tiết này?

Minh giũ giũ rồi khoác cái áo nỉ đen vào:

- Không phơi được thì đặt chế độ giặt squeeze bét nhè vào cho nó khô. Tao lên thư viện ngồi làm đồ án chứ ở nhà không vào đầu được.

Giọng thằng Linh còn nói vọng theo khi Minh đã xỏ nốt cái giày lười vào:

- Lên thư viện thì photo hộ tao cái lecture not Engmechanic Part 2 luôn nhé. Nhớ đấy!

Ngày mưa – chiếc ô màu đỏ

Bến xe bus vắng hoe, cái gian hàng hay bán linh tinh cũng dẹp đi, mưa vẫn nặng hạt trên con phố của những chiếc xe phóng với tốc độ mà ở Việt Nam đáng phải bị tù, Minh rút thuốc ra định hút cho ấm người, cái zippo gặp nước ướt đá lửa không sao lên được, nó cất thuốc đi. Ngồi chờ chừng vài phút thì cái xe buýt tới, nó bước lên lướt thẻ vào máy rồi xuống dưới. Cả xe buýt vắng tanh, chỉ có một cô gái ngồi ở góc phải dưới cùng, đúng chỗ Minh hay ngồi. Cô gái có sống mũi cao, môi nhỏ và hơi mím, mái tóc không buộc tỉa vát ra phía sau – một dạng mặt cơ bản. Nó ngồi xuống một chiếc ghế ngang ở phía trên liếc nhìn xuống. Cô gái phối đồ khá kì lạ, váy trắng ngắn kẻ caro, áo sơmi kẻ vạt xanh nhạt, khoác một chiếc áo lửng màu tím thẫm. Dòng slogan “no music, no life” trên áo không có vẻ gì ăn nhập với dáng ngồi lơ đãng, hơi hướng người về phía cửa sổ. Cặp gọng kính trắng hơi bóng lên dưới ánh sáng nhạt của ngày mưa. Cô gái làm Minh hơi thấy nhớ đến Trà Hương – người yêu của nó ở Việt Nam, cũng có một dáng ngồi hơi lơ đãng

như vậy. Mối quan hệ xa xôi với hàng giờ chát trên voice hoặc wecam nhiều lúc cũng đến chán ngán. Những ngày mưa lê thê mang lại cả những cảm xúc nhạt nhẽo hoặc mơ hồ về những ngày Hà Nội. Hà Nội không mưa bập bùng và ít gió thế này, nới ấy nhiều những cơn mưa nhẹ trong chân trời vẫn rực nắng, vẫn lang thang phố long rong quán được. Có những quán được thiết kế như chỉ để ghé qua những lúc muốn tạt vào bất chợt. Minh nhớ khi ở nhà, nếu mưa mà nó còn đang loanh quanh trên phố, thế nào cũng vác xe lên PuBu cà phê ngồi. Leo lên tầng ba ngồi ở góc có mấy củ tỏi treo lủng lẳng, mưa với không tới, không khí mặn mặn và man mát đẫm theo những cơn gió hắt vào…

Cái tiếng "bíp bo" khi xe dừng lại ở trạm dừng gần trường ngắt nhịp suy nghĩ của Minh, nó vội ôm đống tài liệu bước xuống xe. Cô gái mang cặp kính gọng trắng cũng đi phía sau. Minh bước nhanh tới mái hiên gần nhất. Đoạn đi bộ tới thư viện không phải là xa nhưng sẽ không có mái che, Minh hơi ngập ngừng, nó cuộn tập tài liệu vào trong áo, đang định băng qua mưa thì cô gái kính trắng đi ngang qua, dừng lại, nói bằng tiếng anh đặc chất Singaporian:

- Bạn muốn đến chỗ nào trong trường?

Minh ngập ngừng:

- À…ừm, thư viện… có lẽ thế!

Cô gái đưa cho Minh một cái ô màu nâu nhạt, nói khẽ:

- Mình cũng tới thư viện. Vậy thì đi cùng.

Minh bật cái ô ra, giơ cao, và cả hai cùng bước một nhịp. Tiếng giày đạp tành tạch vào nước mưa không át được Minh nghe tim nó đập thình thịch, những sinh viên bản địa ít khi có những hành động như vậy với du học sinh nước ngoài. Nó chợt mỉm cười khi nghĩ đến lúc buôn chuyện này với Linh – cái thằng lúc nào cũng lảm nhảm rằng "con gái Singapore rất kiêu" sau một vài cuộc chinh phục bất thành. Đến cửa thư viện, Minh dừng lại, xoay cái ô giũ hết nước rồi rút vào đưa trả cô gái:

- Cảm ơn. Bạn lên tầng nào của thư viện?

Cô gái mỉm cười:

- Mình đùa thôi. Mình không vào thư viện.

Không kịp cho Minh hết ngạc nhiên, cô gái bật ô bước ra ngoài. Nó hơi choang choáng, lần đầu tiên ở bên này Minh gặp một tình huống như thế. Nó nhìn về cái dáng gầy gầy màu tím một lúc rồi đi vào thư viện, cái đồ án cũng chỉ còn hai tuần nữa là phải nộp. Ngồi thênh thang trước cái bản vẽ rộng đến ba mét, Minh trải những bản vẽ nháp thiết kế MP3-USB tích hợp đèn X của nó ra, cắm tai nghe vào cho tập trung trước tiếng mưa đang đập vào cửa kính

bồm bộp.

http://tieulun.hopto.org

Tracy

Chiều đang tắt dần giữa những khoảng mây giãn ra co vào như xếp hình. Khi nói cho lũ bạn cùng nhà nghe về cô gái lại kỳ, Minh không nhận được kết quả như chờ đợi. Không đứa nào biết một sinh viên như nó tả, và thằng Linh thì khăng khăng nó đã say nắng trong một tuần toàn mưa. Đã ba ngày Minh mò lên trường nhưng không thấy cô gái với chiếc ô nâu nhạt, việc chủ động sắp xếp "duyên gặp mặt" không thành khiến nó hơi thất vọng và cáu kỉnh. Nó chat với Trà Phương một cách thờ ơ, và cáu giận vô cớ khi Phương hỏi sao không trả lời cái mail từ ba ngày trước. Minh gõ mà như đạp bàn phím, đùng đùng: "Anh bận. Mệt. Thấy sợ những cái mail nhàm chán và viết như văn trần thuật." Nó disconnect và gập laptop lại.

Thấy thằng bạn ủ rũ một cách thiếu cần thiết, Linh và Nghĩa quyết định sẽ giúp Minh tìm lại cô gái say nắng. Sau khi nghe Minh tả lại lần thứ hai, Nghĩa gật gù:

- Mày nghĩ xem, đến trường vào lúc đang được nghỉ, dĩ nhiên không phải là học. Mà nếu làm đồ án thì cũng giống mày, thường người ta sẽ vào thư viện. Vậy nó đến trường làm gì?

Cả bọn ngồi thẫn ra một lúc. Chợt Linh búng tay tách một cái:

- Tao nghĩ ra rồi, có lẽ nó tham gia một cái club nào đó. Hình như tuần này các câu lạc bộ vẫn hoạt động, vì hôm kia tao vẫn thấy thằng Tùng đến trường vì cái hộ nhảy nhót của nó mà. Bây giờ chỉ cần tra lại danh sách những nhóm hoạt động buổi chiều vào ngày đó là sẽ tìm ra nó, vì tất cả các câu lạc bộ rất hay post ảnh lên mạng, có lẽ mày dò ra được người mày cần.

Ba đứa cắm đầu vào máy tính gõ lách tách một lúc. Không sai so với với chúng nó dự đoán, cô gái mang cặp kính gọng trắng là thành viên của câu lạc bộ Piano, trong những cái ảnh mà các thành viên câu lạc bộ âm nhạc đưa lên mạng Minh tìm thấy một cái đúng người nó đang tìm. Phía dưới ghi tên: Tracy.

Tin nhắn yêu thương

Minh chờ đúng giờ đó tuần sau. Vài ngày mà nó thấy rất lâu, Minh không còn để ý đến cái đồ án nhiều lắm, nó đang quan tâm nhiều hơn tới Tracy xinh xắn. Muốn gây bất ngờ nên nó bắt chuyến xe bus muộn hơn một tí, và đi đến phòng tập của câu lạc bộ âm nhạc. Minh dự định sẽ lấy cớ cảm ơn việc đi mưa hôm trước và mời Tracy đi xem phim. Ngó qua cửa kính, nó thấy trong phòng tập mọi người có lẽ cũng chưa bắt đầu, còn đang chỉnh đàn và tán gẫu. Tracy đang đứng một mình ở góc phòng đọc nhạc, vẫn dáng đứng hơi lơ đãng với tay cầm tờ giấy chép nhạc hờ hững – cái dáng đó làm Minh nhớ tới

Trà Phương. Nó nhắm mắt lắc mạnh đầu, một cảm giác gì đó hơi gượng gạo. Minh hít một hơi dài, chợt điện thoại nó reo lên đoạn nhạc tin nhắn. Minh mở máy ra. + 84… Tin nhắn của Phương từ Việt Nam: " Anh à, em gửi off nhưng anh không trả lời. Mấy ngày nay em cũng không thấy nick anh sáng. Em xin lỗi, không phải vì em cảm thấy có lỗi, mà chỉ vì cảm thấy cần xin lỗi. Tình yêu thường mang lại những cảm giác chống chếnh và mong manh. Em biết anh bên đó cũng mệt mỏi và xa cách. Ở đây, em cũng thế. Nhưng em tìm được cả sự ngọt ngào trong chờ đợi. Khoảng cách và thời gian cũng không bao giờ làm thay đổi ý nghĩa của yêu thương. Giữa những bận rộn và trống rỗng, anh được quyền nghĩ: em vẫn yêu anh đến khi chừng có thể! Sweetie."

Minh gập di động lại. Nó dựa vào tường, nhắm mắt và mỉm cười. Linh gọi hình ảnh của Tracy trong nó chỉ là một cơn say nắng có lẽ không sai. Chắc chắn nó sẽ vẫn cảm ơn Tracy, nhưng vào một lúc khác, còn bây giờ, nó muốn về nhà và viết mail ngay cho Phương. Minh chạy băng qua làn mưa, những giọt nước từ không trung bỗng nhiên trở nên rất nhẹ, tựa như không chạm xuống mặt đường. Từ chân trời, ánh sáng ấm áp hơi lóe lên, tán sắt với những chùm mây đang trong dần trở lại, tạo ra những vệt thẫm kẻ ngang dọc. Mặt trời trở lại dịu dàng sau những ngày mưa lạ kì.

http://tieulun.hopto.org

Bắt Đầu Bằng Một Kết Thúc

Tặng "Shine We Are"- CE0407.

Bởi chúng ta là teen - hoà nhập không thành vấn đề!

1. Minh gắt gỏng:

- Hey, đừng nghĩ rằng chúng ta sẽ nhận được sự giúp đỡ hay bất cứ cái gì tương tự từ ba con bé chết tiệt đó. Không và nhất định không!

JB méo xẹo mồm, thì thầm, mọi người đang nhìn vào hai đứa:

- Nói nhỏ một chút và thực tế là ít nhất chúng ta cũng nên thử hỏi xem rằng Melisah và bọn kia định như thế nào chứ?

Minh gạt tay thờ ơ:

- Này đồ ngốc. Nếu cậu có thể phát âm được bất cứ một câu nào tiếng Trung ngoài I love u thì hãy nghĩ đến việc bắt chuyện với ba con nhỏ đó.

Minh thấy u ám. Cuối cùng thì là gì? Lớp học IS Creative thinking có một project và giảng viên Suel đột nhiên có ý tưởng ghép nhóm không chọn lựa, tất cả tên của mọi người được xáo lên và tự bốc chọn group, cuối cùng trong năm người của "team" nó, chỉ có JB may mắn là bạn thân của Minh, còn ba đứa còn lại là Chinese! Nó ghét phải làm việc với tụi Trung Quốc. Thất vọng tiếp theo là ba con nhỏ này nói tiếng Anh tệ kinh khủng và luôn mồm thì thầm với nhau bằng ngôn ngữ riêng trông đến là ghét! Monkey!

Cắt ngang suy nghĩ của Minh, JB đập vai:

- Ew, đến bến rồi, xuống thôi.

Minh cầm cái laptop, khoác balo, nó gào lên sau hồi suy nghĩ mông lung, làm thằng bạn và những người xung quanh giật mình:

- Khỉ thật, tại sao con mụ Suel lại chọn tớ làm nhóm trưởng chứ?!!

Rồi nó hạ giọng:

- Đành vậy! Chúng ta sẽ làm project, hai đứa thôi, không cần nói với ba con bé đỏng đảnh không trùng ngôn ngữ kia. Làm vì chúng ta! Và nếu A hay D là kết quả cho Team thì tụi kia cũng phải cố mà chịu.

JB ôm đầu:

- OMG, ngất! Chọn đề tài. Thu thập thông tin. Làm survey ít nhất 300 người. Viết báo cáo 20 trang. Trình bày Power Point slice cho thuyết trình. Tất cả trong 2 tuần!

Minh im lặng, rồi nó thình lình hét lên, lần 2 trong 1 phút:

- Mặc dù tớ cũng muốn ngất, nhưng tớ bảo làm được tức là sẽ làm được vì chúng ta không được phép không làm được trong một hoàn cảnh phải làm được cái điều mà thực ra nhất định là sẽ làm được!

2. Đề tài mà tụi nó làm là: "Sự tràn ngập của game online trong Teen".

Khi mà các nhóm khác chia nhau việc làm một cách nhẹ nhàng, thì team của Minh tan tác làm khối lượng công việc tăng lên gấp đôi. Minh và JB phải vật vã cho phần đi phỏng vấn lấy tư liệu…

Trong canteen, JB bê đĩa thức ăn đặt bộp xuống bàn mà Minh đang ngồi:

- Huh, 3 bé Trung Quốc lại đang túm tụm ở kia kìa-nó chỉ về phía một bàn gần quầy Fruit-bọn này đẻ vào giờ "thì thầm" hay sao ý!

Minh bật cười:

- Hehe, một nửa thế giới thậm thụt với nhau khi ăn.

- Tuỳ thôi, co ro trong quan hệ với những đứa đến từ cùng đất nước thì khả năng giao tiếp và ngôn ngữ sẽ không tiến bộ. Lúc nào cũng loanh quanh với hội Chinese, thử hỏi cơ hội đâu cho chúng nó bật tiếng Anh! - JB cãi lại, giọng lùng phùng cơm đầy mồm.

Minh nhún vai, điều này thì đúng. Nhưng…Trời ạ! Những đứa tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ như JB làm sao biết được… "nỗi niềm" của những đứa như Minh hay tụi Trung Quốc chứ, có cái gì đó chợt như là đồng cảm ở Minh… Nó gạt đi:

- À này, đến sát ngày thuyết trình thì vẫn phải truyền đạt với ba con bé đó về đề tài của chúng ta vì nếu không đủ cả nhóm lên nói, thì đừng hy vọng full mark!

JB ngậm thìa vào mồm:

- Sát ngày nộp?

- Yup. Và bỏ thìa ra đi, tởm quá.

- Tại sao không là bây giờ?

Minh hấp hé môi, định nói gì đó nhưng lại thôi. Nó cũng chả biết sao. Có cái gì đó như bức tường vô hình giữa hai bên. Minh nhìn đồng hồ:

- Không nhanh lên là muộn môn AutoCAD đấy!

JB lại bắt đầu xúc từng thìa to vật và ngoác hết cỡ mồm của nó ra…

3. Câu của JB khiến Minh hơi suy nghĩ. Thực ra thì nó cũng từng như tụi Trung Quốc kia, tức là co cụm, không hoà đồng, trên lớp thì lặng lẽ, và giữ mối quan hệ nhỏ nhoi với một vài đứa Việt Nam cùng hoàn cảnh. Suốt mấy tháng trời, nó vẫn không thể bắt kịp với tốc độ nói của giảng viên, cứ ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm. Rồi tình cờ sau một vài bữa ăn trưa mà tụi bạn Việt Nam của Minh bận, Minh quen JB cùng vài đứa nữa. Và mọi thứ cải thiện rõ rệt. Khả năng nghe nói, hoà nhập và hơn hết là yếu tố tự tin, Minh dần cảm thấy thoải mái hơn nhiều! JB và những đứa kia cũng rất quý Minh - vì khả năng bắt nhịp, có đầu óc, cũng như thái độ nghiêm túc trong học tập của nó. Cả vì Minh đá bóng tuyệt hay, ở nước ngoài, nếu chỉ có học khá thôi mà bỏ

qua các hoạt động ngoại khoá, oh, hãy làm bạn với đầu gối nhé! Bởi tụi ở đây cho rằng năng khiếu ở bất cứ điều gì cũng là tốt, một đứa đánh bi-a tuyệt hay như JB cũng được đánh giá cao như việc môn Toán của Minh toàn A! Điều này ban đầu làm Minh cảm thấy bỡ ngỡ, nhưng sau đó thì nó khoái chí vô cùng! Sau lần JB chán nản vì thất bại của nó tại giải game trường, Minh đã lôi nó về ký túc xá làm món phở cuốn đãi thằng bạn…giải sầu, với một đứa… "phàm ăn tục tử"(!) như JB thì quá kết! Thế là hai thằng nghiễm nhiên thân nhau!

Bây giờ, bắt gặp vấn đề của tụi Trung Quốc, Minh mang máng được, nhưng nó vốn không ưa cái thứ tiếng ề à của bọn đấy, hơn nữa Minh cũng không biết phải bắt đầu như thế nào, lằng nhằng lại bị bọn nó bảo là dở hơi! Thôi kệ!

4. Sắp đến ngày thuyết trình, Minh và JB bở hơi tai. Rắc rối hơn tưởng: không dễ thống kê và kết luận, vạch ra nguyên nhân, ưu-nhược và hướng đi cho đề tài. Những phần như thế này con gái làm khá hơn! Hai đứa mụ mẫm đầu óc vì những tranh luận liên miên. JB hăng hái nhưng dễ chán nản. Minh thì kiên nhẫn nhưng đôi khi tỉ mỉ thừa thãi và rụt rè đúng lúc cần - dễ gặp ở teen Việt điều đó. Trời ạ! Bế tắc nhưng tự ái không cho phép nó yêu cầu giúp đỡ! Minh đang vò đầu bứt tai thì điện thoại reo. Nó nhấc máy:

- Bạn được phục vụ.

- Uhuh…ừm…Lang Ting đây…

Minh bịt máy lại nói không ra tiếng với JB: "Oh shit, một trong ba đứa còn lại của nhóm-chúng-ta!", nó quay lại máy, JB cũng áp sát tai vào máy, lắng nghe hồi hộp.

- Okie. Có việc gì vậy?

- Gặp nhau được…không? Tụi này đang…ở gần thư viện.

Minh tí sặc trước thứ tiếng Anh nhát gừng của Lang Ting.

- No problem. Tớ và JB đang ở cafe thư viện đây - bàn đầu tiên gần dãy máy tính. Vào đi!

- Yup.

Dập. Minh quay sang JB, mắt to bằng quả bưởi:

- Thế là sao?

JB gãi đầu:

- Ai biết! Muốn xin làm cùng chăng?

Minh lắc đầu:

- Giọng không giống như thế lắm. Có gì đó tựa như là…ừm…

JB nheo mắt:

- Như là?

Minh chưa kịp trả lời thì từ phía xa, Melisah, Lang Ting và Enna K đang bước tới. JB và Minh cùng đứng lên nhường và đi lấy thêm ghế về. Năm đứa ngồi quanh một cái bàn. Enna K lên tiếng trước, có vẻ ngượng nghịu:

- Ya, chắc hai cậu vẫn…nhớ chúng ta là partners…của project IS.

Con nhỏ đằng hắng một cái. JB gật đầu:

- Dĩ nhiên. Và bọn tớ đang tự hỏi không biết bọn cậu định sao? Mặc cho tụi này làm gần hết rồi và bây giờ nhảy vào?

Minh hoảng hồn trước cách nói bốp chát của thằng bạn, nhưng nó im lặng, thôi cũng phải vậy. Ngược với suy nghĩ của nó, bên kia có vẻ hơi ngạc nhiên, Lang Ting nhíu mày:

- Hử? Làm gần hết? Như vậy là…bọn cậu đã làm về…một đề tài gì đó?

Minh gật:

- Chính xác là "Sự tràn ngập của game online trong Teen". Gần xong.

Ba đứa Trung Quốc nhìn nhau cười một cách kỳ lạ. Chết tiệt! Nghe thấy tụi này làm xong hết, không phải chế thêm mồ hôi công sức vào là cười lộ liễu như thế à! JB sắp sửa cáu tiết thì Enna K cười tủm tỉm nói:

- Các cậu đã làm gần xong một cái, right? Và với một đề tài khác…à.. ừm… bọn tớ đã…coi như hoàn thành!

JB và Minh trố mắt, gần như đồng thanh:

- What?!!

Melisah lên tiếng, nó nói khá chậm:

- Aiza, nói sao nhỉ…Chúng ta hình như đã có sự…nhầm nhọt về…"cái gì đó"(!), bọn tớ thì nghĩ các cậu…không chú ý đến…project, hơn nữa cứ thấy ngại ngại nếu ra hỏi các cậu, mà như thấy đấy, tiếng Anh…bọn tớ không tốt, vì thế…- nó nhún vai, không diễn đạt trôi chảy nhưng đủ hiểu ý.

Minh nhìn JB - thằng này đang hắt xì liên tục!

- Bọn này đành tự thân…làm với đề tài là "Việc học sinh được quyền tự chọn môn học phụ". Cũng khá…mệt khi không có bàn tay của con trai! - Lang Ting nói ngập ngừng.

Enna K hấp háy mắt:

- Nhất là phần…Power Point, bọn tớ có…làm nhưng không hài lòng. Trong ba đứa…không ai rành Tin. Và tớ nghĩ là bọn cậu có lẽ…dễ dàng giúp phần này.

Nói xong những cấu trúc câu loằng ngoằng ấy, cả ba đứa mỉm cười, hướng những đôi mắt…long lanh về phía Minh và JB! Ôi, JB gần như đỏ bừng mặt. Minh ngập ngừng suy nghĩ chút, rồi chậm rãi:

- Tệ thật, đây là lỗi của tớ! Đáng ra leader như tớ phải liên kết mọi người, cuối cùng cũng vì cái ngại ngùng và suy nghĩ một chiều mà tớ lại thế…

Minh đá vào chân JB, thằng này giật mình, giọng…"chập chờn": (!)

- À, ừm…ờ…Tớ cũng thế. Hừm…sorry! Tớ cứ nghĩ là bọn cậu chắc không chịu hợp tác đâu và…lười lắm. Ai ngờ các cậu làm nguyên một cái!

Lang Ting cười lớn:

- Haha, hey guys! Làm gì mà phải ủ rũ thế, đâu có…vấn đề gì nghiêm trọng mà phải…xin lỗi! Về mặt tích cực…chúng-ta đang có tận hai đề tài sắp hoàn chỉnh! Chỉ cần tập trung làm xong cả hai thì…thì…

-…thì TUYỆT!- JB đỡ lời Lang Ting khi con bé ngập ngừng tìm từ ở phía cuối.

Minh nhìn JB, lần thứ 200 trong ngày. Mồm thì không nhưng mắt của hai thằng gần như là…cười tít!! Điều đơn giản mà Lang Ting nói không sai, mà đôi lúc thế này có khi lại tốt, tăng khả năng độc lập của mỗi đứa, rồi lại dùng nhiều cái đầu giải đáp những phần khó khăn! Điều này ngoài dự kiến. Thoải mái và đơn giản, chịu khó và thành thật: những cô bạn Trung Quốc không tệ như thành kiến nhảm nhí! Những điều không ngờ dễ chịu.

Enna K nháy mắt:

- Chúng ta bắt tay…vào kết thúc đề tài nào trước?

Trời ạ, cách nháy mắt của Enna K trông hay khiếp khủng! Aiza, một câu chuyện mới bắt đầu bằng một "kết thúc" đây! Minh thở phào: "đôi chút phức tạp, nhưng mọi chuyện sẽ tốt, bởi chúng ta là teen-hoà nhập không thành vấn đề!"

Hà Nội hiền. Tháng 4.

http://tieulun.hopto.org

Café Yêu

Tặng Hân

Ciao cà phê

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh và em chia tay là gì?

An chống một tay lên cằm, gần như cười phá lên.

- Ha, câu hỏi ngộ nghĩnh đó! Có lẽ em sẽ… lại lên Ciao cà phê này gọi ba cốc xoài dầm và ngồi ăn cho hết trong nước mắt.

Cười nhẹ, nắm chặt tay dưới gầm bàn, nó quay ra vẫy một cậu bồi bàn:

- Cho ba cốc xoài dầm nhiều sữa chua ít đá! Rồi quay lại An đang nhìn nó ngạc nhiên - Em có điều kiện làm điều đó ngay bây giờ và anh biết là không trong nước mắt, chúng mình chia tay An nhé!

Năm phút sau, Duy Anh cầm tiền thừa, đứng dậy bước ra ngoài, vẻ mặt cô thản nhiên như-là-rất-bình-tình, nó hơi nheo mắt trước ánh nắng phản chiếu từ những ô cửa kính xanh từ Tràng Tiền Plaza. Tháng Mười.

Grand Prix – Toilet Pub

Cuối cùng Duy Anh cũng làm được việc chia tay với An. Không phải là khó khăn mà là hơn thế. Nhưng dù sao Duy Anh cũng chấm dứt được việc nghĩ quá nhiều về vấn đề đó. Nếu lúc nói lời tỏ tình với An nó phải đọc sách và tập trước cái gương nhiều lần đến nỗi nhớ được hình dáng của ba vết xước to và mười hai vết xước nhỏ trên cái gương phòng nó, thì đến lúc nói chia tay, nó có vẻ "tàu nhanh" hơn. Đáng ra nó đã phải làm sớm hơn, ngay vào cái ngày nó tình cờ đi lên Sago cà phê và nhìn thấy An cầm tay một cậu con trai lạ hoắc, nhưng nó lại chọn giải pháp đi thật nhanh xuống khỏi cái cầu thang xoắn ốc đó và phóng ngay ra Hồ với suy nghĩ: "Mình đã nhìn nhầm, không có chuyện gì cả", mặc dù Duy Anh biết giữa năm mươi người con gái giống nhau y hệt nó vẫn chắc chắn nhìn ra An sau năm giây nhìn. Đôi khi chính xác lại thành mệt.

Một ngày không em bỗng trở nên thênh thang. Duy Anh dậy thật sớm, vừa ngồi lau xe vừa xem loáng thoáng một bộ phim nhạt nhẽo nào đó đang chiếu trên HBO. Một trứng một cà phê, rồi lên trường ngồi vừa nghe giảng vừa tán dóc với mấy thằng bạn. Sau lần thất bại ở giải thưởng thời trang Viet Nam Collection Grand Prix, Duy Anh hơi nản chí với việc thiết kế. Có lúc cả tuần nó không ngồi vào bàn vẽ, cũng chả động đến mảnh vải nào. Duy Anh là nhân vật được đánh giá cao tại khoa Thiết kế Thời trang của trường Mỹ thuật công nghiệp, thế mà nó lại không vào được đến vòng chung kết với tận hai mươi sáu thí sinh được chọn. Hai mươi sáu chứ có phải hai đâu, thế mà còn không vào được thì đời có đáng chán hơn một con gián không. Thảm hại

trong công việc (đây là nó tự nghĩ thế), rồi lại một cái thất bại to đùng kề luôn trong tình yêu. Ít ra, chia tay với An rồi, Duy Anh trở thành công dân tự do theo đúng nghĩa sáng sủa của từ này. Cũng như những thằng con trai hai mươi hai đủ khôn khác, nó biết rằng yêu vẫn là một cái chết được báo trước.

Một thứ bảy, Duy Anh cùng thằng bạn khác khoa lên Toilet Pub ở Trần Nhật Duật. Nó cũng không mấy khi lên pub, nhưng thấy anh Nam DJ chủ quán quảng cáo hôm nay có một ít thời trang, lẽ nào mấy thằng chuyên ngành như nó lại không lên ngắm nghía trắng mắt tí. Duy Anh đến hơi trễ. Nó bước vào bàn Thái Dương đã ngồi sẵn, gọi một ly Gin với nhu cầu tự pha Tonic, thói quen tự chế rượu có lẽ trở thành cầu kỳ khi đến những nơi ồn ào. Dương chỉ vào một em đang mặc bộ váy xanh xẻ rộng chấm đất:

- Kìa mày, em bé kia không cao dưới mét bảy đâu. Mặt trông yêu phết.

Duy Anh hơi nhíu mặt, nó ghé vào tai thằng bạn:

- Nếu có thích thì cũng chỉ là sẽ mặc đẹp những đồ tao thiết kế. Chứ tau không có nhu cầu tìm bạn gái làm nghề này. Phũ lắm mày ạ.

Dường như bỏ ngoài tai những lời của Duy Anh. Ba phút sau, Dương vẫy một chị từ phía cánh gà, mặt lạnh tanh, nói nhanh như sách:

- Chị gái, "mẫu" nào đó khá cao, ở loạt trước mặc bộ váy xanh xẻ, đuôi gấu chất thô. Chị nói với em ý rằng có mấy anh của đài truyền hình cần gặp nhé.

Cô gái gật đầu rồi quay đi rồi cả bọn mới phá lên cười, Duy Anh lắc đầu:

- Không Dương ạ! Sai lầm lớn của cuộc đời mày là đã không thi vào nhà hát kịch trung ương!

Dương nhấp một ngụm nhẹ, cười mỉm:

- Và sau lầm cũng lớn của mày nếu sẽ bỏ qua cô bé này. Quên hình ảnh nhảm nhí của An đi và cho anh em thấy được mày không chỉ biết design.

Phần diễn kết thúc, cô bé "ít nhất trên mét bảy" đi ra từ phía trong, mặc một bộ jean khoác áo lửng đen, tiến về phía bàn bọn nó. Thái Dương đứng lên, giơ tay ra:

- Chào em, không biết em có cuộc hẹn nào bây giờ không? Nếu không, sẽ rất vui nếu cô bé ngồi uống nước với bọn anh?

Cô bé chạm nhẹ tay Dương:

- "Cô bé" này mang tên Vy các anh ạ. Hạ Vy. Và nếu được thì mình ra ngoài được không ạ? Em hơi mệt với không khí ồn ào này.

- "Oh! Cool!" - trong óc Duy Anh vang lên khe khẽ, Dương quay lại phía Duy Anh. Nhân vật chính nhún vai, ra vẻ không ý kiến, không quan tâm. Nhưng khi Dương búng tay tách một cái: "Ok, đi" thì Duy Anh nói:

- Tao biết một quán cũng hay vào giờ này…

Family Cà Phê - Vạn Hoa Club

Tay khuấy khuấy cốc Mocachino, Vy nheo mắt tinh nghịch:

- Anh có vẻ có thói quen ngồi quán nhỉ? Tối hôm qua là Diva Cà phê và sáng nay là Family.

Duy Anh mỉm cười:

- Vì anh vẫn còn muốn biết vài thứ về em, con người em có vài điều gây tò mò.

- Ví như?

Duy Anh mím môi:

- Ví như anh đã tiếp xúc với quá nhiều mẫu nhưng chưa thấy ai như em cả. Lần gặp đầu tiên, không ai gọi một đĩa spaghetti ăn ngấu nghiến như em vào tối hôm qua cả.

- Hì, vì tối hôm qua em đi diễn vội nên đói ấy mà.

Duy Anh cười:

- Nhưng người mẫu thường không ăn đồ gây béo và không ăn sai giờ, cuối cùng là ngay bây giờ cũng sẽ uống sữa chứ không uống cà phê như em.

Vy hấp háy:

- Vậy thì gọi em là người mẫu đáng yêu đi!

Mọi chuyện cứ diễn ra đều đặn kiểu phim Hàn Quốc mỗi ngày một tập, Duy Anh cảm thấy Vy thật sự đáng yêu, rất khác với suy nghĩ của nó về giới mẫu – những cô nàng "toàn vờ": vớ vẩn, vô vị và vụng về. Hạ Vy là mẫu con gái quan tâm đủ vừa với những gì thuộc về sắc đẹp, vẫn thừa thông minh và thú vị trong những cuộc đối thoại cần chất xám. Tuýp con gái vừa dịu, vừa sắc, tất cả đúng lúc. Vy nói chuyện với nó rất hợp, ngạc nhiên về những sở thích giống nhau, đặc biệt là cũng biết rất nhiều về các quán Hà Nội như Duy Anh. Nói chung là Duy Anh không tìm thấy khía cạnh nào của con người Vy là có vấn đề cả, thế nhưng nó vẫn cảm giác là nó đang… thiếu cảm giác. Thực sự, nó vẫn chưa sẵn sàng cho một tình yêu mới, nó đã chán ngắt việc yêu đương sau khi kết thúc với An. Và thế là đã chừng hai tháng sau khi quen Hạ Vy, dẫu đã cảm thấy quá được, Duy Anh vẫn không làm gì cả. Thái Dương nhiều lần khuyên nó tiến tới đi, cần phải tỏ tình với Vy. Duy Anh mặc kệ, cố nhủ không dính vào cô gái nào nữa, dù mỗi sáng vẫn chờ đợi những cuộc nói chuyện thú vị với Vy tại Family Cà phê.

Thi thoảng Duy Anh cũng đi xem Vy diễn ở Vạn Hoa club. Chiều cao một mét bảy ba, luôn luôn trang điểm rất nhẹ nhờ vẻ mặt xinh tự nhiên, năng khiếu xuất sắc trên sàn catwalk, những bước đi tự tin, vẻ mặt rạng ngời. Tất

cả làm nên tâm điểm của các show diễn.

Duy Anh nhìn Vy. Vy đang bước về phía nó, vẻ hơi đủng đỉnh. Duy Anh định sẽ khen phần diễn của Vy hôm nay. Chợt một chàng trai dừng Vy lại, hai người nói vài câu gì đó rồi Vy bước tiếp, đối tác không được chào đón kia giữ tay Vy lại. Duy Anh cảm thấy nóng mặt, nó tiến lại gần cuộc dùng dằng:

- Mày làm cái quái gì thế?

Phía bên kia cười nhạt, vẫn giữ tay Vy:

- Đâu liên quan tới mày.

Vy bĩu môi:

- Anh này xin số em không được rồi giữ em lại.

Không chờ Vy nói hết câu, Duy Anh xô đối thủ của mình một cái, và lập tức nó nhận được một quả đấm rất nhanh. Một vài ngôi sao hiện ra, Duy Anh ngã xuống đất. Nó ngồi dậy. Người đấm nó nhanh chóng lách ra ngoài. Vy che miệng, cúi xuống đỡ Duy Anh:

- Trời, anh có làm sao không? Anh cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy như là vừa bị đấm.

Vy phì cười, đỡ Duy Anh dậy:

- Sao anh làm thế?

Duy Anh nhìn vào mắt Vy, nó định nói "Vì anh thích em" nhưng lại thôi. Duy Anh cười nhạt:

- Nhìn ngứa mắt thôi em.

Vy hơi mím môi lại:

- Lần sau đừng thế nhé anh. Chuyện như vừa rồi là thường, em tự giải quyết được!

http://tieulun.hopto.org

Limmone

Duy Anh vẫn sống hơi chấp chới như thế, khá nhiều lúc nó cảm thấy nó gần nói được với Vy rồi, nhưng hình ảnh An hiện ra lại làm nhạt hết. An cũng từng đáng yêu như thế cho đến trước cái đoạn phim Duy Anh nhìn thấy ở Sago cà phê. Thế rồi đấy, đùng phát. Biết đâu ngày nào Vy cũng lại đùng phát như thế, nó không muốn tốn tiền cho ba ly xoài dầm hay một cái gì tương tự như thế nữa. Tất nhiên chỉ đùa, về thực tế, Duy Anh không muốn yêu nữa, dù nó đã như thế với Vy.

Sáng rảnh rỗi, hai tiết cuối bỗng được nghỉ vì những lý do thường thấy từ giáo viên khiến Duy Anh rong xe lang thang. Vào Boo2 mua một bộ dây giày lòe loẹt mà Duy Anh nghĩ con em đồng bóng của nó sẽ thích. Duy Anh tiện chân bước lên Vincom chơi, nó vào Game World, định làm vài đường đua xe cho đầu óc thư giãn. Chợt ở phía gắn máy đánh trống có một dáng người không thể nhầm. Chiều cao không có cao gót hỗ trợ này còn ai nữa. Duy Anh bước được hai bước thì chợt nó nhìn ra được một đứa khác đang nói chuyện với Vy. Trông quen quen! Duy Anh giật mình, là cái thằng xin số điện thoại của Vy hôm ở Vạn Hoa club. Duy Anh nắm chặt tay, lần này nhất định nó sẽ không mất mặt như hôm trước, đấm vào mặt hay bụng đây? Bỗng Duy Anh nhìn lại thái độ của hai người không có vẻ gì là Vy đang khó chịu, cũng không thân mật, dường như Vy và thằng kia đang nói chuyện gì đó khá nghiêm túc. Hai người là bạn? Duy Anh đang suy nghĩ thì Vy tình cờ nhìn về hướng nó. Duy Anh quay người bước nhanh ra ngoài. Nó biết Vy đang chạy theo, ra đến gần tiệm ăn Italia Limmone, Vy bắt kịp Duy Anh, Vy thở mạnh:

- Từ từ để em giải thích đã!

Duy Anh nhếch mép:

- Đó cũng không chắc là cái anh đang chờ.

Rồi nó quay người đi. Vy nói to:

- Đúng đó, anh ý là bạn em! Và việc lần trước ở Vạn Hoa là một vở kịch!

Duy Anh dừng lại, nhếch mép lần thứ hai trong mười giây:

- Và còn những vở kịch nào nữa?

Vy hơi quay mặt đi:

- Tất cả. Từ hôm anh và em gặp nhau ở Toilet Pub, em đã nhờ tất cả mọi người. Từ anh Nam DJ đến anh Thái Dương, tất cả làm ra một lần gặp như tình cờ giữa anh và em. Từ những truyện trùng hợp sở thích mà em biết được qua bạn anh, đến việc em học thuộc những kiến thức tìm được từ web về những quán cà phê Hà Nội… Tất cả!

Vy ngừng lại, thở dồn dập, rồi nói tiếp:

- Thực ra em đã biết anh từ rất lâu. Thích anh và những thiết kế của anh từ khi anh học năm hai, khi đó anh đã đi với chị An. Em không dám tiến đến. Và đến khi anh chia tay…

Duy Anh lắc đầu, ngắt lời:

- Còn gì nữa?

Vy ngừng lại khoảng vài giây, rồi mở to mắt nhìn Duy Anh:

- Còn một điều, là em yêu anh. Điều đó không phải là một vở kịch.

Duy Anh cúi mặt xuống, Vy nói tiếp:

- Và em biết… anh đã thích em. Nhưng anh cũng không tiến tới. Một lần thất bại trong tình yêu tệ đến thế sao. Anh đã biết cách "nhặt kiếm lên và đi vào rừng thẳm" không? Anh hãy tin vào cảm nhận của mình và làm điều anh muốn đi. Anh thích uống cà phê, chắc biết cà phê càng đắng càng ngon rồi đó.

Duy Anh không nói gì, hai đứa nhìn vào mắt nhau một lát.

Duy Anh hỏi khẽ Vy:

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh nói yêu em là gì?

Hà Nội hiền. Tháng 10, 2008.

http://tieulun.hopto.org

Cô Bạn Có Đôi Mắt Tím

Tàu điện ngầm-Đi học muộn… Một ngày như mọi ngày!

Buổi sáng đến muộn, như mọi khi. Những ngày đầu ở 4000 cây số tính từ Việt Nam, Minh không thực sự hiểu điều ấy, rồi nó biết được lý do của những chiều nắng tắt chậm, nơi Singapore người ta không lấy múi giờ theo địa lý, mà chọn giờ cùng giờ Hồng Kông vì lý do kinh tế. Nó chưa thực sự quen với việc 8h sáng mà trời vẫn mịt mù…

Tàu điện ngầm vắng vẻ. Minh nhìn đồng hồ, hẳn là nó sẽ muộn học, nhưng ở đây người ta ít quan tâm tới điều đó. Chiếc MP3 thổi vào tai nó giọng hát của Hà Trần, bằng thứ ngôn ngữ mà nó vẫn hằng nhung nhớ…

Cô gái có đôi kính áp tròng ánh tím

Minh khẽ mở cửa lớp, chui tọt vào chỗ, vứt ra cái đĩa TS online cho thằng Jimmy. Cherry vứt cho nó hộp kẹo Mentos, có vẻ đã được share cho đến nửa lớp, trong khi thằng Jimmy thì hôn chùn chụt cái đĩa, vừa lảm nhảm rằng không có Minh thì nó đã phải load cái này chắc đến 7 tiếng từ cái mạng Wireless chậm rì của trường.

Canteen đông nghịt và nhộn nhạo. Như mọi khi, Minh ngồi lại trông đồ trong lúc lũ bạn, vốn nhiều kinh nghiệm "bon chen" hơn, lãnh trách nhiệm đi mua đồ ăn. Một giọng con gái từ phía sau nó, bằng tiếng Anh: "Xin lỗi, còn chỗ trống ở đây không?" Hầu như ngay lập tức, Minh đáp ngắn gọn: "No", rồi nó giật mình quay lại. Người Việt có thể nhận ra nhau qua cách phát âm nhiều bằng môi. Trước mặt nó là một cô gái tóc nâu, áo khoác hồng Das xắn tay, đôi mắt ánh tím… gương mặt rất Sing ấy làm nó lưỡng lự, đành hỏi bằng tiếng Anh: "Bạn là người Việt Nam?". Vẻ mặt cô gái thoáng ngạc nhiên: "Yup." Minh nở nụ cười, trước hết khen tặng sự nhạy cảm của mình…

Điều thú vị nhất - Một ngày không như mọi ngày.

Cầu thang dẫn lên giảng đường 73 vắng tanh, đang là tiết 1 buổi chiều. Minh ngồi bệt xuống bên Nguyên trên cầu thang, nhấc hearphone khỏi tai cô nhỏ: - Bắt quả tang bùng học nhé! Để tớ đoán xem nào, giờ Toán hả?

Nguyên cười phá lên:

- Chính xác! Cậu giỏi thì đoán nốt khoa của tớ đi!

Một phút im lặng rồi Minh đưa cho Nguyên lon nước mát lạnh: - Đằng nào cậu cũng nói cho tớ mà, phải không?

Nguyên cười vang, áp lon nước vào má:

- Tớ sẽ học câu này để dùng khi bó tay với một câu đố nào đấy. Mà đúng là cậu không đoán được đâu. Tớ học ME-mechanic… Hôm nay nóng quá nhỉ!

Minh bật cười:

- Hôm nào chả nóng! Con gái mà học ME, lạ thật!

- Thì đã thấy rồi đấy thôi! Của hiếm là của quý đấy, nhớ mà bảo vệ kẻo nó tuyệt chủng!…

- Cậu sang đây chắc cũng cùng đợt với tớ nhỉ. Tớ sang từ cuối tháng 4.

- Thế thì sớm hơn tớ. Tớ mới sang được khoảng hơn 3 tuần.

Minh xoay xoay cái bật lửa:

- Mọi thứ ổn chứ?

Nguyên nháy mắt:

- Chắc là ổn! Nhiều chuyện lạ lẫm, một số phiền toái nhỏ… Nhưng như thế tớ thấy vẫn còn hên chán!

Minh mỉm cười:

- Rồi cậu sẽ quen. Mọi thứ thú vị, bắt đầu đều phức tạp. Hoặc ngược lại.

Nguyên nhấp nhấp lon nước:

- Điều gì cậu cảm thấy thú vị nhất ở đây?

- Mọi thứ, những máy bán nước tự động, những tờ báo free, những góc nhìn từ tầng 20, những cuốn sách đọc không gập, những buổi sáng đến muộn…

- Và điều gì là thú vị hơn cả?!

Minh ngừng lại một chút, nó nhìn vào đôi mắt tím của Nguyên: - Khó nói lắm. Những sáng tỉnh giấc không thấy căn phòng quen thuộc, những đêm phân vân kinh khủng giữa việc bật online lên tán gẫu với bạn bè hay tắt đi để dồn sức cho ngày hôm sau sẽ cày hết tốc lực với tàu điện ngầm, xe bus, học tiếng, kết bạn, thích nghi với cuộc sống mới… Những sự mới mẻ ấy vừa thú vị vừa trống trải…

Nguyên ngồi bó gối, rồi chợt ngẩng gương mặt mịn màng lên, mỉm cười: - Còn với tớ, mọi việc đều tốt. Và việc tốt nhất cho đến giờ là tớ gặp được ấy.

…Chiều đột nhiên mát rượi với những cơn gió hiếm hoi tháng 6. Chân trời đỏ quạch. “Có lẽ đêm nay mưa đấy, rút quần áo sớm đi nhé!” Tiếng cười khanh khách của Nguyên vẳng bên tai… Những ngày xa lạ thoáng chốc vụt tắt như kết thúc bộ phim dở dang.

Thư viện - Cơn mưa - Cầu vượt - Sự lựa chọn.

Minh lang thang trên thư viện, vừa nhấm nháp chocolate, vừa mở bài tập vẽ ra làm nốt. Vẽ được hết hình đầu tiên ở góc nhìn thứ 3, Minh đã cảm thấy ặc ặc lắm rồi. Học môn này độ 3 tiết liền chắc là nó tàn một đời hoa úa một đời lúa mất. Nằm gác chân ra sàn, cái cách nằm thượt ra thư viện thế này nó học được của Melvin, ban đầu thấy choáng (thư viện mà nó coi như thể nhà

trẻ vậy). Nhưng rồi nhìn quanh Minh bắt gặp hơn một đứa dáng nằm chiến y hệt thế, mới thấy đấy là cái chuyện thường ở trên phường… Chợt cái hearphone từ tai nó bị giật ra, Minh mở mắt, đôi mắt tím nhìn nó chăm chú. Nguyên gật gù: - À há, "Romeo" của Tiến Đạt! Được được! Nhưng mà chưa ăn thua, mai tớ vứt link vào nghe trực tuyến Eddy Việt mới khiếp đảm!

Nguyên đưa tay kéo Minh ngồi dậy, xếp gọn đống giấy vẽ bừa bộn xung quanh.

- Chiều nay mấy giờ hết tiết?

Minh rút phone ra, đút vào balo bừa bộn:

- 5h. Hôm nay học 8 tiết, thấy đầu lùng bà lùng bùng kiểu như ngủ ngáp bị ruồi bay vào ý. à, uống gì không?

Nguyên giơ hai tay lên:

- ủng hộ nhiệt tình! Trà sữa trân châu không đá!

Minh bật cười lắc đầu:

- Như ở nhà!

Nguyên nháy mắt:

- Mua đi, tối nay đừng về ký túc xá nữa, tớ bù Mac Donald cho! Nhưng dưới 6$!

- Thế thì tối nay mưa mất!

Và mưa thật. Mưa như để bù lại những ngày nắng cháy, cây cối ngập trong màn mưa trong suốt, sảng khoái và đắm đuối. Minh và Nguyên ngồi dưới mái hiên chiếc cầu vượt băng ngang đường cao tốc. Mái hiên ngắn xanh lơ không đủ che những giọt nước lạnh cóng. Những chiếc xe chạy dọc ngang tít tắp, vùn vụt trong không gian nhiều nhịp thở. Hai đứa vẫn ngồi yên, mặc cho dòng người bước vội vã ngay sau lưng. Mùi không khí, mùi mưa, mùi đất lẫn với nhau tạo một cảm giác hiếm có. Nguyên lên tiếng: - Cậu biết không, khi còn bé tớ luôn thèm cảm giác trời mưa mà được trùm chăn thật ấm rồi vừa ăn cái gì đó vừa đọc truyện thì thật thích. Sau này, tớ rất hay lên Align Café ngồi những ngày mưa thế này, ngắm từng mảng cây đẫm nước, ngắm mọi người dưới phố… Rồi thấy mình hạnh phúc nhất quả đất…

Nguyên quay sang Minh:

- Chẳng hiểu tại sao tớ lại kể cho cậu nghe những chuyện ấy. Sang đây thấy cuộc sống thực tế quá…

Minh thấy trái tim lại trở về nhỏ bé và yếu ớt, như vốn phải thế: - Tất cả do mình chọn mà. Hồi bé, đọc Nghìn lẻ một đêm, tớ vẫn nhớ một câu: Trong cuộc sống, trừ cái tên của mình ra, những thứ còn lại bạn đều nên tự chọn. Điều ấy đúng phải không? Hồi mới sang, tớ cũng hoang mang ghê gớm,

không biết mình chọn đúng hay sai. Tại sao giữa một môi trường vừa mới mẻ vừa thú vị, mình bối rối và cô độc thế. - Minh cười nhẹ - Thế là tớ mua một con mèo con, và dồn tình yêu thương vào cho nó. Nhưng tớ thấy điều đó chẳng khác gì một kiểu chạy trốn. Tớ ngừng lại, bắt đầu sống cuộc sống như mình mong muốn. Tớ vẫn nuôi con mèo và yêu thương nó, nhưng đó là tình yêu cho con mèo, và dành riêng cho nó. Chứ không phải là sự chắp vá từ một tình yêu nào khác!

Chiếc bật lửa Zippo trong tay Minh xoay xoay, bật tách một cái, đốm lửa nhỏ lấp lánh ánh mắt tím sẫm. Nó chậm rãi: - Cũng như tớ yêu quý cậu thật sự. Nếu chúng ta đang ở Việt Nam và gặp nhau ở một nơi nào đó, tớ vẫn sẽ yêu quý cậu như thế này. Chứ không phải tình cảm của tớ dành cho cậu bây giờ là do nhu cầu muốn có một ai đó để làm bạn, để yêu quý, để thể hiện… Không đâu….

Đột ngột, Minh đứng dậy, đưa tay ra:

- Nào, để tớ giúp một tay. Không còn hàng Mac Donald nào mở cửa giờ này, nhưng nếu muốn ăn spaghetti thì tớ sẽ làm!

Nguyên thì thào:

- Thật ư? Sao cậu chiều tớ vậy, Minh?

Minh cười, cầm lấy tay Nguyên:

- Vì khi cậu khóc trông thật xinh. Và vì chúng mình là bạn!…

http://tieulun.hopto.org

Môi Nhạt Má Hồng

Em đẹp. Và theo lời một trong những "vệ tinh" của em là "bí ẩn như một bất phương trình bậc ba vô niệm". Em học năm hai Sư phạm, khoa Mẫu giáo. Tính lãng mạn. Kiểu người thực tế. Nội hai điều ấy đã đủ cho thấy con người em có vô số cái tát nhau bôm bốp cùng tồn tại, đúng như Hainơ nói: "Những cái vô lý đùng đùng làm nên một người phụ nữ cuốn hút". Khi đi cao gót mười phân, em cao tròn mét bảy, da hơi sôcôla sữa mà răng thì trắng như giấy Hồng Hà. Nói túm lại, em có nhiều thứ rất hài kịch.

Có khá nhiều thằng thích em, chúng nó gọi em là giặc Tacsta – đánh cướp trái tim không bao giờ trả lại. Em định cư ở phòng cuối cùng tầng ba dãy trái khu C, nhìn ra một dãy những bằng lăng, cơm nguội và hoa sữa phê ngất ngây anh thợ xây, thành ra cả con trai và con gái đều mê đến phòng em. Những thầy giáo tương lai thì đến đây để ngắm em, còn các "cô nuôi dạy hổ" trong vài năm tới, thì tới để ngắm hoa, tiện thể câu được anh nào thì câu (!) Nên mặc cho phòng em bừa bộn đầy chính đáng cho dáng một cái phòng sinh viên, cái cửa phòng em vẫn cứ thường xuyên ê ẩm mình mẩy vì bị gõ nhiều quá mức cho phép. Khá nhiều chàng đến phòng em mang theo một thứ-gì-cũng-được mà để quên cho có cớ quay lại trong một tương lai gần. Nhiều đến mức em có hẳn một cái thùng các tông to uỵnh để ngay cửa nắn nót bằng bút dạ: "Đồ để quên thì cho vào đây!"

Con Lam đi Hạ Long hồi hương chiều nay, mang về cơ man là mực cho cả phòng (trước khi đi lĩnh bổng có khác!). Cả bọn đang túm tụm chuẩn bị cồn, ớt, bát đĩa, chợt em đứng dậy sửa sang quần áo đầu tóc, xỏ dép xinh mở cửa chạy biến. Con Bim Bim ngó theo gọi với:

- Lại sang rủ chàng đấy à?

Em "ờ" một cái vang động hành lang. Nó muốn nói đến Khang – người trong mộng (ảo) của em. Khang chưa bao giờ được ai khen là đẹp giai nhưng duyên thì chất đống như hàng thùng, tuy hơi lạnh nhưng bù lại được cái tính ngăn nắp cẩn thận rất hiếm ở những gã trai xa gia đình. Khang có lướt thướt biết em thích mình, nhưng chưa bao giờ có… động thái gì rõ rệt, và vẫn thường ngồi bắn Halflife với lũ "vệ tinh" của em như không! Bọn phòng em cũng không lạ việc có gì "măm" được là em ù sang hò Khang, chỉ có điều năm lần đi thường bốn lần trở về tay trắng, tuy thế em vẫn cứ đi gọi như thói quen đi giày thì phải đi tất vậy. Em đứng trước con sô 312 vừa gõ cửa theo nhịp… 3-1-2, vừa giậm chân theo nhạc bài Unbreak my heart theo một kiểu phối rap em tự nĩ ra một cách đầy hưng phấn. Cửa mở, trước mặt em là cái đầu kém gội của Duy. Anh ý ngắm nụ cười của em hai giây, tự thưởng việc

nở một nụ cười tươi không kém đáp lại đôi môi hình trái tim của em và nháy mắt am hiểu:

- Khang hả? Chờ anh hai tí!

Rồi Duy quay lại lên giọng nam cao:

- Gọi Khang ra, có bé Nga sang cầu hôn!

Phía trong vang lên tiếng cười rúc rích. Khang đi ra, đầu rối tung (chắc vừa gội xong) mặt khá tươi (chắc vừa "cá kiếm" được nhờ mấy ván tá lả!), nhìn em bằng đôi mắt hình con át tép:

- Gì vậy?

Em chớp chớp đôi mắt:

- Con Lam nó đi chơi về mang mực làm quà, em rủ bọn anh sang ăn cho vui.

Tuy và Giang ở trong ne thấy đồ ăn là lập tức chứng tỏ sự tồn tại, vứt cả bộ tú chạy vù ra:

- Gì thế? Có mực à?

Khang gãi đầu, nhăn nhó một câu truyền thống:

- Bọn em cứ tự nhiên, anh bận, không sang đâu.

Tuy ne thế như bị chó cắn:

- Sao lại không? Đời là phải hưởng thụ!

Rồi anh quay sang em, xua tay:

-Em cứ về chuẩn bị đi. Năm phút nữa bọn anh đủ đội hình ở phòng em, khuôn luôn cả thằng Khang hâm hấp này sang cho em…

Đấy, như thế với em đã là hạnh phúc lắm rồi. Như thế là em đã rên rỉ hết phần còn lại của ngày như một con trúng số đề, đã có thể xách xô nước chạy 3 tầng nhà chưa đầy một phút, đã có thể giành rửa bát, lau nhà và đổ rác về phần mình một cách đầy đức độ trong con mắt kinh hoàng của mấy đứa còn lại trong phòng. Nói chung là sẽ có nhiều sự điên điên chỉ cần Khang ngồi gần em hơn một phút mà ngọ nguậy không nhìn đồng hồ. Nhưng việc ấy không xảy ra nhiều, nó hiếm như được điểm 9 bài thi Triết, mà ở đời của hiếm thường là của quý. Oái oăm!

8 giờ. Lại thêm một chàng đầu tóc bóng mượt quần áo phẳng phiu gõ cửa phòng em mang theo một bó hoa ly hoàn hảo. Nhưng cũng chỉ được đặt vào cái bàn chất hàng chồng hoa hồng, tigôn, bất tử, hướng dương… đủ loại (con Lam đếm và tính toán khả năng mở cửa hàng bán hoa cũng không phải lấy thêm hàng!). Hôm nay là 14-2 mà lị! Anh giai này còn tặng em một gói quà thắt nơ xanh. Em sờ một cái, bóp hai lần, cười khì: "Sách!". Anh nhún vai: "Phụ nữ thường đúng trong các trường hợp họ không sai!". Một quyển từ

điển chuyên ngành Luật, anh giai này biết em thích Luật, hoặc vì em ức công lý (!), hoặc vì em cãi nhau giỏi. Em cười duyên, cảm ơn một cách bình thản như từ sáng đến giờ em "được" làm rồi tiễn anh chàng ra cửa bằng một khuôn mặt ít áy náy. Em lấy phấn i ngoài: "Hết giờ hành chính. Miễn tiếp dân!", rồi chốt cửa, bò lên giường lay con Ômô:

- Sao rồi mày, nĩ ra chưa? Suốt từ sáng đến giờ rồi đấy!

- Đang.

Em suốt ruột:

- Nhanh lên hộ tao chúng mày ơi! 8 giờ có lẻ rồi.

Em đi đi lại lại trong căn phòng bé tẹo bừa ra sàn những là giấy tờ, quần áo, sách đĩa, cát sét và vô thiên lủng những thứ khác nữa của một căn phòng có bốn đứa con gái. Nguyên nhân sự tình lý do lý trấu của cái bất bình tâm trong em là nỗi niềm băn khoăn về quà cho Khang - "14-2 mà!" (câu này ám ảnh người ta phết!)

- Hay là kẹo Armani? – Bim Bim quay ra.

- Xưa rồi. Mới lại ăn béo bỏ xừ! – Ômô lên tiếng.

- Lên cầu mua hoa giấy được không? – Giọng Lam.

- Cũng cũ! – Em lắc đầu – Mà nhỡ anh nĩ tình cảm của tao cũng là đồ giả thì hỏng bét bèn bẹt!

Cả lũ bế tắc. Chợt Ômô la lên chói lói:

- Ra rồi. Có một thứ vẫn "cổ truyền" mà không bao giờ sợ đụng hàng.

Đồng thanh:

- What?

Ômô nháy mắt với em:

- Sôcôla mày tự làm. Yên tâm không sợ nhái.

Em nhìn lên đồng hồ:

- Kịp không?

Khổ thân Bim Bim bở hơi tai phi sang tận gần Gia Lâm mua bột sôcôla. "Thế mới chất lượng!". Nó thở hổn hển và đặt túi sôcôla vào tay em. Cả phòng cuốn quít lên như có giám thị kiểm tra, ai cũng hăng như thể chuyện của mình, tinh thần chuyên môn hóa sản xuất đẩy cao, phân công lao động rõ ràng. Con Ômô đun bột trong khi Lam nấu kem viết chữ thì Bim Bim và em làm khuôn. Đun nấu là nề của Ômô, nó bỏ đường chuẩn kinh khủng, nếm thử mà tưởng mình đang ngậm Socola Bỉ hồi đầu 80, cứ gọi là mê ly sờ ti con kiến. Sau 47 phút, mồ hôi như nước mưa dột, bốn đứa tạo ra một miếng sô cô la hình… thần Eros "cách điệu hóa", hơi giống… Sôngôku nên em phải i ở đằng sau chữ "Cupid" cho anh khỏi nhầm. "Tấm lòng là chính!", em tự nhủ.

Đằng trước được cái tay khéo léo của Lam phết chữ "Tiamo" đẹp quên sầu. Xong hết rồi, cả bọn mới nhớ ra vụ thiếp. "Hàng" đã là "handmade" mà "mác" lại mua thì… rõ dơ, lại hì hục lục giấy làm thiếp. Bim Bim ngăn nắp nhất cũng mất gần mười phút mới lục ra từ đáy tủ đống giấy ly, giấy lụa và giấy màu. Cắt cắt dán dán nham nhở một hồi cũng ra được hình thù hai trái tim lồng vào nhau bởi chữ Forever, được Ômô phối màu khá ổn, phía dưới là dòng chữ của em: "Một ngày 14-2 thật vui vẻ và 364 ngày còn lại như ngày 14-2. Em" rồi ký phớt bằng nhũ hồng trên nền tím.

Tất cả được hoa tay mười ngón của Lam bọc bằng giấy xanh nước biển và thắt nơ trắng sữa. Cái đồng hồ đánh mười tiếng đón bốn cái thở ra mãn nguyện.

Trời bắt đầu mưa lất phất khi em chui lọt thỏm giữa đống quần áo của cả bốn đứa để chọn một bộ thật đẹp. Đời sinh viên vốn "quần áo đại khái, miễn không mặc trái" thế mà giờ đây thấy… đau đầu phết! Váy hồng với áo trắng em cũng chê, quần bò mài với sơ mi đen bó em cũng lắc, để Ômô phải cáu loạn lên:

-Mày làm gì mà cẩn thận cứ như đi xin việc không bằng.

Định càu nhàu vài câu nữa mà thấy mắt em long lanh lại thôi, lại vò đầu bứt tai mà lục, mà ngắm mà thử, cuối cùng cũng nhồi vào cho em được cái áo hồng nhạt váy lửng đen khoác ngoài sơ mi trắng ngắn tay. Các màu ép nhau rôm rốp mà em vẫn cứ đẹp kỳ lạ, vẫn cứ như mẹ em tên là Venus.

Em xỏ đôi xục trắng đỏ của Ômô vào, đi ra khỏi phòng bằng xúc cảm cao nhất của tình bạn và của câu "một người vì mọi người".

Em đi sang phòng Khang, chỉnh lại cổ áo rồi nhịp nhịp tay lên cửa, ne tim mình đập như nhạc Queen. Anh Tuy mở cửa bằng… chân, hai tay vẫn đang cầm bát mì và đôi đũa, thấy em vội bỏ bát xuống cười như chụp ảnh nệ thuật:

- Chào Nga.

Rồi anh vừa nhìn túi quà trên tay em vừa hò như hò đò:">

- Khang ơi, bé Nga sang!

Khang chạy ra sau khi đặt bát phở ăn liền xuống mặt tủ:

- Tìm anh à?

Em rút món quà trong túi đưa Khang, cười nụ cười làm lảo đảo bao người, nói đơn giản nhất có thể:

- 14-2. Tặng anh món quà này. Mong anh sẽ thích nó.

Khang gật đầu, chỉ hơi nhếch mép một phần ba sự cảm ơn thoáng qua trên khuôn mặt:

- Anh xin.

Ngắn gọn và vừa phải. Khang khép cửa. Thế mà em vẫn sướng, vẫn cất nụ cười bằng khóe mép ấy vào túi dùng cho cả tháng (khi buồn lôi ra ngắm!). Em đi chầm chậm tận hưởng niềm hạnh phúc tự mình tạo ra. Về gần tới cửa phòng rồi, em mới nhìn vào túi, cái thiếp vẫn trong ấy! Đấy, thường là như vậy, đứng trước mặt Khanh em thường mất bình tĩnh như một con ngốc, quên đủ mọi thứ. Em quay lại phòng Khang, đã giơ tay định gõ cửa lại chợt ne tiếng Khang, chắc nĩ em đã về rồi:

- Đẹp phết! Đấy, tao bảo rồi, thế là khỏi mất công, thế nào nó cũng sang tặng tao mà. Và tao chỉ việc thay thiếp vào là xong. Em Hương sẽ nĩ đây là một thứ tao tự làm, giá trị hẳn.

- Hơi ác đấy Khang ạ!

- Ở đời dại thì thiệt, ngu thì bị lợi dụng…

Em ne tim mình vỡ, lắng tai thấy tiếng mở cửa phòng ở đằng sau, chắc Khang sang phòng Hương tặng quà. Em bước như chạy trong hành lang – giờ sao dài và tối thế. Mưa nặng hạt hơn, gió cũng mạnh đến phũ phàng…

Em làm cho gối con Lam ướt đẫm. Nó che miệng em lại, chỉ vào Bim Bim và Ômô đang ôm nhau ngủ ngoan như hai đứa trẻ, giọng cũng nẹn lại:

- Khóc bé thôi Nga ơi, đừng làm bọn nó tỉnh giấc. Hai đứa nó mệt cả tối vì mày rồi, để bọn nó ngủ.

Em gục đầu vào ngực Lam, mím chặt môi cố nén mà nước mắt cứ chảy ra cùng tiếng nấc.

- Mày ơi… tao… buồn…

Lam vuốt mái tóc mượt của em, thì thầm:

- Nga ơi, tao thương mày quá. Sao mày khổ thế này? Mày làm thế vì ai? Sao thằng Khang chó thế! Mai tao sang chửi vào mặt nó…

Em lắc đầu:

- Không, đừng Lam ơi. Chỉ tại tao ngốc thôi, tao đặt trái tim nhầm vào một bó gai thì tao phải chịu đau thôi…

Lam lau nước mắt em bằng ngón cái:

- Nga ơi, tao nói thế này mày đừng chửi. Lúc bình thường tao thấy mày sống đẹp vô cùng, sống mà để người khác nhìn vào phải thầm nuốt nước bọt mơ được như vậy, nhưng khi yêu mày… thường lắm. Có lẽ cái tình cảm xa xỉ, mưu cầu một sự "đi đến nơi về đến chốn" ấy chưa cần cho mày, cho tao, hay cho bất cứ ai như bọn mình đâu Nga ạ.

Em ngừng khóc nhanh như một đứa trẻ được đồ chơi, ôm lấy Lam, lần đầu giữ một người trong cánh tay mình chặt đến thế, như sợ lỏng ra thì con bạn yêu sẽ vỗ cánh bay mất. Em ngồi hẳn dậy, nhoẻn miệng:

- Mày nói đúng. Sao tao phải khổ thế này nhỉ? Sáng mai tao với mày dậy sớm, lôi luôn cả hai con kia, ôm mấy gói Zon Zon lên thư viện vừa ăn vừa ngồi ne băng tiếng Anh bét nhè rồi ra chợ mua thức ăn về nhậu một bữa trưa xả láng. Chiều xin nỉ sớm cả lũ góp tiền đi Bát Tràng cho sướng. Tội gì!

Sáng đánh thức em bằng nắng trong và gió nhẹ. Em đánh môi thật nhạt và má thật hồng

http://tieulun.hopto.org

Những Người Thích Uống Nước
(Phần 2 của Bắt Đầu Một Kết Thúc)
Tặng Layata

Có một thực tế là mọi câu chuyện đều nên bắt đầu bằng một ngày đẹp trời – như thế thì các nhân vật sẽ…dễ đi chơi, hoặc không thì mưa luôn đi – như thế thì sẽ có những cảnh lãng mạn bắt chước được từ một bộ phim nào đó. Thế mà bây giờ trời lại đang nắng gay gắt, thực ra thì Singapore quanh năm cũng chỉ có một thứ thời tiết như thế, chỉ có nắng nhẹ, nắng vừa hoặc là nắng thảm thương như hôm nay! Giữa điều hoà 16 độ của thư viện vẫn cảm giác được cái nắng chói chang gay gắt bên ngoài kia, hay bởi vì đầu đứa nào cũng đang nóng, JB quay sang Sandy:

- Đó, cậu xem, trời như thế này biết mời nàng đi đâu?

Sandy chống tay:

- Tớ thì nghĩ đi đâu không quan trọng lắm, vấn đề là cậu sẽ bộc lộ được những gì, nói chuyện ra sao, chứ ngồi chỗ nào chỉ là phụ thôi.

Xoay xoay cái bút, JB nhăn nhó:

- À ừ, tớ biết. Nhưng tớ ăn nói đã không được hay rồi thôi thì làm tốt những cái khác. Hay là đi xem phim?

Minh ngồi cạnh, khoát tay hài hước:

- Hê, đồ điên! Mời xem phim là tối dạ! Như thế thì tớ chắc chắn cậu và Enna K sẽ không nói được gì ngoài việc cứ-như-là-đang-xem-phim suốt 2 tiếng, và rồi đứng lên thì chả đứa nào biết nội dung phim ra sao! Cái cậu cần bây giờ là nơi có khả năng tâm sự. Tốt nhất là chọn những nơi không đông quá hoặc vắng quá, không yên tĩnh quá hoặc ồn ào quá, thoáng mát và dĩ nhiên là không đắt quá, hoạ ngốc mới phung phí tiền cho lũ con gái vừa quen biết, nếu thế thì dâng tiền cho nàng Sandy của chúng ta còn hơn! Haha!

Bị Minh mắng là điên và ăn phải mớ thuyết giảng lằng nhằng, JB cáu tiết:

- Ya ya ya. Cậu thì khiếp khủng rồi! Cầu Chúa những thằng đang có bạn gái như cậu toi hết đi! Lòng vòng mãi, cuối cùng thì ngồi được ở đâu nào?!!!

JB nói to quá khiến Minh phải chồm sang bịt miệng nó lại hoảng hốt:

- Ok ok. Cậu nói nhỏ thôi, đang trong thư viện đấy! Hị, xong đống này mời tớ cốc Ice Cream Fantastic 2$ tớ nói cho chỗ này hay cực!

JB gật đầu:

- Ha, có thể chứ. Tớ…rất thích Enna K, sự thật là tớ chưa từng bao giờ quan tâm đến một cô gái nào như thế cả-phía cuối câu, JB hạ thấp trọng âm, vẻ ngượng ngùng.

Sandy bật cười:

- Oh, thổ lộ hoàn hảo! Này chàng trai, vậy thì cứ thẳng thắn tấm lòng mà tiến lên thôi! Ngại gì!

JB nheo mắt:

- Chà, nếu tớ được như thế thì đã không cần các cậu động tay vào.

Cả hai đứa còn lại cười phá lên, rồi lại im bặt ngay và quay ngang quay ngửa xem có ai lườm chúng nó không. Giữa cái thư viện yên tĩnh của sự hiếu học này, một tiếng cười đủ là một sự phá hoại to lớn đáng bỏ tù! Thực ra thì có được ngày JB "mời nàng đi đâu đó" thế này đã phải bỏ ra không ít công sức của Minh và Sandy. Kế hoạch, chiến lược, kịch bản chán đi rồi! Thế nên bây giờ có bỏ thêm chút công sức thì cũng không thành vấn đề. Sau lần làm chung project IS, tự dưng JB…dở chứng quay ra thích Enna K như thế, làm chúng nó nhọc công, nhưng cũng vui phết!

Những chiếc ghế gỗ màu xanh lam kê lung tung, bắt nhịp với cách bài trí lộn xộn có chủ ý của những bức tranh treo lệch, của hàng hoa lan dạ hương xanh mang hình những chiếc chuông được trồng so le phía dưới cầu thang xoắn ốc. Tầng một trống và thoáng, không gian đường phố dường như ùa vào xuyên qua tấm kính lớn màu tím nhạt, vút lên khoảng trống cao chạy nhảy giữa các tầng, vờn nhẹ khắp bề mặt nhẵn phản chiếu ánh sáng vào dòng nước chảy cố ý dọc suốt từ tầng thượng xuống bằng một chiếc cột bên trong lõi có đèn dạ quang. Cảm tưởng cái nắng chang chang ngoài đường không chen vào khung cảnh tinh tế kinh khủng này được! Tệ thật! Thế này thì JB sẽ phải mời Minh thêm chầu kem nữa mất thôi! Cả vì "chỗ này hay cực!" của Minh thực sự…cực hay! Và cả vì trước mặt nó là cô bạn Trung Quốc Enna K-tiếng Anh thì vẫn bập bõm, như mọi khi, nhưng xinh và thông minh, đấy là sau lần hoàn thành project với kết quả A thì JB nhận ra thế. Enna K là một trong những cô bé được chú ý nhất của khoa Astronomy-thiên văn học-một trong những khoa mới của trường nó. Tai trái JB là cái tai nghe được nối với điện thoại di động trong túi, luồn vào trong áo và che bởi mái tóc dài lượt thượt của nó, tất nhiên cuộc gọi hướng tới Minh và Sandy - hai đứa chia nhau tai nghe, ngồi ở tầng trên của quán café. Cái sự lằng nhằng ấy cũng bởi vì bình thường thì JB là thằng ăn to nói lớn - theo đúng nghĩa đen của từ này luôn, nhưng cứ đối mặt với con gái là cu cậu tỏ ra có thể chảy máu cam bất cứ lúc nào, đầu óc trống rỗng! Thế nên mặc dù buồn cười nẫu ruột, Minh và Sandy vẫn phải bầy cách như thế cho JB. Những lúc Enna K hỏi xong, JB chỉ việc nhấp một ngụm nước và nghe cách trả lời từ phía Minh và Sandy…

Enna K thích thú ngắm cách bài trí kỳ lạ của quán café, rụt rè:

- Lần đầu tiên mình biết ở Orchard centre có quán đẹp thế này!- rồi nó

quay ra phía JB - này Jizger, bạn học ngành nào vậy, hôm trước bạn chưa nói với mình?

Mặc dù học chung môn IS, nhưng việc học chung một môn gì đó và việc khác ngành nhau vẫn là chuyện thường thấy ở những trường nước ngoài, ngoài chuyên ngành chính, học sinh được chọn một vài môn phụ, và IS-Creative thinkin' JB, Minh và Enna K học chung là một môn như thế, nên hai đứa cũng chẳng biết ngành học chính của nhau.

- Mình học Architecture-chuyên ngành chính xác là Superstructure-kiến trúc thượng tầng, nhưng mình cũng học part-time lấy bằng phụ cả ngành Intarior Decoration - trang trí nội thất!- cái này thì JB trả lời trôi chảy không cần ai nhắc.

Enna K nhấp cốc nước táo, nói chậm rãi:

- Oh, đấy là lý do bạn dễ dàng tìm ra được những quán có phong cách nội thất đẹp thế này…Tại sao bạn lại chọn học ngành ấy?

JB đưa cốc cafe lên miệng, Minh bắt đầu nói, dựa theo những gì chính JB đã từng nói với nó, thực tế là Minh chỉ nhắc lại cho JB bình tĩnh:

- Ừm, hồi bé mình được xem qua một vài cuốn sách về kiến trúc và bị choáng váng bởi những gì một nhà kiến trúc sư tạo ra được. Rất hoành tráng và đó là công việc lưu dấu ấn lại rất lâu. Nếu bạn được đọc qua đồ án thiết kế của những kiến trúc sư thiên tài, như Oscar Niemeyer hay Richard Neutra, bạn sẽ mê mẩn ngay…

Minh chợt dừng lại, quay sang nói với Sandy:

- Hê, cậu ngốc JB đang bắt đầu…tự nói này, hình như nó đã tự tin tới mức quên béng mình đang đeo tai nghe!

Thực sự là thế, ở tầng dưới, JB đang bắt đầu thao thao bất tuyệt về niềm đam mê của mình, không hề chú ý là Minh và Sandy đã thôi nhắc nó qua tai nghe! Enna K ngồi nghe chăm chú, nó hỏi thích thú:

- Oscar Niemeyer? Không phải là giải thưởng Oscar vẫn được trao đó chứ?!

JB bật cười:

- Không! Niemeyer là người thiết kế rất nhiều công trình lớn đó, ví như Cung Rạng Đông Alvodara, điện thờ Patheon hay nhà hát Le Harve! Toàn những kiến trúc bất tử với thời gian đấy!

Enna K uống một ngụm nước táo ép:

- Oh, mình đã nghe qua thì phải…

JB cười:

- Tiếng Anh của bạn cũng đâu có tệ lắm! Mình thấy bạn nói chuyện rất

khá, chỉ cần bạn chịu khó giao tiếp và chủ động, đừng dựa dẫm vào tiếng Trung quá nhiều là ok mà!

Enna K nhoẻn miệng:

- Hì, cảm ơn…

Hai đứa nói chuyện dần dần tự nhiên và vui vẻ, cảm thấy không khí dễ chịu và thoải mái để bộc lộ. Câu chuyện lại dần xoay về ngành học của Enna K, đến lượt cô bé nói về niềm đam mê những vì sao, bầu trời và sự vận động của các hành tinh, không còn vẻ rụt rè như khi mới vào quán… Những cốc cafe và táo ép thứ hai đã được gọi!

Phía trên, Sandy tắt di động, nói với Minh:

- Haha, ok rồi đó. Chàng nói như sáo, thế mà cứ lo xa!

Minh đang nhìn về phía một bàn khác, Sandy lay nó:

- Hê, gì thế?!

Minh cười rất chủ ý:

- Haha, này, tớ vừa phát hiện ra một-điều-hay-cực! Cậu nhìn về phía kia đi!

Theo hướng tay của Minh, Sandy nhìn thấy hai cô nàng đang ngồi với một cái laptop ở một bàn khách, là Lang Ting và Melisah, những cô bạn Trung Quốc của Enna K. Nó hỏi Minh:

- Ừm, bạn của Enna hả? Vậy thì sao?

Minh cười bí mật:

- Haha, nhìn kỹ đi, Lang Ting và Melisah - mỗi đứa đang nghe một cái tai nghe, cắm vào cùng một cái điện thoại, và cái vẻ kia thì chắc chắn không phải là nghe nhạc! Vậy hai đứa nó đang nghe cái gì?!

Ừm, đúng rồi!! Đấy là lý do mà Enna cũng đã phải gọi đến cốc nước thứ hai! Lúc đầu nó cũng uống khá nhiều!!! Mà thực tế Enna cũng không cần uống nhiều đến vậy, bởi bây giờ nó cũng đang rất tự tin, như đáng ra phải có! Minh phì cười: ôi, tụi nó thật đúng là những đứa đang lớn dở!

Bức Ảnh Polaroid

Who’ve you gonna be?

“Jenny: Do you ever dream, Forrest, about who’ve you gonna be?

Forrest: Who I’m gonna be?

Jenny: Yeah.

Forrest: Aren’t-aren’t I going be me?”

Đoạn hội thoại trong Forrest Gump cứ ám ảnh tôi mãi tới tận một tuần sau khi xem bộ phim kinh điển đó, trong lúc ngồi café với Hiếu, tôi hỏi anh:

- Anh này, anh muốn tương lai sẽ trở thành ai?

- Ý em là sao?

- Ý em là như vậy đó.

- Anh muốn trở thành một người bình thường, với một cuộc sống bình thường, có một công việc bình thường và một gia đình bình thường.

- Chỉ vậy thôi?

- Ừ. - Hiếu nhìn tôi với ánh mắt đầy khó hiểu. - Em sao vậy?

- Em… bình thường.

Tôi trả lời như không trả lời và chìm vào trong dòng suy nghĩ miên man bất tận vẫn đang chảy trong đầu tôi. Hiếu nhìn tôi một chút rồi lại chăm chú đọc tờ báo, anh là mẫu người không mấy tò mò. Tôi không biết tôi thích hay ghét điều đó ở anh nữa. Đôi khi tôi thấy điều đó thật tuyệt bởi tôi vô cùng ghét con trai nói nhiều hỏi nhiều, nhưng đôi lúc tôi cũng lại tủi thân bởi cái kiểu giống như là vô tâm đó. Tôi nhìn ra phố, thu năm nay lại đến muộn, cảm giác cứ năm sau lại muộn hơn năm trước. Những vạt nắng gay gắt vẫn kéo dài trên từng tán lá xuống mặt phố.

Tôi đang trong thời gian chẳng làm gì, vì tôi vừa bỏ việc. Thực ra chuyện này cũng không có gì đặc sắc bởi đây đã là lần thứ ba trong năm nay tôi rời bỏ một công ty. Với thế mạnh của hình thức, của vốn ngoại ngữ phong phú và của những mối quan hệ xây dựng từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi dễ dàng tìm được những công việc mà nhiều người trẻ khác phải ước ao. Vấn đề chính ở chỗ đó - vấn đề là tôi không ước ao. Thêm nữa là tôi thậm chí không coi mình là người trẻ. Chính sự khiên cưỡng trong suy nghĩ khiến tôi cứ làm rồi bỏ, không bao giờ hài lòng với thứ mình có. Điều đó thậm chí thể hiện trong mối quan hệ của tôi và Hiếu. Tôi yêu anh, kỳ vọng nhiều ở anh, và cũng vì thế không bằng lòng rất vài thứ ở con người anh. Vấn đề là tôi không bao giờ nói ra.

Cuối tháng Chín, khi ngồi với tôi trong quán café quen thuộc, Hiếu nói với tôi bằng vẻ điềm tĩnh thông thường:

- Công ty bất động sản của bạn anh đang thiếu một vị trí trong phòng giao dịch, em có hứng thú không?

Tôi gật đại, mà không biết rằng lời đồng ý vu vơ đó đã xáo trộn toàn bộ cuộc sống sau này của tôi.

Tách!

Công việc của tôi khá đơn giản. Tôi chủ yếu giải quyết một số giấy tờ mà sếp giao cho, và đi xem dăm ba căn nhà đang giao bán. Trong một môi trường làm việc có đến chín trên mười nhân viên là nam giới, tôi bỗng trở thành một tiêu điểm vô hình. Cũng đúng thôi, vì tôi trẻ, ăn mặc có gu và lại mang cái vẻ mặt vừa đoan trang vừa bất cần dễ dàng gây một sự chú ý mơ hồ. Tảng, vào buổi trưa tôi gặp Hiếu, anh vốn là mẫu người sống không kế hoạch, vì thế Hiếu ngủ dậy vào sáng sớm, hoặc giữa trưa, đôi khi là chiều tối, tùy hứng, điều đó không ảnh hưởng đến công việc viết lách anh làm. Trong bữa trưa, chúng tôi trò chuyện bình thường. Tôi tuyệt nhiên không nhắc đến những đồng nghiệp nam thường xuyên rủ tôi ăn trưa hoặc café, hoặc café hoặc ăn trưa – họ lặp lại điều đó hàng ngày không có vẻ gì sẽ chán. Hiếu cũng không bao giờ hỏi về việc ở công ty tôi, trừ việc anh gửi lời hỏi thăm người bạn. Tôi phát ngán với sự "không tò mò chút nào" của anh. Tuần thứ hai sau khi đi làm, tôi đi ăn với Minh – một trong những người công khai tấn công tôi. Và tôi phát hiện ra Minh cũng không quá tệ.

- Anh có mùi nước hoa khá hay đó. Light Blue?

- Không nhiều con gái nhận ra mùi nước hoa nam như em đâu. - Minh cười.

- Tình cờ một người em biết cũng dùng mùi đó thôi. - Tôi nhún vai, không muốn nói rằng Hiếu cũng dùng loại nước hoa đó.

- Người yêu em à? - Minh chứng tỏ anh không thiếu sự nhạy cảm.

- Cũng không hẳn. - Tôi không muốn trả lời những câu hỏi kiểu thế này.

Tách! Minh giơ chiếc máy ảnh Polaroid chụp tôi rất nhanh. Khi máy đang từ từ đẩy tấm ảnh được in ra, tôi nhíu mày, nhưng cũng không phản đối. Chẳng hại gì khi có một hay vài cái đuôi bám theo mình - "có khi điều này còn khiến Hiếu chú ý đến mình hơn" - tôi nhủ thầm. Đó là một kế hoạch hay một vết nứt, tôi cũng không biết.

http://tieulun.hopto.org

Thế Là Không Đủ

Mọi thứ bắt đầu vào guồng hơn, thị trường bất động sản đã nhúc nhích sau một thời gian dài đóng băng, tôi liên tục phải đi xem đất và giao dịch môi giới với khách hàng hoặc chủ đất. Ngay cả buổi tối đôi khi tôi cũng phải đi tiếp khách, tôi và Hiếu có vẻ ít gặp nhau hơn. Có lúc anh gọi điện khi tôi đang trên đường, tôi ấn từ chối, Hiếu không nhắn tin thêm, anh mặc định rằng tôi đang bận.

Tôi và Minh làm cùng nhóm đến ba dự án mà công ty đang theo đuổi. Tôi thường xuyên đi cùng anh, cảm thấy việc đi hai xe cũng hơi bất tiện nên tôi để Minh đèo luôn. Rồi thi thoảng khi ngủ dậy muộn và lười biếng, tôi gọi anh qua đưa đến công ty hoặc đi ăn sáng. Lấy cớ gặp khách hàng, tôi bắt đầu ăn trưa với Minh nhiều hơn cả với Hiếu. Hai tuần sau đó, Minh nói anh thích tôi. Tôi không mấy ngạc nhiên khi chỉ mỉm cười về điều đó, tôi không trả lời anh. Mỉm cười có khi đã là đủ.

Trò chơi công sở dồn đẩy mọi thứ cứ như ngẫu nhiên. Chính tôi cũng không nhận ra điều đó cho đến một ngày khi Minh vừa thả tôi ở đầu ngõ sau một ngày làm việc mệt mỏi, tôi thấy Hiếu đứng trước cửa nhà.

- Sao anh không gọi em trước khi đến?

- Anh có gọi.

- Vậy à, em để máy trong túi, chắc lúc nãy gặp khách hàng em tắt chuông rồi quên không bật lại.

- Em có vẻ bận?

- Vâng, dạo này em nhiều việc. - Tôi nói một nửa sự thật.

- Em muốn đi uống nước không?

- Có lẽ để hôm khác. Em hơi mệt.

- Chàng trai đó làm em mệt à, hay anh làm em mệt? - Hiếu nói với giọng mỉa mai, mỗi khi anh dùng giọng đó tôi chỉ muốn đấm thẳng vào mặt anh.

- Chẳng ai làm em mệt, công việc làm em mệt.

- Vậy sao không bỏ công việc đó đi, em thạo việc này lắm mà

- Đừng nói với em bằng kiểu đó.

- Mình không gặp nhau một thời gian nhé.

- Vâng. - Tôi trả lời bằng sự tự ái, mặc dù cảm thấy từng mảnh vỡ đang cứa vào trái tim.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt buốt lạnh. Tôi không muốn kiềm chế sự bực bội dồn nén trong mình:

- Em là gì của anh?

- Nếu em không tự trả lời được câu hỏi đó, thì đúng là em cần thời gian.

http://tieulun.hopto.org

- Có đôi nào yêu nhau như thế này không? Em còn chẳng cảm thấy anh muốn giữ em lại khi có người muốn mang em đi.

- Nếu không muốn giữ, anh đã không ở đây.

- Thế là không đủ. Anh đi đi!

Hiếu không nói gì nữa, nhìn tôi một thoáng rồi quay người, mở khóa xe, đi. Trời đổ ngay một cơn mưa to đến thảm hại xuống. Tôi đứng lặng, hứng những hạt mưa nặng nề mà chắc chắn anh cũng đang phải hứng. Vuốt những giọt nước trên mái tóc bết xuống mặt, thở dài mệt nhọc. Ba gói kẹo kitkat yêu thích mà tôi ăn sau đó không làm vơi đi cảm giác ngán ngẩm. Chẳng biết vì sao, tôi nhắn tin cho Minh: “Den don em di dau do dc ko?”

http://tieulun.hopto.org

Lavender

Mùa hè đến nhanh trong những cơn mưa đầu mùa. Gay gắt và bất chợt. Không khí hơi ẩm của điều hòa trong Ibox khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Tôi thả lỏng những khớp ngón tay, vuốt ve chiếc violon yêu quý. Mỗi thứ năm hàng tuần tôi lên đây và chơi nhạc. Công việc làm thêm không mang lại quá nhiều tiền, nhưng nhiều cảm xúc và sự thích thú. Tôi nhận thấy ở Ibox một vẻ dịu dàng và yên ả. Đến ngay cả khi quán đông, quán cà phê cũng không ồn ào như nhiều nơi khác. Tôi chơi nhạc với vài người bạn cùng học trung cấp nhạc viện, những bản industrial quen thuộc được ưa thích, hoặc đôi khi là theo yêu cầu của khách. Dần đã quen với việc tạo dựng nghệ thuật ngay cả nơi người ta không quá chú tâm, tôi chơi nhạc một cách cá nhân. Đôi khi thờ ơ, đôi khi cao trào. Đôi khi mang cả sự chán nản đơn thuần vào từng nốt nhạc. - Đến lâu chưa? – Dương bước vào với chiếc guitar đeo sát sau lưng.

- Vừa xong – Tôi mỉm cười.

- Uống gì không?

- Nước lọc. Tinh khiết quá phải không? – Dương phá lên cười.

- Tốt cho cảm giác – Tôi trả lời đơn giản.

- Đan đâu?

- Nàng vào restroom.

Khi Đan đã quay lại và ngồi vào chiếc piano, nhấn dạo vài phím trầm, thì Dương đặt ly nước lọc của tôi xuống bàn, mở guitar.

- Bắt đầu bằng?

- Lady first. Đan chọn đi.

- November rain hoặc Love story? – Đan mỉm cười.

- Mạnh mẽ một chút, chuẩn cho ngày hôm nay, từ sáng đến giờ toàn gặp chuyện đáng yêu – Dương lại phá lên cười, cậu ta có kiểu cười không nhầm được.

Tôi lật sang bản sheet của November rain. Guns luôn là một biểu tượng âm nhạc với từng đứa trong nhóm. Việc được chơi nhạc của Guns luôn tạo cảm hứng tuyệt vời cho chúng tôi. Khi đoạn dạo đầu bất hủ vang lên, tôi chợt nhận ra một cô gái ngồi ngay phía quầy bar quay lại chăm chú nhìn tôi. Trong một khoảnh khắc tôi thấy ánh mắt đó như đẩy tôi lên giữa không trung và rơi phịch xuống đất. Chỉ một khoảnh khắc. Rồi mọi thứ trở lại "bình thường". Nhưng từ đó đến hết bản nhạc, tôi không tài nào lấy lại được sự tập trung vốn có. Ibox vốn không nhiều những vãng khách trẻ, và việc một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài và đôi mắt tuyệt đẹp nhìn tôi trong một giây, cũng làm tôi thấy mình sốc đến choáng váng.

http://tieulun.hopto.org

- Sao thế? – Đan hỏi khi chúng tôi kết thúc bản nhạc thứ năm, Đan nhạy cảm với âm nhạc đến mức kỳ quái - Trừ Always, các bản khác cậu chơi như vô hồn.

- Nghỉ một chút – Tôi gật gù, cố lấy lại phong độ của trưởng nhóm.

Dương rời chiếc guitar, nhún vai.

Tôi bước về phía quầy bar, ngồi cách cô gái chừng năm ghế, chờ chàng trai bartender ra để order một thứ đồ uống gì đó. Chút sau, chàng trai bartender bước về phía tôi.

- A, Minh!

- Cho em…

- Cái này của em, từ cô gái đằng kia - Anh ta nói và đẩy về phía tôi một ly Hidden Charm màu vàng óng đẹp mắt.

Khi tôi chưa kịp hỏi gì thì người bartender đã quay về hướng khác một cách vội vã với những tờ order khác trên tay. Một cách bất giác, tôi quay về phía cô gái. Cô ngồi đó, một mình, trước mặt là một ly cocktail, tôi không chắc lắm, với dẻcor chút sắc dưa hấu đỏ vớ vị Light rum, Malibu, Crème de Banana, và Pineapple Juice. Một giai đoạn dài tôi đã thích uống thứ đó. Cô gái chợt nhìn về phía tôi, tôi bối rối, tiến về phía cô gái, cố mỉm cười:

- Chào bạn. Cảm ơn bạn vì ly cocktail.

- Đó là cho bản Always của Richard mà bạn chơi lúc nãy – Cô gái nói, đôi mắt ánh lên sự thú vị.

- Không tối nào đến đây chơi nhạc mà chúng tớ không chơi bản đó – Tôi mỉm cười.

- Tớ đã khóc.

Cô gái nói một câu nhiều cảm xúc như thế một cách rất tự nhiên, khu dịu dàng trong ánh đèn đỏ từ phía bar. Tôi bối rối:

- Xin lỗi…

- Không, bạn đã chơi rất hay – Cô gái mỉm cười – Không cần phải xin lỗi khi làm một điều tuyệt vời đến thế. Đã rất lâu tớ không nghe bản nhạc đó.

- Tôi chưa từng thấy bạn tới đây – Tôi cố gắng lảng tránh chủ đề, tôi không thích nghe những lời khen.

- Chính xác là chưa bao giờ.

- Một cách tình cờ?

- Đôi khi người ta đi lang thang trên phố, và người ta cảm thấy cần rẽ vào đâu đó.

- Nơi này được chứ?

- Những thứ tình cờ thì không bao giờ tệ cả.

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ vậy. Bạn cũng là một sự tình cờ đối với tớ.

- Rất rõ rệt – Co gái mỉm cười, nhấp một ngụm Blue Lagoon sóng sánh.

- Bạn tới đây một mình?

- Chưa bao giờ tớ đi đâu ở Hà Nội với một ai khác.

- Vì?

- Tớ không sống ở Việt Nam – Cô gái nói bình thản – Tớ không có bạn ở đây.

- Vậy…

- Canada – Cô gái tiếp lời.

Bị người khác bắt được ý câu hỏi của mình, tôi chợt mỉm cười. Có một điều gì đó nhạy cảm đến khó tin. Cùng lúc tôi và một cô gái lạ mặt thấu hiểu suy nghĩ của nhau.

- Vậy về đây bạn ở đâu?

- Khách sạn.

- Một mình?

- Always – Cô gái nhoẻn miệng cười, không chút gượng gạo.

Tôi ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa với cô gái không quen biết. Chúng tôi trò chuyện tự nhiên như những người bạn lâu không gặp mặt. Có lẽ để tìm được sự đồng cảm với mọt người hoàn toàn xa lạ không phải đơn giản, nhưng không hiểu sao tôi thấy thích thú. Tôi nhận thấy ở cô gái một sự cô đơn đến kỳ quặc. Tôi tìm thấy ở chính mình sự kém cỏi, khi để nỗi buồn và sự chán nản vô cớ xen vào cuộc sống thực ra vốn tràn ngập bạn bè và người thân. Trong khi điều ngược lại ở cô gái, luôn giữ một nụ cười trên môi.

Chút sau, Dương đi ngang qua tôi, chạm nhẹ vào vai, nhắc một điều mà tôi chút nữa quên mất.

- Tiếp tục thôi.

Tôi giật mình, như là tự đan lấy cái lưới trong giấc mơ rồi không muốn chui ra nữa. Tôi mỉm cười với cô gái:

- Tớ là Minh.

- Tên của tớ không quan trọng – Cô gái cười - Bạn chơi nhạc đi.

- Tôi trở lại với vị trí của mình. Và chơi một trong những đêm hay nhất từng có. Sự hài lòng kết thúc thì cùng lúc tôi nhận ra cô gái không còn ngồi ở quầy bar nữa, hình như đã rời trước đó khá lâu. Tôi chơi đến hết buổi. Khi bước ra phía ngoài, chàng trai bartender đẩy về phía tôi một mảnh giấy:

- Của cô bé khi nãy – Rồi anh ta nhanh chóng quay trở lại với những công việc quen thuộc.

Tôi mở tờ giấy kín đặc chữ ra, đọc hết. Sững người lại. Rồi lao đi thật

nhanh ra khỏi quán, trước sự ngạc nhiên của những người bạn.

"Minh, cảm ơn bạn vì buổi tối hôm nay. Khi bạn đọc tờ giấy này có lẽ tớ đã đang trên đường ra sân bay. Chuyến bay muộn. Hôm nay là ngày cuối cùng. Sau này có lẽ sẽ rất lâu nữa tớ mới quay lại, vì những lý do cá nhân, tớ sẽ phải làm thủ tục nhập cư và trở thành công dân của đất nước xa lạ đó. Những ngày Việt Nam rất đẹp, và một lần nữa, cám ơn bạn vì bản nhạc. Tớ rời quán sớm, vì phải pack đồ. Nếu bạn rảnh sau khi chơi nhạc thì đến địa chỉ ghi ở đây, tớ đã trả phòng, nhưng để lại lời nhắn rằng sẽ có người bạn đến lấy đồ. Nên hãy lên phòng của tớ, có một thứ dành cho bạn. Minh, bạn là người duy nhất tớ quen ở cái mảnh đất mà chính tớ được sinh ra. Chúng ta không biết nhiều về nhau, nhưng đôi khi trong cuộc sống chỉ như thế là đủ. Bye Minh".

Tôi chạy theo thật nhanh về phía trước cửa khách sạn, tôi lao vào quầy tiếp tân, nói nhanh số phòng rồi gần như giật lấy cái chìa khóa. Tôi chạy như điên trên thang bộ. Cầm chìa khóa vào và xoay, tôi đẩy cửa vào…

Ánh đèn êm dịu, mọi thứ ngăn nắp và gọn gàng. Căn phòng yên ắng, chỉ có một âm thanh nho nhỏ vang lên. Tôi tiến về phía bàn. Trên bàn là một hộp nhạc, âm thanh của bản Hallelujah vang lên. Tôi đứng lặng yên giữa căn phòng lấp lánh, lắng nghe những giai điệu bất hủ…

"Well baby I've been here before. I've seen this room and I've walked this floor. I used to live alone before I knew ya…"

Tôi mỉm cười trước một mảnh giấy kẹp dưới hộp nhạc: "Đừng mang những chán nản vào nốt nhạc. Minh, hãy chơi nhạc với tất cả tình yêu…"

Rất lâu sau, tôi vẫn chơi nhạc tại Ibox, nhưng không còn mang sự buồn chán vào những giai điệu của chính mình nữa. Cô gái ấy đã dạy tôi cách yêu những điều giản dị xung quanh, cách mỉm cười trước những điều không dễ dàng trong cuộc sống. Tôi thậm chí không biết tên của người bạn đó, không biết bất cứ một điều gì. Mọi thứ chỉ diễn ra trong một buổi tối. Nhưng có những khoảnh khắc rất ngắn, bạn biết rằng bạn sẽ không bao giờ quên nó. Tôi không hi vọng một ngày sẽ gặp lại cô gái. Vì thế tôi giữ hộp nhạc bên mình, ở khắp nơi. Đó là một hộp nhạc kỳ diệu, xoa dịu tôi mỗi khi buồn bã, ai cũng cần một thứ gì đó như vậy bên cạnh.

Âm nhạc luôn luôn kết nối những tâm hồn, và với tôi, như thế là đủ để nhớ về cô gái mà tôi không bao giờ biết tên.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Hố Sâu - Bức Ảnh

Sáu ngày tôi và Hiếu không gặp nhau. Tôi làm miệt mài và chơi cật lực để bù vào cảm giác thiếu hụt. Có lẽ chỉ là sự tự trấn an ngu xuẩn, bởi tôi và Minh mặc định có một mối quan hệ không chính thức, và cũng chẳng có một cái tên. Tôi thi thoảng đi chơi với Minh, thi thoảng gặp bạn bè Minh. Tôi không biết mình có thích Minh không nữa, nhưng chắc chắn tôi không ghét anh. Công việc chồng chất cộng với sự thiếu ăn thiếu ngủ khiến tôi như người hụt hơi ở đoạn cuối cuộc thi maraton. Dự án trong tháng kết thúc tốt đẹp, tôi dành nguyên ngày thứ bảy nằm với chiếc khăn lạnh trên trán. Khi cơn sốt có vẻ dịu bớt, tôi cho mèo ăn, lau sạch bếp, vứt đống quần áo bẩn cả tuần vào máy. Lúc đang ngồi trên chiếc máy giặt và ăn mì, tin nhắn của Minh đến. “Di an kem ko em?” - “Em om.” – “Vay ah, muon an gi ko a mang den.” “Tuy anh”. Đặt máy sang một bên, tôi tự cảm thấy mình kém nhất là màn từ chối. Có lẽ không phải tôi đang có chuyện với Hiếu, mà là tôi đang không giải quyết nổi cảm giác của chính bản thân mình, đó mới là vấn đề.

Những cơn gió nửa thu đã bắt đầu thổi, lan can với những chậu cây trở nên nhạy cảm với mùa, bỗng đẹp. Tôi đứng im lặng với trái tim xao động. Hít một hơi thật dài, phải làm một điều gì đó thôi. Tôi với máy, nhắn tin cho Hiếu: “Em xin loi.” Tin nhắn trả lời có lẽ nhanh hơn tôi nghĩ khá nhiều: “Anh khong gian em. Em nhin xuong duong di.” Tôi giật mình, quay xuống, Hiếu đứng đó từ lúc nào, anh giơ một hộp cháo lên, mỉm cười.

Tôi chẳng biết mình còn lý do gì để vô lý với anh nữa. Cái cách anh đối xử với đứa trẻ con chưa chịu biến mất trong tôi khiến tôi muốn khóc. Tôi lao xuống đường với Hiếu, và khóc thật, khóc như cô gái nghiện shopping bị người ta giằng lấy cái túi yêu thích ngay trước mặt. Anh vỗ về tôi:

- Ngoan, có gì đâu mà phải khóc, em.

Tôi không trả lời, cứ ôm anh, hít hà. Và một thoáng, tôi giật mình khi mùi Light Blue của anh gợi nhắc tôi tới Minh. Khi suy nghĩ đó vừa thoáng qua như một cơn gió lạ và tôi còn chưa kịp phản ứng với nó, thì tôi nhìn thấy sau vai anh là Minh, anh vừa đỗ xe lại, một túi đồ ăn treo trên móc xe. Ánh mắt anh ngỡ ngàng. Tôi hoàn toàn quên mất việc đã nhắn tin với Minh khi nãy. Thấy sự hoảng hốt trong mắt tôi như đứa trẻ có tội, Hiếu quay người lại. Anh nhìn Minh một thoáng, rồi buông tay khỏi đứa con gái đang đứng như trời trồng là tôi.

Có một vài khoảnh khắc trong đời bạn biết, ngay khi đó, rằng bạn đã phạm một sai lầm không thể cứu chữa được. Hoặc bạn luôn sẽ phải trả giá cho những gì bạn làm. Tôi vừa mất cùng lúc hai chàng trai - hai chàng trai mà

bất cứ cô gái bình thường nào cũng sẽ phải vồ vập lấy. Nhưng tệ hơn, tôi cảm thấy vừa đánh mất chính mình.

Bức ảnh Polaroid mà Minh chụp tôi trong lần đầu tiên chúng tôi đi ăn trở thành kỉ niệm duy nhất mà chúng tôi có, cho một mối quan hệ không đầu đuôi. Minh tặng tôi bức ảnh đó và tôi để nó trong ví. Đôi khi tôi thấy nó còn giá trị hơn những gì tôi và Hiếu có được sau ba năm yêu nhau. Không phải vì tôi có tình cảm gì sâu đậm với Minh, mà chỉ vì bức ảnh đó đã trở thành dấu ấn của chính con người tôi trong cả một giai đoạn. Mái tóc xoăn buông thờ ơ xuống bờ vai gầy, đôi môi luôn luôn mím, chiếc dây chuyền nhỏ nhắn với viên đá trắng mà Hiếu tặng, và đôi mắt mở to vừa tư lự vừa hững hờ. Nó sẽ luôn nhắc tôi về một quãng thời gian tôi đã sống vô định.

Không lâu sau, tôi apply những công việc mới và tìm kiếm những mối quan hệ mới, mới ngay cả trong chính gia đình mình. Tôi đổi số điện thoại, nick yahoo và các địa chỉ liên lạc, cũng không chủ động báo với ai trong hai người. Tôi biết họ có thể sẽ yêu một ai đó khác, và cũng có thể sẽ đau khổ khi nghĩ về tôi, điều đó không quan trọng. Thứ có ý nghĩa hơn là tôi cần tìm thấy chính mình, cả con người và lý tưởng. Khi những cơn gió cuối cùng của mùa thu vừa thổi qua, tôi lại nhớ đoạn hội thoại của Jenny và Forrest Gump. “Who’ve you gonna be?”

Con đường lá vàng rơi

Nhân viên thứ mười một

Hãy bỏ qua những phần rườm rà rào đón, tôi tên Minh - một chàng trai bạn có thể gặp nhan nhản ở các rạp chiếu phim hay các quán ăn nhanh, bởi tôi có một vẻ ngoài vô cùng thiếu cá tính. Nhưng có lẽ điều đó được bù đắp phần nào đó ở bên trong. Tôi đã ra trường được tám năm – đừng ngạc nhiên, tôi không già đến thế, tám năm là tính từ lúc tôi cầm bằng tốt nghiệp phổ thông trung học, vì tôi đã bỏ đại học mà không mất quá nhiều lần suy nghĩ hay cân nhắc.

Tôi thuộc mẫu người tin rằng mình sẽ có thứ mình muốn, chỉ cần mình đủ cố gắng. Điều đó đã đúng ở công ty đầu tiên tôi làm - một công ty truyền thông đa phương tiện trụ sở tại Đà Nẵng. Điều đó thậm chí cũng đúng tại công ty thứ hai tôi làm -một công ty đồ họa mà thời gian làm việc có thể coi là kinh điển gấp đôi so với giờ hành chính. Cả hai nơi đó đều trả tôi mức lương siêu cao với một người trẻ kèm với dăm ba khoản hậu đãi đặc sắc, ví như không mấy khi phải ngồi ở những buổi họp nhàm chán, thay vì đó không bao giờ thiếu tên trong danh sách thưởng cuối năm. Hay liệu có coi việc được những đồng nghiệp nữ luôn tán tỉnh tại máy bán café tự động cũng là một

phần thưởng thêm?

Tình trạng làm việc kiểu đó của tôi có lẽ kéo dài nếu Quân - một người bạn của tôi - không nằng nặc rủ tôi qua sàn giao dịch bất động sản TT, nơi mà mọi thứ sắp chìm nghỉm xuống, cả lương lậu và tiến độ công việc. Nhưng lao xồng xộc vào thử thách luôn là giá trị mà người trẻ và chỉ người trẻ mới có thể làm được. Bằng thứ suy nghĩ kiểu niềm tin mang ra ăn được đó, đầu mùa Thu tôi bỏ việc tại công ty đồ họa thú vị và sang TT thể nghiệm chính mình. Không biết điều đó có làm đồng nghiệp nữ nào tại công ty cũ sướt mướt không, chứ tôi thì rớt nước mắt suốt ngày. Bạn cũng sẽ thế thôi, nếu bạn ngồi trong một căn phòng chưa đến ba mươi mét vuông nhưng có khoảng mười điếu thuốc được châm thường trực. Tôi là nhân viên thứ mười một.

Nhân viên thứ mười hai

- Café?

- Ừ.

Tôi và Quân rảo bước sang quán café cạnh đó. Có lẽ tôi và cậu cùng đã bắt đầu thấy ngột ngạt với cái không khí ám mùi rock and roll thập kỷ 80 trong văn phòng. Khi đã yên vị với hai cốc đen không đường, chúng tôi bắt đầu lảm nhảm về dăm ba thứ lá cải mấy ngày gần đây. Một lúc, cả hai ngắm đường phố, chợt Quân nói:

- Sorry vì đã kéo cậu qua đây.

- Xin lỗi suông là không được.

- Đen đá nữa?

- Không. - Tôi mỉm cười. - Thực ra công việc cũng không đến nỗi tệ.

- Còn có chỗ tệ hơn?

- Tớ thì chưa thử nơi nào tệ hơn thế này! - Cách Quân châm chọc luôn làm cuộc nói chuyện trở nên nhẹ nhàng. -Nhưng, ít nhất ở đây không có phụ nữ.

- Vì sao phụ nữ bỗng dưng lại có tội vậy?

- Tớ cũng không biết nữa. Họ cứ tự nhiên có tội vậy thôi. Tớ đã quá chán cảnh mấy cô nhân viên váy ngắn đeo mấy cái túi LV fake một fake hai làm thì ít chat chit thì nhiều rồi. Công ty cũ tớ có vẻ giống một sàn catwalk.

Khi chúng tôi vừa nói đến đó thì một cô gái dừng phịch xe, vuốt lại mái tóc màu nâu, với lấy chiếc túi LV ở sàn xe và sải bước vào công ty. Cô gái mặc một chiếc váy ngắn màu đen, đôi chân dài và có dáng đi của một người rất tự tin vào chính mình. Tôi và Quân cùng quay ra nhìn nhau cười phá lên.

- Hy vọng rằng không phải nhân viên mới!

- Cậu đừng cực đoan. Cậu không muốn nhưng mà anh em muốn!

http://tieulun.hopto.org

- Để làm gì? Để ngắm hay để à ơi?

- Để cho công việc thêm hứng khởi, biết đâu lại làm giảm tỉ lệ báo ốm nghỉ làm của mọi người!

- Nghe như thời đi học ý nhỉ.

- Chắc chắn trong kia đang cuống cuồng hết cả lên rồi. Đừng vào vội. Đen đá nữa?

- Ừ thì đen đá nữa!

Đó là ngày đầu tiên Quỳnh đến công ty tôi nộp đơn xin việc, nghe đâu người yêu của cô là bạn của sếp tôi. Thú thật, cô không tệ như là những cô gái tôi biết. Tôi nhận ra điều đó một tuần sau khi cô đi làm. Khi những đồng nghiệp nam khác hớt hải vì nữ nhân viên mới xinh đẹp thì tôi ở đó bình thản ngắm sự hỗn độn. Ít ra sàn giao dịch này đã bắt đầu… "sôi động" trở lại! Đó là suy nghĩ tốt đẹp đầu tiên của tôi về Quỳnh. Ở cô có nét gì đó bí ẩn và kiêu kỳ, hơi mỏng mảnh mà lại rất kiên định. Bản năng phái mạnh cứ hướng tôi tới khám phá điều đó, dù chính tôi đã ghét cay đắng cái kiểu lả lơi công sở. Đấy, đời cứ vậy.

Người bạn cũ và cơn mưa

- Anh có thể cho em hỏi cái này chứ?

Câu nói cất lên khi tôi đi ngang qua bàn làm việc của Quỳnh.

- Ừm.

- Tại sao ở đây ghi là lại ghi là "Tình trạng pháp lý: Khác." - Cô chỉ vào một giấy tờ giao dịch tại khu đô thị mới Từ Liêm.

- À vì nó khác! - Tôi trả lời kiểu không biết gì.

Quỳnh trân trối nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi xem tôi giả hâm hay hâm thật.

- Anh có cách giải thích nào dễ hiểu hơn không?

- Những câu hỏi kiểu này thường được trả lời trong bữa trưa.

- Đây có phải một lời mời?

- Nếu em coi nó là như vậy.

- Đây có phải bước đầu của sự tán tỉnh?

- Nếu điều đó không khiến ai đó bực bội.

- Trưa mai. Em sẽ tự trả tiền phần của mình.

Tôi gật đầu, bước ra ngoài. Trước khi khép cửa phòng, tôi quay lại nháy mắt với Quân một cái nham hiểm, khi cậu còn đang cười tủm tỉm. Nữ nhân viên xinh đẹp lạnh lùng sau khi từ chối lên xuống đủ các lời mời của gần hết những đồng nghiệp, vì một lý do gì đó, bỗng dưng lại đồng ý với tôi. Vì tôi là người duy nhất trong phòng không hút thuốc, hay thật sự vì cái tập tài liệu khỉ gió mà Quân đã dí cho cô, tôi cũng không biết nữa!

http://tieulun.hopto.org

Khi thắc mắc đó còn đang quanh quẩn trong đầu tôi thì điện thoại rung lên. Tên một người bạn cũ xuất hiện. Hiếu nói cậu muốn gặp tôi tối nay tại một quán rượu bất kỳ. Việc một người bạn cả năm không gặp đột nhiên gọi bạn đi uống rượu thật lạ phải không? Cậu và tôi từng cộng tác khi tôi còn làm tại công ty cũ. Hiếu là người ít nói, cậu để lại cho tôi ấn tượng rất tốt. Vì thế tôi đã đồng ý gặp cậu dù không hiểu vì sao lại có bữa rượu này. Hôm đó trời mưa rất to, khiến những câu chuyện trở nên đẫm nước. Vài ly nhấp môi làm cho không khí bớt lạnh lẽo dần.

- Minh biết nhân viên nữ mới về làm chỗ Minh không?

- Có. - Tôi ngạc nhiên.

- Đó là người yêu tôi.

Thú thật nếu không dựa vào tường lúc đó, tôi đã ngã ngửa ra đằng sau.

- Oh vậy à. Tình cờ quá nhỉ - Tôi nhấp một ngụm, cố giữ giọng bình thường, mặc cho vị nước vối tràn qua môi.

- Ừ, hôm trước khi đến đón Quỳnh, tôi chợt thấy Minh, lúc đó Minh đang đi với ai đó nên chắc không thấy tôi.

Khi tôi còn đang ngẩn ra cố nhớ lại, thì Hiếu tiếp lời, thể hiện rằng cậu quả là chàng trai luôn biết nói những thứ người ta không đoán trước được:

- Tôi muốn nhờ Minh một việc. Hãy cưa Quỳnh.

Một lần nữa tôi biết ơn bức tường sau lưng. Hiếu kể vài chuyện của cậu, rất ngắn gọn. Cách cậu nói chuyện, và tất nhiên là lý do nằm sâu trong đó, khiến tôi không thể từ chối. Và liệu tôi có muốn từ chối? Tôi gật đầu theo cảm tính. Mơ hồ thấy trước những bất ổn được báo trước. Khi dắt xe rời khỏi quán, tôi nhớ Hiếu ngồi lại, gọi thêm chai rượu nữa. Cơn mưa tầm tã không có vẻ gì sẽ dứt.

Và nhiều hơn

Quỳnh không hay biết gì về buổi gặp bí mật giữa tôi và bạn trai cô. Chúng tôi đã ăn trưa với nhau tại quán Thái bên hồ. Chúng tôi ăn và trò chuyện, cả về công việc cả về dăm ba thứ lẻ tẻ liên quan đến ẩm thực, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện riêng. Khi tôi giơ chiếc máy ảnh Polaroid lên chụp cô một tấm bất ngờ, Quỳnh đã nhíu mày, nhưng cô không phản đối. Tôi biết mình đã chiếm được tình cảm của Quỳnh. Mặc dù thế, khi đưa cô về công ty, tôi thấy có điều gì đó lẩn khuất trong lòng mình, tựa hồ như chiếc lá vàng vừa rơi xuống khi chưa muốn lìa cành.

Mặc dù làm theo lời của Hiếu, nhưng đêm đó, và nhiều đêm sau nữa, tôi luôn nghĩ về Quỳnh. Tôi đưa đón Quỳnh, thi thoảng đi ăn và xem phim với cô. Tôi muốn được ở bên Quỳnh nhiều hơn và rồi nhiều hơn. Điều tôi lo sợ

đã thật sự xảy ra: hai tuần sau đó khi nói với Quỳnh rằng tôi thích cô - tôi biết mình cảm thấy hơn cả như thế.

- Thế à!

- Ừ

- Thế anh định làm gì nữa?

- Câu này đúng ra em phải trả lời chứ.

Quỳnh cười rồi cô đứng lên cầm tập tài liệu đi về phía máy photo. Cái cách không rõ ràng của cô càng khiến tôi phát điên. Chúng tôi cứ như vậy, không giống đồng nghiệp, nhưng cũng chẳng giống người yêu. Tôi không thể nói mình thích hay ghét cảm giác đó, nhưng tôi không thể từ bỏ nó. Thậm chí tôi bắt đầu yêu cả cái công việc chẳng liên quan này, chỉ vì tôi có thể gặp Quỳnh mỗi khi đến công ty. Quân không biết những thứ đang xảy ra, cậu và những người trong cơ quan mặc định rằng chúng tôi đã thành một cặp, không ai hỏi về chàng trai đã từng đến đón Quỳnh vài lần nữa. Thi thoảng tôi liên lạc với Hiếu, nói rằng mọi thứ diễn ra đúng như anh muốn, những lúc đó tim tôi cứ thắt lại.

Quỳnh thường trầm tư nhìn qua cửa kính công ty, lơ đãng. Những khi ấy tôi không biết cô nhớ Hiếu, hay cô nghĩ về điều gì khác. Mỗi lúc đó, tôi muốn ôm lấy cô và nói tất cả sự thật. Muốn nói với cô cả rằng trái tim tôi đã thật sự rung động. Thứ rung động giống như khi tôi bỏ đại học lao theo con đường chông gai không bằng cấp: vừa lo sợ, nhưng vừa thích thú, vừa mệt mỏi mà vừa say đắm. Tôi muốn nói với Quỳnh hãy đừng làm cô gái bí ẩn nữa, hãy đi tôi bước vào cuộc sống của cô và vẽ lên những ngày nắng ấm.

Con đường lá vàng

Những ngày nắng ấm không đến. Cuối thu, Quỳnh bỏ việc đột ngột. Tôi đi tìm cô khắp nơi, nhưng có những người biết cách biến mất thật đặc biệt. Những điều tôi tưởng chừng bình thường nhất, như dáng đi của Quỳnh, cách cô vuốt tóc, hay đôi môi luôn mím chặt lại… dần ám ảnh tôi. Tôi mất rất nhiều thời gian để tự cân bằng cảm xúc của mình.

- Buồn à?

- Không. - Tôi trả lời Quân, quán café vỉa hè đột nhiên vắng, như để dành riêng cho tôi vậy.

- Trông như buồn.

Tôi không trả lời. Tôi ngồi nghĩ về tất cả: vì sao Quân lại rủ tôi làm ở đây, vì sao tôi, người yêu của một bạn cũ của tôi lại có mặt ở đây, tại sao và tại sao. Lẽ nào tất cả những điều này chỉ là ngẫu nhiên và cuộc sống sắp xếp để tất cả sẽ phải khổ. Lần đầu tiên, tôi cảm giác được sự bất lực dù muốn và

cố gắng. Và tôi hiểu phần nào đó rất nhiều trong tôi đã yêu cô gái kỳ lạ ấy. Tôi thật muốn nói với Hiếu rằng hãy để tôi đến với Quỳnh và làm điều Hiếu không thể, điều đó thật ích kỷ, nhưng tồi tệ thay là tôi không thể dừng suy nghĩ ấy. Tôi nhấc máy gọi Hiếu. Những hồi chuông vang lên nhưng chẳng có tiếng trả lời nào.

- Trông cậu như muốn làm điều gì đó. - Quân tiếp tục xét đoán, lần này cậu đúng.

- Mình có nên làm?

- Mình không biết. Ai mà biết được. Cứ làm theo bản năng của cậu. - Quân nhấc cốc đen đá, bình thản.

- Dù nó sẽ làm người khác tổn thương?

- Hoặc cậu sẽ bớt tổn thương.

Tôi nhìn về phía con đường vắng. Hà Nội thở chậm rãi như tiếc nuối. Thảng thốt nhận ra thứ gì đó mãnh liệt. Tôi lao ra xe và phóng đến nhà Hiếu. Bỗng con đường lả tả những chiếc lá vàng, báo mùa Thu vừa hết. Một cơn gió thổi qua khiến những chiếc lá chạm vào nhau xao động.

http://tieulun.hopto.org

Giấc Mơ Mùa Đông

The reason Bản The reason của Hoobastank là thứ duy nhất tôi còn ấn tượng về ngày hôm đó - ngày tôi đến nhà Quỳnh và bắt gặp Minh cũng ở đó - tôi đã nghe bản nhạc ấy suốt quãng đường đến nhà em. Sự thật, tôi tìm gặp Minh trước đó vài tháng, nói cho Minh về căn bệnh ung thư bạch cầu quái ác của tôi - vì Minh là một người hiếm hoi trong số bạn bè của tôi mà Quỳnh không biết. Tôi cần một người em không biết. Để thực hiện giúp tôi những thứ mà tôi không muốn em biết.

Vào cái ngày đầu tiên nhận được kết quả khám rằng lượng bạch cầu trong cơ thể tôi đang tăng đột biến, và chuyện chúng sẽ dần "ăn" hồng cầu khiến tôi thiếu máu và chết, sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian. Bác sĩ đã gợi ý cho tôi về phương pháp hiến tủy, nhưng điều đó bắt buộc phải từ một người chung huyết thống với tôi, mà bố mẹ tôi đều đã mất khi tôi còn nhỏ, trong một tai nạn giao thông. Mọi cách điều trị hóa liệu khác đều sẽ không mang lại hiệu quả quá ba phần trăm với tôi, bởi tình trạng bạch cầu của tôi đã quá tệ.

Tôi dành ba ngày, nói với Quỳnh rằng tôi ốm, để nằm ở nhà và khóc. Rồi quyết định đến nhanh, tôi sẽ phải chia tay em, nhưng chẳng có cách nào để chuyện này có thể xảy ra mà em không đau khổ, với tính cách của Quỳnh, sẽ chẳng bao giờ em chịu khi tôi nói lời chia tay. Em sẽ bám theo tôi và tìm hiểu ngọn ngành của mọi thứ, bởi Quỳnh biết tôi không phải người vô cớ. Thế nên tôi tìm đến Minh, nói với cậu về mọi thứ. Thật kỳ lạ, đôi khi có những điều bạn không thể cất lời với những người thân quanh mình, nhưng lại có thể nói với người xa lạ. Hôm đó, chúng tôi đã ngồi ở một quán rượu lạ, trong một ngày Hà Nội mưa tầm tã. Minh gật đầu, cậu chấp nhận đóng một vai trong vở kịch tôi muốn dựng ra. Tôi nói với cậu mọi thứ về Quỳnh, chỉ cho cậu cách tiến lại gần em. Bởi tôi biết em thích gì và muốn một chàng trai thế nào. Chỉ có cách này, chỉ có kiểu chia tay này, mới khiến em không nghi ngờ, mới khiến em rời xa suy nghĩ về tôi. Khi đó, tôi sẽ đến một thành phố khác…

Và mọi thứ đã trôi chảy một cách hoàn hảo như kế hoạch của tôi. Thời gian bỏ ra không ít, nhưng đúng là Quỳnh đã hoàn toàn tin mọi chuyện. Ngay lúc ngồi phía sau em ở quán ăn nơi Minh chụp em tấm ảnh Polaroid, tôi đã nhận ra điều đó. Em tin lỗi thuộc về mình, và vì thế em không hoài nghi về việc tôi biến mất. Bản thân Quỳnh có lẽ cũng sẽ dành nhiều thời gian để tự hàn gắn bản thân. Nhưng rồi em sẽ đứng dậy, quên tôi, vào gái của tôi là như thế. Sẽ là như thế…

"Rồi đến một ngày, có thể em sẽ biết tất cả chuyện này. Khi đó, em cũng sẽ biết tôi đã yêu em nhiều như thế nào. Và muốn em sống thật tốt khi thiếu

tôi như thế nào. Mạnh mẽ lên nhé em…”

Đầu óc tôi quay cuồng. Chiếc bút trên tay tôi rơi xuống hờ hững. Tôi có cảm giác mình nhẹ bẫng đi sau khi ngã ập xuống sàn. Quyển sổ nhật ký lật bay từng trang vì những cơn gió lạnh lẽo của mùa Đông ập đến. Những âm thanh từ bản Imagine trong chiếc laptop để trên giường như ru tôi vào một giấc ngủ bất tận…

Trôi

Tôi tỉnh dậy. Mà cũng không hẳn là tỉnh dậy. Tôi chỉ cảm giác mình đã mở mắt ra. Và tôi thấy cơ thể mình lơ lửng. Vậy là tôi đã chết rồi ư? Tôi đang ở đâu nhỉ? Giống như là một siêu thị. Đột nhiên, tôi thấy phía đằng xa là Quỳnh. Em đang chăm chú vào một hộp đậu Hà Lan trên giá, có lẽ em đang cân nhắc xem nên mua nó hay mua loại rẻ hơn. Quỳnh vẫn thường như thế, em dành hàng giờ ngắm nghía và chọn lựa những món đồ ở siêu thị. Tôi thấy mình dần sát lại em hơn, hình như tôi đang bước lại phía em nhưng sao tôi lại không có cảm giác như chân mình chạm đất. Tôi đứng ngay cạnh em, nhưng Quỳnh không nhìn thấy, phải rồi, tôi vô hình mà.

- Em muốn mua thứ đó à?

Một tiếng nói từ phía sau. Tôi quay lại, là Minh. Một chút ngạc nhiên trong tôi. Tôi đang đứng giữa hai người, tất nhiên chẳng ai nhận thấy có một linh hồn là tôi đang lơ lửng ở đây.

- Em không biết, có lẽ không. - Quỳnh mỉm cười.

- Anh thấy em cứ ngắm nó.

- Chỉ là thói quen, em thích ngắm những thứ đồ đóng hộp.

- Em có về công ty không?

- Chắc em qua một chút thôi, rồi em về thẳng kia.

“Về thẳng kia?” Về thẳng kia là về thẳng đâu? Tôi không hiểu gì về những thứ mình đang nhìn thấy. Thời điểm này là khi nào? Là khi tôi cố tình để Minh và em hẹn hò với nhau? Hay đây là tương lai vài năm sau khi tôi không còn tồn tại trên đời nữa? Tôi không thể tự trả lời được câu hỏi này. Khi lướt tay qua những giá hàng gần đó, đột nhiên tay Quỳnh chạm phải một hộp Snicker làm nó rơi xuống. Theo bản năng, tôi giơ tay ra bắt, nhưng chiếc hộp xuyên qua tay tôi một cách mơ hồ, rồi rơi xuống đất. Tôi gần như khuỵu xuống, cảm giác được một thứ gì đó vô hình đang tan ra trong lòng mình. Quỳnh cúi xuống nhặt, những ngón tay em run run, tôi muốn chạm vào những ngón tay kia quá. Minh cũng ngồi xuống, anh đặt tay lên vai Quỳnh:

- Em…

Quỳnh chợt khóc. Em khóc rưng rức như đứa trẻ con. Tôi muốn lấy ngón

tay lau nước mắt của em, thì đột nhiên tôi lại thấy mình nhẹ dần, rồi như trôi đi, mà không sao đứng lại được. Tay tôi cố bám lấy những giá hàng, nhưng chúng cứ dần xuyên qua. Mắt tôi nặng trĩu dần rồi nhắm lại.

Những lần sau đó tương tự, tôi lại dần thấy mình mở mắt ra. Em lại ở trước mặt tôi, đang làm một điều gì đó. Lúc thì đang làm việc, lúc thì uống café, lúc em xem phim truyền hình trên ti vi, khi thì ngồi bần thần trước màn hình máy tính. Lúc có Minh, lúc không có Minh. Càng những lần sau, tôi càng nhớ được ít. Thậm chí đôi mắt tôi mờ đi, hoặc tai không nghe rõ em nói gì. Tất cả mọi cảm giác cứ nhạt dần, nhạt dần… Tôi không biết mình cảm thấy gì nữa, chỉ có điều tôi chắc chắn nếu Quỳnh hạnh phúc, dù với Minh hay ai, thì tôi cũng thấy tuyệt vời lắm. Những lúc thấy em cười, tôi cứ đứng cạnh, ngắm em mãi. Tôi chỉ muốn em hạnh phúc.

Có một lần, tôi đã ở cạnh em rất lâu khi em làm việc, rồi em đi đến một nơi. Lẽ nào khi không còn trong thân thể của con người, trí nhớ của tôi lại kém đi đến thế, vì đó là một nơi rất quen. Nhưng tôi không sao nhớ ra được bởi mọi thứ cứ như những dòng chảy, đập vào tôi khiến tôi mờ đi, đôi lúc chỉ còn là một màu trắng. Quỳnh trò chuyện với ai đó, tôi muốn mở mắt ra mà không được, tai cũng chẳng nghe rõ gì. Nhưng có thứ gì quen lắm, cái mùi vị của nơi này, những âm thanh, cả một vài gương mặt nữa. À, bệnh viện! Ngay khi vừa kịp cảm nhận được, tôi nhớ mình giống như ngã xuống, rồi bị kéo lê đi. Không đau nhưng bất lực.

Thức tỉnh.

Tôi lại mở mắt. Quỳnh ngồi đó, trước mặt tôi. Lần này em đang làm gì nhỉ? Khi tôi đang nghĩ về điều đó, thì Quỳnh chợt nhìn tôi, ánh mắt em thảng thốt:

- Anh… Anh tỉnh lại rồi ư?

Tôi không biết trả lời sao. Có phải phía sau tôi là Minh không? Đã nhiều lần khi trôi, tôi cũng cứ ngỡ em nói chuyện với tôi, rồi hóa ra lại là ai đó ở phía sau cái bóng vô hình là tôi.

- Anh nghe được em nói không, anh ơi? - Giọng em vẫn run lên.

Tôi cố gắng quay về phía sau mình, xem có ai ở sau đó. Nhưng cổ tôi nặng trĩu. Chợt tôi nhìn lên, phía trên là trần nhà, vậy là tôi đang nằm ở một chiếc giường. Bệnh viện!

- Có, anh có nghe thấy. Anh chưa chết ư?

Quỳnh không nói gì nữa, em ôm lấy tôi khóc. Miệng mỉm cười mà nước mắt cứ rơi đẫm áo tôi. Rồi Quỳnh kể cho tôi rằng cách đây ba tháng tôi đã ngất đi vì thiếu máu lên não. Nhưng không hiểu sao ngay sau đó toàn bộ cơ

thể tôi rơi vào triệu chứng thực vật. Tim vẫn đập những mọi giác quan đều không hoạt động. Tôi đã như thế từ hồi đầu mùa Đông.

- Tại sao em biết anh thế này? - Tôi chạm nhẹ vào tay Quỳnh, nơi những giọt nước vẫn nóng hổi.

- Em đã ngắm mãi bức ảnh Minh chụp em, và ở một góc rất nhỏ của bức ảnh, em đã thấy tay anh phía sau. Anh đã ngồi đâu đó phía sau em. Em đã vô cùng ngạc nhiên vì điều đó. Em nhận ra có điều gì đó không bình thường. Và em đã gọi Minh.

- Cậu ấy kể cho em

- Chính Minh là người đưa anh vào viện khi anh ngất. Anh ấy gọi cho anh không được nên đã đến nhà anh và thấy. Khi em gọi, Minh đang ở trong phòng cấp cứu với anh, Minh không kể gì, chỉ đưa em cuốn sổ.

- Anh xin lỗi…

- Anh ngốc lắm, sao anh lại làm như thế. Em đau khổ lắm anh biết không?

- Vì anh sẽ chết.

- Anh sẽ không chết - Quỳnh đưa tay lau những giọt nước mắt vẫn tiếp tục rơi trên khuôn mặt em. - Trong thời gian anh không tỉnh, đã có một đoàn chuyên gia Ireland đến thăm bệnh viện theo lời mời của viện trưởng. Một chuyên gia đã nghiên cứu bệnh của anh, và ông nói có một loại thuốc là PBOX-15 đang trong giai đoạn thử nghiệm ở các bệnh viện hàng đầu của Ireland và có dấu hiệu tích cực. Họ sẽ thử loại thuốc đó với anh. Tỷ lệ thành công của nó rất cao.

Tôi dường như không còn tin vào tai mình nữa, vậy là tôi chưa chết. Và có khả năng sẽ sống mà không cần ghép tủy? Tôi cảm thấy nước mắt mình cũng vừa chảy xuống, mặn chát ở đầu lưỡi, vị mặn này hình như đã rất lâu rồi tôi không cảm thấy. Vậy là tôi tỉnh lại thật sự rồi.

- Em ạ, anh đã có những giấc mơ rất kỳ lạ.

Tôi kể những điều mà trong khoảng thời gian trôi tôi đã cảm thấy. Tất cả. Tôi kể rằng tôi đã muốn chạm vào em thế nào. Đã muốn ôm em thế nào. Và đã thấy em khóc thế nào. Quỳnh nhìn tôi chăm chú, em lắng nghe hết, rồi thốt lên:

- Không, đó không phải những giấc mơ. Rất nhiều thứ anh vừa kể đã thực sự xảy ra. Em vẫn nhớ hôm ở siêu thị đó. Minh đã đưa em đi mua đồ, và em đã nhớ anh, quá nhớ anh, rồi em khóc ngay ở đó…

- Vậy là em và Minh đã…?

- Không. - Quỳnh cấu tôi một cái. - Anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. Minh

luôn bên cạnh em, nhưng như một người anh trai, anh ấy cũng luôn nói với em rằng rồi anh sẽ tỉnh lại và em phải giữ gìn sức khỏe để còn chăm sóc anh khi đó!

Tôi thấy vai mình nhói đau, cảm giác của cơ thể đã dần trở lại. Nhưng tâm trí tôi dường như vẫn đang lơ lửng. Em ở đây, cạnh tôi, khi tôi vừa trải qua ranh giới của sự sống và cái chết. Điều gì đã khiến tôi rơi vào tình trạng thực vật đó, và điều gì đã thực sự xảy ra khi thể xác tôi nằm đây bất động nhưng tâm hồn thì lại bám theo em. Tình yêu ư?

- Anh phải cố gắng lên. Còn rất nhiều khó khăn trước mắt nhưng anh không được bỏ cuộc. Và đừng bao giờ đẩy em ra khỏi cuộc sống của anh như anh đã làm. - Quỳnh nắm lấy tay tôi.

- Không, anh sẽ không bao giờ làm thế nữa đâu - Tôi mỉm cười.

Mùa Đông ngoài kia dường như cũng đã vừa hết. Những cành cây khẳng khiu trước giá lạnh lại như đang tái sinh, chậm rãi và bền bỉ. Một giọt nước dường như đọng lại trên mái nhà từ cơn mưa đêm qua, nhỏ xuống yên ả. Một chú chim đậu trên cành cây cất tiếng kêu nhè nhẹ, như báo hiệu sự trở về sau mùa di trú. Sự sống vốn mỏng manh, nhưng những sinh linh thì lại mãnh liệt níu giữ nó, theo những cách kỳ diệu nhất.

http://tieulun.hopto.org

Café Lạ

Chiều. Và mưa. Cứ tiếp diễn như mấy bộ phim hoạt hình vèo vèo trên TV mỗi ngày. Hay như những bộ phim Hàn Quốc hơn, vì nó… giống nhau đến kỳ lạ.

- Thế thì buồn lắm. - Một thằng thì thầm chán nản.

- Nhưng mà tao thích thế! - Duy nhún vai, quẹt quẹt cây cọ - Mưa gây một cảm giác an toàn cho những kẻ ngồi trong phòng suốt ngày thế này.

Cả lũ phá lên cười, rồi lại ai nấy tập trung vào tác phẩm của mình. Thỉnh thoảng chỉ còn tiếng sột soạt của những tờ giấy vẽ. Duy nhìn ra cửa sổ một cách hờ hững. Mưa có vẻ ngớt. Không. Vẫn vậy! Nó ngẩn người một lúc rồi cuộn tờ giấy vẽ lại, ném mấy cây cọ đã được rửa sạch vào ba lô.

Có tiếng con gái vang lên trong phòng: "Về hả Duy?". Duy nhấc cái giá đặt vào góc phòng, không trả lời, nói to: "Đứa nào đi uống cà phê chút không? Tao mời". Hai thằng xếp đồ vào túi đi ra ngoài với Duy, còn lại vẫn phác phác tay một cách lặng lẽ như những bức tượng gỗ bên điêu khắc. Nhi nhìn theo ba cái bóng khuất dần nơi cửa…

Ba đứa đạp mưa tành tạch bước trên phố vắng hoe và đen ngòm như một cuộn phim dài. "Cà phê muộn thì ngon hơn". Một thằng vừa nhâm nhi vừa gật gù. Thật ngẫu nhiên, bao giờ những kẻ thuộc dân Mỹ thuật cũng hơi kỳ quặc. Ví như chuyện lập một lớp học vào 11 giờ đêm. Tập trung? Có thể, nhưng đúng hơn thì là tụi nó thích một kiểu khác người. Duy đưa tay hứng những hạt mưa từ mái rớt xuống, những cơn mưa ngày lạ liên miên thế này thường làm người ta nhớ nhà. Người ta có thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn của cuộc sống, tìm phút tĩnh lặng rồi lại sẽ ngẩn ngơ, nên vội quay về với nhịp sống kia ngay. Duy đứng lên, kẹp tiền vào đáy cốc: "Tao về trước đây"…

Duy không ưa công việc vẽ minh họa cho một tờ báo, nhưng nó nghiệm ra từ lâu: không phải cuộc sống bao giờ cũng đúng ý, đôi khi có những cái không ưa thích vẫn phải làm. Duy làm việc ở đây hầu hết các buổi sáng, chiều lên trường. Đều đều như thế, lúc đầu bị bọn bạn gọi là "cối xay gió" vì kiếm tiền dễ quá, nhưng công việc không làm Duy thích thú nên sớm mất hứng, kiếm được bao nhiêu tiêu sạch. Một cách vô cớ, Duy yêu vẽ. Uống cà phê muộn. Hơi lạnh. Thực dụng. Và thích đùa cợt với tình cảm con gái. Mấy chị ở tòa soạn mê mái tóc dài và hơi rối của nó. Còn những sinh viên năm nhất thì trầm trồ trong cái thế giới Duy tạo ra từ những cây cọ. Duy vơ lấy tất cả nhưng chỉ như đứa trẻ thèm món đồ chơi khi được bày trong tủ kính, còn khi đã cầm trong tay rồi thì sẽ lại nhanh chóng vứt đi. Người sau vào thì

người trước ra! Nhìn quen Duy từ lâu lắm rồi, đến nay cũng đã được bốn, năm năm, nhưng ít trò chuyện lắm, hoặc do ít thời gian hoặc do Duy luôn tránh ở lâu với Nhi trong hoàn cảnh rỗi rãi. Tuy vậy, Nhi vẫn là cô bạn hiếm hoi của Duy. Nhi có mái tóc ngắn và xù chẳng hợp với đôi mắt buồn chút nào, có vẻ lặng lẽ, triết lý và hơi thấu hiểu, tuy nhạt nhẽo. Duy không mê tuýp người như vậy nhưng nó lại thích vẽ Nhi. Vì vậy còn tồn tại tình bạn? Nhi hay lẽo đẽo theo Duy tới các lớp vẽ từ khi còn học cấp ba, lúc đầu chỉ là để làm mẫu, dần dần thấm tình yêu với cái thứ nghệ thuật kỳ lạ, để rồi cũng thi vào Mỹ thuật như Duy. Thi mất hai năm, nên nó học kém Duy một khóa. Bây giờ, Nhi vẫn đi cùng Duy tới các lớp học, nhưng để vẽ…

Nhi chăm chú vẽ, miệng mấy máy:

- Duy vẫn làm ở báo đấy à?

Duy không trả lời, vẫn lướt tay cực nhanh trên giấy, như viết chứ không phải là vẽ nữa, có lẽ vì khả năng đặc biệt ấy nên nó rỗi thời gian hơn lũ bạn.

Nhi giơ tay lên, xoay xoay một cách ít hài lòng, thả giọng:

- Không thích thì làm làm gì. Hãy cứ tự nhiên thì hơn. Cuộc sống vốn thế…

Duy ngừng vẽ, vo tờ giấy ném sang một bên:

- Nhi tắt ngay mớ triết lý rởm đời ấy đi! Duy không cần ai dạy cho Duy về cuộc sống. Duy thích tiền nên làm. Vậy thôi!

Nhi không nói gì, với một tờ giấy trắng trên bàn đưa Duy. Không gian lặng lẽ và sóng sánh như một ly cà phê đầy, chỉ còn tiếng mưa vỗ vào thành mái nhựa lộp bộp. Cái ký túc xá Mỹ thuật có thể phân biệt với các loại khác bằng cái vẻ yên tĩnh đặc trưng. Những bóng người lướt qua những cửa sổ sáng đèn êm như những bóng ma…

Hôm khác, Nhi lại hỏi:

- Này, thế Duy cứ làm các cô gái khóc mãi thế à?

Lần này, Duy có hứng thú hơn vì nó vừa hoàn thành phần bài tập cho cả tuần, khoanh chân lên ghế:

- Không mãi đâu! Hoặc vì muốn tìm tình yêu đích thực, hoặc chỉ vì thích. Nếu hai cái ấy kết thúc thì Duy sẽ thôi.

Nhi so vai. Không nói gì. Lần sau, Nhi hỏi tiếp:

- Đi tìm mãi có thấy được ai chưa?

Duy hít hít mùi khung gỗ ẩm mốc, nửa đùa nửa thật:

- Chưa thấy. Nhưng chắc sắp rồi!

Rồi nó bước vội ra ngoài ngay khi Nhi định nói một điều gì nữa…

Phòng biên tập nằm ở tầng năm nên Duy thường lên xuống bằng thang

máy. Hôm nay cũng vậy, nó khép cửa, trong lòng hơi trống rỗng, cái cảm giác thường gặp khi làm những công việc tuần tự đến chu kỳ. Duy bấm thang máy, rồi chờ, từng con số nhích dần trên bảng, khi số năm bật ra thì thang máy dừng lại, cánh cửa mở ra và người trong ấy làm Duy hơi ngạc nhiên:

- Nhi?

Nó bước vào, bấm xuống tầng trệt:

- Nhi đến đây làm gì vậy?

- Không có gì đặc biệt. Chỉ đưa áo mưa thôi.

- Có mưa à?

Đột nhiên cái lồng sắt dừng phịch lại, đèn nhanh chóng tắt phụt đi. Duy buột miệng:

- Chết tiệt!

Nhi không nói gì. Trong bóng tối, Duy cảm thấy hình như cô bạn đã ngồi xuống. Nó cũng ngồi vào một góc. Cả hai lặng thinh. Một lúc lâu. Duy mới mở miệng trước một cách khó khăn:

- Cám ơn vì cái áo mưa.

Nhi đáp trả tươi tỉnh:

- Không có gì.

Và hỏi về phần bài tập thầy giao tuần trước. Hai đứa nói chuyện với nhau để lấp sự tẻ nhạt. Có lẽ không gian không lối thoát lại làm Duy thích thú. Nó chợt hỏi những thứ về cô bạn, điều mà nó sẽ không bao giờ quan tâm. Nhi nói rất chậm, về gia đình của mình sống ở trên một thảo nguyên rộng mênh mông xanh mướt một màu cỏ; về cậu em trai thích leo cây và tắm sông; chú chó nhỏ màu trắng hay ăn cơm chung với con mèo hàng xóm; về dàn hoa thiên lý mẹ nó trồng; về nhiều thứ Duy chưa từng nghe qua… Và say sưa. Và giản dị. Nhi kể về nỗi buồn của nó khi xa nhà lên thành phố học, được nguôi ngoai dần nhờ cậu bạn lạnh lung; kể về niềm thích thú khi nó lần đầu thấy Duy vẽ, về tình yêu dần lan chiếm tim nó với Mỹ thuật, với Duy…

Duy chẳng nói gì, chỉ ngồi nghe. Rất lâu. Nó lặng hiểu ra một điều rất đỗi bình thường: những thứ mà nó thường quét lên những tấm giấy chính là những sắc màu cuộc sống. Sự sống là một điều gì đó thật óng ánh thiêng liêng và hồng hào, nhưng chưa bao giờ rõ ràng đến thế. Tình yêu, hãy cứ bắt đầu từ một cái gì rõ ràng như thế, để nó biết cách trân trọng những gì quanh nó, những thứ nó chưa từng gắng tìm hiểu.

Ánh sáng thang máy chợt bừng lên kỳ diệu. Duy nhìn sang mái tóc xù của Nhi, mỉm cười:

- Đi ăn trưa rồi còn về trường. Chiều nay mình sẽ vẽ Nhi một bức thật

đẹp. Nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

Khi Mùa Đông Đến

Minh ngồi một mình tại sân bay. Nó không biết mình nên bước vào phòng đợi hay cứ ngồi ở ngoài thế này, nó không biết mình nên đi hay ở, nó thậm chí cũng không biết mình có nên uống lon café đang cầm trên tay hay không…

Tháng ba.

Hà Nội lạnh và ẩm. Như chương trình dớ dẩn được phát sau thời sự thì độ ẩm lên đến 100%. Những cành cây khô héo trỏng trơ, đường phố êm ả hơn vì không còn tiếng lá xào xạc mỗi khuya, những ngọn gió mỏng manh cuối đông đưa đẩy nhau trên bầu trời xanh ngắt. Hà Nội đẹp theo một cách lạnh lùng, như một cô gái tự tin biết mình đẹp ngay cả với gương mặt mộc. Minh ngồi nhâm nhi cốc đen ngọt. Cộng café một ngày vắng vẻ, quán yên tĩnh, mọi thứ ngoài khung cửa kính đều chậm rãi, nó nhẩn nha khuấy khuấy cốc khi thấy Đan đỗ xe ở cửa. Cô bạn vừa mỉm cười khi ngồi xuống vừa tháo chiếc khăn quấn ba vòng trên cổ:

- Trông bạn gầy đi đấy. Về khi nào bạn?
- Vài ngày trước.
- Vậy mà không gọi mình. Thế khi nào đi?
- Vài ngày nữa.
- Hở, đi lâu quá vốn Tiếng Việt bị thủng à mà đơn giản hóa vậy.
- Không, viêm họng – Minh mỉm cười.
- Ừ đúng – Đan thở dài – Hà Nội đang bị dở dở ương ương mà. Đến con chó nhà mình cũng ốm.
- So sánh hay quá.
- Bạn biết mình yêu nó mà – Đan cười phá.
- So sánh này lại còn hay hơn – Minh nháy mắt.

Đan ngắm đường phố qua ô cửa hình vuông. Nó không biết Minh đang bình thường thật hay ra vẻ bình thường nữa, nhưng nó cảm nhận được ở người bạn lâu năm sự thản nhiên. Đan biết cuộc sống Minh đang gặp rất nhiều xáo trộn, gia đình cậu vừa gặp một biến động rất lớn. Vốn từ một cái tên có thể gọi là tên tuổi trong giới tiền tệ thành phố, bố Minh đột ngột phá sản, số tiền cả trăm tỉ đột nhiên bế nhau ra đi theo một cách không thể nhanh hơn. Đan quá nhỏ bé để có thể hiểu được câu chuyện hay những con số vốn vượt qua sức tưởng tượng của nó, nhưng Đan biết rằng Minh shock như thế nào, bởi bản thân khi tình cờ đọc được tin tức và sự phá sản của tập đoàn bố Minh trên báo cũng đã bàng hoàng. Từ UK, Minh về nước, có lẽ không phải để làm một điều gì, bởi bố Minh đã bị bắt bởi số nợ kinh hoàng, còn mẹ nó

thì đã mất từ khi Minh còn nhỏ. Sự đổ vỡ ầm ĩ như đánh một dấu đỏ vào trang cuộc sống vốn đã không phẳng phiu của Minh, nhưng như vẫn thấy ở tính cách đặc trưng của bạn, Đan không cảm nhận từ Minh một sự đau khổ nào.

Ba ngày trước

Rất nhiều suy nghĩ chạy dọc trong đầu Minh từ lúc cậu bước về nhà, nhưng có lẽ cảm giác rõ rệt nhất là Minh không biết phải bắt đầu từ đâu. Mọi thứ bừa bộn, có lẽ bị xáo trộn bởi tay của nhiều người, hoặc của một người trong nhiều năm. Nó nhặt tấm ảnh của bố và mẹ đang rơi dưới thảm, đặt lên kệ sách, nơi đang bừa bộn những cuốn sách và đĩa ngả nghiêng. Minh về phòng của mình, có lẽ là nơi có vẻ bớt lộn xộn nhất trong nhà, ngồi phịch xuống đệm. Nó mở vali, rút từ ngăn lưới ở bên cạnh ra một tập tài liệu – tờ đầu tiên ghi giấy báo điểm kỳ học của nó, ngoài lịch sử Anh thì còn lại toàn A hoặc A+. Minh nheo mắt nhìn thứ từng là mớ vàng mà bây giờ mà với nó như mớ giấy lộn. Minh ngước lên trần nhà:

- Mẹ, theo mẹ con nên làm gì?

- Hãy cứ làm những gì con cho là đúng – dường như Minh nghe được âm thanh thủ thỉ của mẹ nó vọng lại.

- Giờ con không còn biết điều gì là đúng.

- Mẹ tin con sẽ tìm ra.

Minh cúi xuống, nhìn chính mình trong gương, nó hiểu rằng cuộc sống còn nhiều điều phải làm hơn là sống cho tròn vai của mình, bởi bất cứ lúc nào, bạn cũng có thể bị đạo diễn thay vai, bị viết lại kịch bản, bị đẩy vào bi kịch lớn hơn bi kịch từng trải qua. Chiếc đèn ngủ có họa tiết hoa sen – vật sáng duy nhất trong phòng – đẩy nó vào cảm giác ấm cúng nhưng cô quạnh. Ở London còn lạnh hơn thành phố này nhiều, mà sao nó chẳng bao giờ có cảm giác rùng mình thế này. Minh nhớ lời người thầy giáo già nó thường nói: "Đừng bao giờ để ngọn lửa trong mình mất đi, khi ấy giá lạnh sẽ nhanh chóng ùa đến." Mỗi kỳ thấy tên mình đứng top trong cả khoa diễn xuất của trường, Minh luôn nghĩ rằng nó đã biết cách giữ lửa trong tim, nhưng giờ thì nó biết mình sai. Cuộc sống là một vòng quay quá lớn và quá nhanh, khiến cho một chàng trai hai mươi tuổi với đầy đủ nhiệt huyết trong lòng cũng nhanh chóng bị dập tắt tự tin một cách phũ phàng. Minh ngắm nhìn nhìn hang cây ngoài cửa sổ và tự hỏi tại sao cây lại có thể chịu lạnh đến như vậy. Nó không biết rằng để có thể chống chọi được thời tiết khắc nghiệt, cây cối đã phải tích lũy một lượng tinh bột rất lớn vào mùa thu, để có thể chuyển hóa tạo ra lớp vỏ bảo vệ mình khi mùa đông đến. Như một sinh vật đã lỡ lười biếng,

Minh thả mình xuống giường, mệt mỏi.

Sáu ngày sau

- Bạn có chắc là muốn đi luôn không?

- Không.

- Ừm, là mình thì mình cũng không chắc.

- Nghe nhạc chứ? – Minh giơ một chiếc tai nghe cho Đan.

Hai đứa cùng nghe những giai điệu du dương của Lost without you qua giọng hát của Darren Hayes. Hà Nội chuyển mình rất chậm. Đan thấy cần nói điều gì đó với Minh, nhưng không biết nên diễn tả thế nào. Cuối cùng, nó quyết định làm như nó không thường làm, tức là nhìn thẳng vào mắt Minh và nói:

- Này, bạn đừng đi. Bạn biết mình muốn bạn ở lại phải không?

- Mình không biết, bạn có bao giờ nói đâu – Minh cười.

- Bạn bỏ cái kiểu cười đấy đi. Mấy năm thôi mà đã học được kiểu cười hoa hậu đấy rồi à – Đan chun mũi.

- Thì đó là những gì mình được dạy mà.

- Bước ra ngoài đi. Còn nhiều điều ở cuộc sống đáng để học hơn đó.

Minh quay mặt ra phía khác. Chiếc taxi cứ chạy vùn vụt như đánh cắp thời gian.

- Nếu mình đi, Đan chờ mình không?

- Không.

- Vì sao?

- Không thích!

- Vì sao không thích? – Minh nheo mắt.

- Vì lâu quá rồi.

- Cái gì lâu quá rồi?

Câu hỏi không có người đáp. Minh hỏi xong mới tự nghĩ ra, chắc có lẽ Đan không nói về thời gian nó đi. Bác lái taxi nhìn qua gương chiếu hậu, mỉm cười, nghĩ chắc có lẽ đang có một đoạn kịch nhỏ diễn ra phía sau, tò mò muốn biết kết thúc của nó. Nhưng cả quãng đường không có câu hội thoại nào diễn ra nữa. Đến sân bay, Đan ôm Minh tạm biệt một cái thật chặt, nhưng không nói gì. Minh đi vào trong, làm thủ tục, rồi ra ngoài mua một lon café và ngồi thừ ra ở bậc thang khuất… Những giai điệu của bản nhạc khi nãy cứ dội vào đầu nó: “How am I ever gonna get rid of these blues? Baby i’m so lonely all the time. Everywhere I go I get so confused. You know that you’re the only thing that’s on my mind.”…

Minh thật sự cảm thấy có lẽ đã đến lúc nó phải bước vào một ngã rẽ.

Không biết phải nói rằng tốt hay xấu, nhưng đã rất nhiều lúc ở đất khách cô đơn, nó nghĩ tới điều này, mường tượng ra điều này, từ những bất ổn sâu kín mà người trong cuộc như Minh tự hiểu được. Giờ thì mọi thứ thật sự đã đến, nó có đủ sức đối mặt không? Minh không biết, nhưng nó biết mình phải thử. Như một chú ếch lần đầu tiên ra khỏi hang tối, nhón ngón chân vụng về xuống vũng nước nhỏ, Minh phải ở lại, đối mặt với tất cả, nó không thể trốn tránh ở nơi đất khách với học bổng từng kỳ không mấy hứa hẹn, và mặc kệ những điều vẫn ngày trở thành chiếc hố sâu hơn ở nhà. Có thể đây sẽ là một con đường rất dài, nhưng Minh sẽ ở lại, đi làm – với tất cả những kiến thức và năng lực nó đang có – sẽ chăm lo cho bố, dù nó còn rất giận, và sẽ không để Đan phải ngóng đợi nó nữa. Sẽ va vấp với cuộc sống, sẽ ngã chính bằng những bước đi của nó chứ không phải bằng một cú đẩy. Nó không muốn lảng tránh mọi thứ nữa. Minh đứng dậy, uống một hơi hết lon café, kéo vali bước đi, tay bấm điện thoại cho Đan. Hà Nội lộng lên những cơn gió lạnh lẽo như chào đón một người lại trở về. Minh hít dài, ở sâu thẳm, lần này nó thấy rất dễ chịu.

- Đan à!

Hà Nội hiền 12/3/11

http://tieulun.hopto.org

Ngày Chỉ Mới Bắt Đầu

1. Đó là một chàng trai lạ kỳ. Tôi gặp cậu ấy trong một buổi sáng rảnh rỗi, tôi và Hằng đi mua hoa, dự định ấy bất chợt đến trong đầu cả hai đứa khi mà thời gian trôi quá chậm. Đó là một cửa hàng hoa nhỏ ở dọc một phố không mấy nổi bật, tôi dừng chân ở đây vì ngay phía trước có bầy những đóa hoa thược dược và thuỷ tiên rất đẹp, những bó thược dược to và lóng lánh màu xanh như ngọc, những bông hoa thuỷ tiên với nhiều chiếc cánh trắng như tuyết và phẳng lặng, từng chiếc nhuỵ vàng rực ở giữa, xung quanh mép viền một vòng đỏ thẫm sặc sỡ. Tôi đỗ xe xuống, vào lựa lựa vài bông hướng dương được đặt ở gần cửa sổ. Một giọng nói vang lên từ phía trên:

- Bạn đừng chạm mạnh vào cánh của hướng dương, nó rất mỏng và dễ rời khỏi hoa.

Tôi ngước lên, từ cầu thang dẫn vào phía trong cửa hàng, một chàng trai với vóc dáng nhỏ nhắn, mái tóc ướt chạy dài thành nếp trên khuôn mặt đang nở một nụ cười, mặc một chiếc quần ngố sọc kẻ ghi trắng, đừng tưởng tôi đang đùa, nhưng cậu ấy không mặc áo (điên mất!), bởi vì nó đang ở trên tay cậu ấy. Vừa mặc chiếc áo cũng sọc kẻ, cậu ấy vừa với lấy một chiếc kéo to màu đỏ trên quầy và cắt cuống của những bông hoa mà tôi không biết tên. Đang sắp vào hè, trời gay gắt không chút gió nào, không phải tôi chưa từng nhìn thấy con trai cởi trần, gì chứ khi đá bóng thì mười một trên mười những thằng con trai lớp tôi không mặc áo, nhưng từ cậu ấy toát lên một vẻ gì đó khiến tôi tê người. Tôi lúng túng nhìn sang phía Hằng. Vẻ lơ đãng không chút lăn tăn gì, con bạn vẫn tiếp tục ngắm nghía những bông hướng dương. Tôi quay lại phía cậu ấy:

- Hoa gì thế?

- Hoa trà - cậu ấy nói, hướng nhìn không thay đổi.

- Đẹp đấy.

- Đương nhiên, hoa trà là một biểu tượng của sự duyên dáng đáng yêu mà!

- Vậy tại sao không nhiều người biết nhỉ?

- Ai bảo nó không nổi bật, ở Trung Quốc không vườn hoa nào không có hoa trà cả! Hoa trà cũng là hình ảnh đại diện của giới thượng lưu.

Sự bình thản đến kinh ngạc trong những gì cậu ấy nói làm tôi trố mắt. Một câu hỏi đơn giản. Một câu trả lời nhạy cảm.

- Hah! Nhưng dù bạn có dí mũi vào cũng chẳng ngửi thấy gì vì hoa trà lại… không có hương! Thế đấy, đôi khi mọi thứ trông không như bên ngoài của nó!

- Thật ư? - tôi ngạc nhiên - Một loại hoa đẹp thế này lại không có hương ư?

- Quay đi quay lại, trừ hoa hồng, không có gì hoàn hảo. Thử xem.

Cậu ấy vừa nói vừa chìa bó hoa trà về phía tôi, tôi bước tới, cúi sát xuống những bông hoa đỏ thắm đẹp đẽ. Quả thật chả có chút mùi nào từ những đoá hoa xinh tươi ấy. Tôi mỉm cười:

- Đúng là không có gì.

- Đã bảo mà - cậu ấy nhún vai, tiếp tục quay sang cắt tỉa.

Thoáng qua, tôi muốn biết tên cậu ấy. Đột nhiên câu trả lời đến mà không cần hỏi:

- Phong, cái này bó giấy bây giờ nhỉ?

Một cô gái ở trong cửa hàng chìa ra một bó hoa màu tím trông như những chiếc chuông nối tiếp nhau, tạo thành một hình tháp trên những cuống hoa thanh thoát.

- Xanh nhạt - Phong trả lời sau khi lướt nhìn.

Cậu ấy quay về phía cái mồm đang chuẩn bị mấp máy của tôi:

- Chắc bạn đang định hỏi là hoa gì phải không? Đấy là Lan dạ hương tím, phải gọi thế để phân biệt bởi nó có đủ gần như cả bảy mầu!

Chăm chú, và chăm chú hơn!

- Tại sao mày mua nhiều hoa đến thế? - Hằng hỏi tôi trên đường chúng tôi về nhà, nó dường như chưa thể hết được ngạc nhiên.

- Không biết nữa!

- Mày định làm gì với cái đống hoa tao ôm không hết này?

- Không biết nữa.

- Mày ốm đấy à?!

- Không biết nữa.

- Một cộng một bằng mấy?

- Không biết nữa! À, hai! Và đừng hỏi nữa được không mày?

- Haiza, không biết nữa!!!

2. Đúng từ sau ngày hôm ấy, mỗi sáng, tôi đến sớm hoặc rất sớm, nhưng chưa bao giờ sớm hơn được giờ cửa hàng hoa mở. Tôi không biết nó mở cửa từ mấy giờ đêm nữa (!) nhưng cứ khi tôi có mặt thì Phong lại đang…không mặc áo và ngồi làm một thứ gì đó, khi thì là rửa hoa, khi thì ngồi tỉ mẩn cắm một bó hoa. Mỗi ngày tôi đến và mua mười bông hồng. Thế thôi chứ ba trăm ba mươi bông như lần đầu thì tôi không đủ tiền, hê, và mẹ tôi sẽ mắng chết bởi nhà tôi cũng chẳng có nhiều bình để cắm, hoặc cậu ấy sẽ nghi ngờ rằng tôi buôn hoa mất! Không thắc mắc câu gì về tôi, Phong điềm nhiên như thể

mỗi ngày đều có một nghìn người mua hoa như thế ở cửa hàng của cậu. Một lần, tôi hỏi, vẻ tình cờ:

- Này, tại sao cậu không cắt tóc đi?

- Tại sao phải thế?

- Cậu không nóng à?

- Bình thường.

- Bình thường? Vậy tại sao cậu không…mặc áo vào?

- Không thích!

- Còn tóc?

- Thích.

Cậu ấy cứ như đang tham gia một cuộc thi trả lời nhanh và ngắn vậy. Thấy tôi bối rối, Phong cười phá lên:

- Tớ đã qua cái tuổi phải làm những việc mình không thích rồi!

- Việc làm thêm ở đây cũng thế?

Cậu ấy nheo mắt, như ẩn hiện một nụ cười mỉm, rồi buông nhẹ:

- Có thể coi là như vậy.

Tôi mua mười bông hồng, vượt bốn cái đèn đỏ và đến thẳng trường. Tặng bác bảo vệ bó hoa. May thay cậu ấy không làm thêm ở một cửa hàng đá quý! Tôi ập vào lớp, xộc vào bàn, gục vào ghế:

- Hằng, tao thích Phong mất rồi.

Con nhỏ nhún vai, tựa như nó biết sẵn tôi nói câu này từ ba mươi ngày trước, lần đâu chúng tôi đi mua hoa ở "đó":

- Tao tưởng mày không biết nữa!

3. Tôi nheo nheo mắt. Nắng quá. Nắng thế! Tôi đang trên đường ra chợ mua thêm rau hành cần tỏi ớt cho mẹ, cái mùa không gió này bao giờ mới trôi qua hẳn nhỉ. Nắng thế này là cúc trắng nở đẹp lắm đây! Nghĩ đến đó tôi chợt bật cười thành tiếng, từ ngày biết Phong, tôi đã sắp sửa rành điều kiện sống của ba trăm năm mươi triệu loại hoa! Cậu ấy cũng thật kỳ lạ, Phong có thể biết được cả khi nào hoa thức hoa ngủ, khi nào hoa đang ốm và tất nhiên là cậu ấy biết ý nghĩa của tất cả những loài hoa. Thế nên hôm trước tôi đã giật mình khi mẹ cắm trong phòng tôi một bình nhỏ hoa oải hương, oải hương có ý nghĩa là "sự ngờ vực"! Tôi tưởng mẹ biết tôi vừa làm cái gì đó tội lỗi (như mọi đứa trẻ còn đi học khác, tôi thì nhiều tội lỗi lắm!). Một phút sau hoàn hồn tôi mới nghĩ ra chẳng phải ai cũng hiểu được nhiều như chàng trai kỳ lạ ấy.

Nghĩ thế đủ rồi. Tôi để túi rau sang một bên, cúi xuống chọn ớt.

- Ớt đấy không cay đâu, chọn quả nào đầu nhỏ thôi, mấy quả ở góc phải

kia kìa.

Tựa như bị nguyên quả tạ mười cân hay dùng để buộc con chó con ở nhà rơi vào chân, tôi hét lên, hét thật. Phong. Cậu ấy cứ như gió. Lần này gió mặc áo.

- Cậu làm cái gì ở đây? - tôi hỏi như phim trinh thám.
- Thế cậu thường làm cái gì ở hàng bán ớt!
- Cậu không phải trông cửa hàng à?
- Đôi khi.

Tôi nhặt mấy quả ớt ở góc phải:

- Sao cái quái gì cậu cũng biết vậy.
- Đấy có phải một câu hỏi không?
- Không biết nữa.
- Cậu có vẻ thích câu "không biết nữa"!

Hết hồn, lại cái gì nữa thế này! Sao cậu ta nói thế! Tôi nheo mắt:

- Hằng?
- Tớ không biết tên bạn của cậu!
- Nó có trở lại đó?
- Không thường xuyên bằng cậu.
- Và?
- Nói đôi điều.
- Con chết tiệt!
- Không chết tiệt lắm. Kìa, quả ớt kia nữa kìa, quả đấy ngon.

Tôi nhặt tiếp, chắc cũng phải đến hai mươi quả rồi, mẹ sẽ mắng tôi chết mất. Phong nhỏm dậy, phủi phủi quần:

- Sáng mai tớ đến nhà cậu đón, rồi chúng ta đi ăn sáng. Rồi tớ sẽ thả cậu qua trường, không cần đi xe, đến giờ tớ sẽ đón.
- Cậu không phải trông cửa hàng à? - mũi tôi phập phồng như bánh tôm và tim thì nhẩy lưng tưng tựa cá ngựa.
- Đôi khi!

4. Sáng khá sớm, tôi mặc đồng phục, bước ra khỏi nhà. Thật không tin vào mắt mình, Phong ngồi trên một con Dylan màu đen đợi tôi ở phía đối diện đường. Tôi dụi dụi mắt, không phải vì mình dậy quá sớm chứ, nhưng cái mái tóc dài và kiểu ăn mặc toàn đồ kẻ sọc caro kia thì nhầm vào đâu được. Tôi ngồi lên đằng sau, đầu tôi vỡ ra nhiều mảnh:

- Này, hãy nói với tớ không phải là cậu chỉ làm thêm ở cửa hàng hoa ấy.
- Tớ chưa thừa nhận điều ấy.
- Vậy thì?

http://tieulun.hopto.org

- Đó là cửa hàng của tớ.

Tôi ngạt thở. Rõ ràng tôi sắp ngất.

- Vừa đi học vừa mở một cửa hàng hoa sao?

- Tớ chưa hề nói là tớ đi học.

- Cậu đang đùa à?

- Tớ biết cậu nghĩ gì, nhưng người ta không nhất thiết phải đi cùng một đường, như thế thì xã hội thật nhàm chán. À, nhắc lại là tớ đã qua tuổi làm điều mình không thích.

- Bố mẹ cậu không nói gì sao?

- Mẹ tớ đã mất. Tớ và bố sống riêng, vì tớ đã không còn thuộc về cái cuộc sống của bố sau khi mẹ mất.

Tôi lặng đi, choáng váng. Phong nhìn tôi qua gương xe:

- Không sao, cậu cứ ngỡ ngàng. Tớ cũng đã ngỡ ngàng như thế. Nó như chỉ mới ngày hôm qua, nhưng là ngày hôm qua của nhiều năm trước. Học cách đứng lên thôi.

Tôi nhìn Phong, nụ cười ấy đơn giản và bình yên. Chân thành hơn là vẻ ngoài hờ hững của cậu ấy.

- Mở một cửa hàng hoa có thể tự mua được xe thế này sao? - tôi nheo mắt giễu cợt.

- Nếu hàng ngày có nhiều người đến mua như cậu thì có đấy. Đùa thôi, nếu chăm chỉ.

- Này, ghé qua cửa hàng đi, tớ muốn mua mười bông hồng, và lần này tớ sẽ không tặng lung tung nữa.

- Nah, đừng mua hồng, tớ từng nói chỉ có hoa hồng là hoàn hảo, nhưng tớ không nói tớ thích sự hoàn hảo. Thực ra nó nổi tiếng cũng chỉ vì nó nở quanh năm!

- Vậy cậu muốn được tặng hoa gì?

- Cẩm chướng. Chỉ cần một bông.

- Nó phải có một ý nghĩa gì đó phải không?

- Lòng can đảm, sự nhạy cảm - Phong mỉm cười.

Lần đầu tiên sau khá nhiều ngày, tôi thấy gió thổi. Phải mạnh mẽ lắm mới cảm được gió trong ngày nắng. Khi đã thấy rồi thì thật dễ chịu, và phải nắm chặt tay không để sự nhạy cảm ấy tuột đi. Sáng còn rất sớm, ngày chỉ mới bắt đầu…Dẫu có khó khăn đến mấy, thì mọi thứ cũng chỉ mới bắt đầu.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Thế Là Thế Nào

Trần Phúc Bảo An - 19 tuổi - Khoa Đạo diễn. Tự lập, lạnh lùng, đẹp trai, tài năng". Những đứa con gái Sân khấu Điện ảnh đều nói như vậy nếu có ai đó hỏi về An.

An không kiêu! Nó chỉ thấy khó chịu vì có quá nhiều cô gái luôn bám theo. Với nó, cuộc sống chỉ đẹp nếu một ngày có đủ ba thứ: máy quay, kịch bản và chat [1]. Hai cái đầu tiên thì khỏi nói với một gã đạo diễn tương lai. Cái còn lại là một niềm đam mê của nó. Và An cũng chỉ chat từ 12h đêm trở đi. Không phải vì nó ham rẻ, mà bởi vì từ giờ này "chỉ còn toàn dân quái kiệt". Nó đã kết luận như vậy khi bị một thằng giả gái lừa cho chẵn một tháng mới phát hiện được. Quá đau!

Nhịp gõ đều đều, nó lại bắt đầu… Chợt trong hàng loạt những cái nick [2] ấn tượng, nó thấy nổi bật một cái tên thật giản đơn: Phù Dung. Nó vào trước: "Hi, baby…" và được đáp trả: "Chào… ku". An mỉm cười, lại gặp dân chuyên rồi, nó tiếp: "Cảm ơn cho một câu trả lời cay nghiệt" - "Em không cần cảm ơn chị đâu. Miễn lễ". An cảm thấy thích thú, nó gõ: "Nhất định phải xem mặt em, không chắc anh sẽ ế vợ cả đời". "Vậy để lại địa chỉ đi". Phù Dung gõ lại. An thầm nghĩ: tốc độ tiếp thu nhanh không ngờ. Nó gõ địa chỉ thật, không quên nhắc nó ở tầng 2 của khu nhà. Đầu bên kia không thấy phản ứng, có cái gì đấy trôi, chầm chậm, chầm chậm. Như là thời gian 40 giây, Phù Dung trở lại: "Uh, nhớ địa chỉ rồi. Sẽ đến xem mặt". Một nụ cười ma quái sặc chất công nghệ hiện lên trên màn hình. An cố vớt vát câu cuối: "Tại sao em lại mang tên một loài hoa, và sao lại là Phù Dung?". Đầu kia bật lại những chữ làm An ngỡ ngàng: "Vì Phù Dung là nữ hoàng bóng đêm - bye - Mai!".

… 8h, An bật đèn phòng. Mệt nhoài với một ngày bổ ích, An nằm vật ra giường. Nhắm mắt, chợt nó thấy có cái gì đó lành lạnh dưới chân. An bật dậy. Nó giật mình bởi một con mèo đen tuyền đang liếm chân nó. An nhìn ngay ra cửa sổ: vẫn chốt trong. Nó toát mồ hôi. Mình hoa mắt ư? Con mèo này vào bằng đường nào? An tự tát vào mặt. Nó từ từ tỉnh ra. Chắc nó vào từ cửa, lúc mình vừa về. Cái gan của một thằng hay đi đêm đã to trở lại, nó xách gáy con mèo ném ra cửa. Chốt. Trùm chăn. An ngủ ngon lành…

11h30'. Chuông báo thức. Nó dậy. Hàng ngày, An vẫn thường ngủ khoảng 4 tiếng nhưng hôm nay, nó biết cái gì làm nó dậy sớm hơn. Rửa mặt cho tỉnh táo, nó ngồi vào bàn, bật máy. Chỉ mất 59 phút để hoàn thành bài tập và 1 phút cho chiếc Pentium vào mạng. 12h 40', An lại bắt đầu lang thang trên net. Chưa thấy Dung. Sớm quá chăng? Nó lướt qua mấy trang Star

Movie, Movie Time… lấy vài kịch bản phim ưa thích. 1h10', vẫn chưa. Sao thế nhỉ? Nó bước ra lan can, hút một điếu thuốc. An nhìn xuống các ngôi nhà ở tầng dưới. Trừ một ngôi nhà mái đỏ còn bật đèn sáng, tất cả phần còn lại đã nhường chỗ cho những ngôi sao lấp lánh. 1h 30', nó quay trở lại máy. 1h40', 1h50'… Rồi! Dung đã vào. "Lâu thế, anh chờ mãi…". Bên kia mệt mỏi: "Ừ, mệt, đau nhức khắp người" - "Sao vậy?" - "Ngã" - "Ngã? Chuối! Tuổi này còn ngã?" - "Ừ, thì sao, thế thì chết ai? Hỏi nhiều! Thấy anh chưa?" - "Ờ… ừ… à… Rồi" - "Thế nào?" - "À… ừ… được!"… Hai đứa chat với nhau suốt đêm.

Cứ thế, từng đêm, hai đứa đến với nhau qua máy tính. An vẫn hồ hởi lạ kỳ với người bạn gái bí ẩn. Phù Dung thì luôn mượt mà trong các câu chuyện nhưng vẫn khá kín đáo. An chẳng khai thác được gì thêm ngoài chuyện nàng tuổi Meo. "Cho anh địa chỉ đi" - "Thôi, nhà thuộc vùng xa xôi hẻo lánh, xấu hổ lắm" - "Điện thoại cũng được, để anh nghe giọng em" - "Có mỗi một cái, ở phòng bố mẹ" - "Vậy em gửi ảnh cho anh" - "Ừ, tìm lại đã, quái, để cái ảnh Thanh Thảo đâu rồi" - "Hay em tả em đi" - "Dễ ợt, không khuyết tật, đủ chân tay, mặt mũi hoàn chỉnh, chiều cao vừa với cân nặng. Thế đủ chưa?"…

1h trưa. An giậm bước chân lên cầu thang. Larteen đóng cửa, nó phải mò về nhà kiếm mì gói. An đóng cửa, bật đèn và tí ngất khi lại thấy con mèo đen, lần này đang ngủ ngon lành trên chiếc đệm của An. An nhíu mày, nó đã nghĩ lại, như vậy con mèo không thể vào từ cửa, không cửa sổ, vẫn còn chỗ nào? Mọi việc đã rõ, từ chiếc quạt thông gió đang hỏng được tháo ra để lại một lỗ hổng vuông vắn sát tường. Dù sao nó cũng cảm thấy bực mình. An vớ một cuộn dây tóm lấy con mèo và buộc vào chân giường.

Như thường lệ, nó lại mò lên mạng, nhưng nó không thấy Phù Dung. Hai ngày, ba ngày… một tuần… Nó để máy cả ngày trong vô vọng. An vồ lấy bàn phím khi thấy từng cái mail mới để rồi lại thất vọng khi từng dòng chữ quảng cáo xanh đỏ chạy ngang chạy dọc. Từng đoạn băng vô hình tua đi tua lại trong đầu An. Từng trang net hiện lên chưa bao giờ buồn thế và An thấy cuộc đời chưa bao giờ vô nghĩa đến thế này. Nó, chính thằng con trai được truyền tụng là có trái tim sắt đá và bộ mặt lạnh lùng, đã nhớ Dung. Lần đầu tiên nó thấy nhớ một người con gái, một người con gái chưa bao giờ gặp mặt nhưng đã được nó mơ nhiều lần, bao giờ cũng đẹp…

Con mèo kêu gào chỉ vào buổi đêm, thoảng nghe như tiếng trẻ con khóc. An vào bàn, lên mạng. Nó thở dài, vẫn biệt tăm! Con mèo lại gào lên. An quay ra, nó nhìn con mèo đen, con mèo ngước lên, nhìn thẳng vào mắt An. An rùng mình. Một thoáng, nó cảm giác đó không phải là đôi mắt của con

mèo. Không phải, không phải, không phải… An tưởng tượng. Nó dừng suy nghĩ, nó nhìn con mèo chăm chú. Đột nhiên, nó thấy người lạnh toát. Nó thấy con mèo từ từ, từ từ nhếch miệng lên, mỉm cười với nó. An chẳng còn hay gì nữa. Phù Dung lại hiện lên đẹp như trong những giấc mơ, nguyên vẹn. An lịm đi…

An thấy ấm áp, nó mở mắt. Một cô gái ngồi trước mặt nó. Là lạ và quen quen. Chẳng hiểu vì sao An bật ra ở môi hai tiếng Phù Dung. Cô gái đáp lại, dịu dàng như nó vẫn tưởng tượng. "Đây chỉ là Lê Việt Phù Dung". Choáng. Nó líu ríu ở môi: "Em… Thế là thế nào? Anh cứ tưởng em là…". Nó không nói tiếp nổi. Mặt Dung ngây thơ: "Em biết anh nhưng anh không biết em. Nhà em ở ngay dưới kia kìa". Dung trỏ vào ngôi nhà đỏ nhỏ xíu ở tầng một, cách phòng An một khoảng sân đầy nắng. Cách đây một tuần, em có việc phải về quê gấp. Lên mạng buổi sáng nhưng chẳng thấy anh, có lẽ anh chỉ lên vào đêm nên em không báo mà phải đi vội. Trước khi đi, em đã khóa cửa nhưng không hiểu sao, con mèo của em vẫn chui ra được. Và sáng nay, khi về, em đã hốt hoảng khi không thấy nó. Đang cuống quýt tìm ở dưới sân thì thấy tiếng nó kêu ở trên phòng anh. Em chạy lên, cửa không chốt, anh gục trên bàn, nó bị buộc vào chân giường. Anh An, thế là thế nào?

An cười vang lên. Nó nhìn vào mắt Dung, đen láy và lấp lánh những ánh sao đẹp lạ lùng. Trái tim An đập nhẹ nhàng, những nhịp bất thường. Nó cầm lấy tay Dung ấm áp, thì thầm: "Chẳng là thế nào cả. Quên hết đi, chỉ đơn giản là anh nhớ em kinh khủng, Dung ơi!".

Dung gật đầu, nó cũng cảm nhận được nhịp đập trái tim An đang truyền qua tay nó. "Em cũng vậy".

Dung nở một nụ cười như hàng ngàn ánh nắng tỏa sáng khắp căn phòng. Nếu giờ đây trên đời có hai người nào thấy cuộc đời chỉ còn mỗi màu hồng thì đó là An và Dung…

Chú thích:

[1] Tán gẫu qua mạng Internet.

[2] Bí danh tự đặt khi lên mạng chat.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Rơi Ở Northampton

“Điều sai lầm duy nhất là phủ nhận những gì
trái tim mình thực sự cảm nhận” [Zoro]

Chinatown buổi tối cuối tuần lung linh ánh đèn và rộn ràng người qua lại. Tôi đỡ lấy chiếc bánh gatô, chạy thật nhanh qua những ngôi nhà vòm cong mang vẻ đặc trưng vốn có của kiến trúc Trung Hoa. Tôi vẫy một chiếc taxi đang đỗ cạnh bốt điện thoại đỏ nằm trên trục phố chính.

– Tôi cần đến Northampton trước 12 giờ đêm nay được chứ?

Bác tài xế liếc khẽ đồng hồ, thoáng ngạc nhiên rồi quay sang dặn:

– Tôi sẽ cố gắng hết sức. Thắt dây an toàn vào nhé, chàng trai. Tôi sẽ đi thật nhanh đấy vì chúng ta chỉ còn một giờ ba mươi phút.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười và lấy bàn tay quệt những giọt mồ hôi đang chảy lã chã trên trán, dù cho gió London vào những ngày đầu đông có buốt đến tận mang tai.

1. Chuyển tới học tại Northampton muộn, tôi dần phải làm quen với những sự ngạc nhiên không định trước. Tự thấy mình là một đứa con trai bình thường một cách quá đáng. Học khá các môn xã hội và yếu những môn tự nhiên. Thích ngồi một mình nghe những bản rock ballad cổ điển và đọc comic như phần lớn những người khác. Ngoài chút khéo léo đủ để góp mặt trong đội bóng đá khi vẫn còn học trường cấp ba ở Việt Nam, và chơi game rất tuyệt, thì có lẽ tôi không lấy gì làm nổi bật hay có gì đáng chú ý. Vậy mà dù da không xanh, bọn con trai cùng lớp nhìn tôi như quái vật Shrek. Chúng vẫn thường cùng nhau chơi games, đá bóng, ăn trưa và lang thang sau mỗi giờ học, nhưng tuyệt nhiên vì một lí do bí hiểm nào đó mà chúng luôn tìm cách từ chối khéo mỗi khi tôi ngỏ ý muốn tham gia. Lúc thì là đội bóng đã đủ người, khi thì lại “ Minh, cậu chơi games giỏi quá, bọn tớ không theo kịp”. Nói tóm lại, tôi cảm thấy bị tẩy chay và đơn độc một cách thậm tệ. Những đứa con gái thì, dĩ nhiên, không chơi games, đá bóng, mà chỉ suốt ngày thì thầm những vấn đề làm đẹp muôn thuở và cả về những anh chàng bảnh trai khóa trên. Trong lớp tôi, chỉ có duy nhất Olga là dường như chú ý đến tôi.

Cô gái người Nga ấy có đôi mắt trong veo như sắc sông Vonga, mái tóc vàng xoăn tự nhiên rủ xuống hai bên má và đôi môi hồng chúm chím lúc nào cũng thường trực nụ cười tươi. Ngược lại với Minh, Olga học khá những môn tự nhiên nên cô thường giúp tôi giải những bài toán hóc búa. Thi thoảng cô kể cho tôi về Puskin, về những bài thơ tình bất hủ, về khung cảnh huy hoàng của bờ Vonga rụng đầy những lá mỗi khi đến độ thu, về đất nước có mối quan hệ quá mật thiết với nơi tôi đã sinh ra. Olga cũng là người chỉ cho tôi

những địa điểm bán sách rẻ, và dẫn tôi đi ăn nhiều món quái lạ ở những ngõ ngách của nơi này, vì cô đã sống ở đây được hai năm.

Sự giúp đỡ của Olga chưa đủ làm tôi cảm thấy dễ chịu với cuộc sống mới này, đơn giản vì tôi là một thằng con trai. Và vì thế, tôi cần và muốn có mặt trong những cuộc vui của tụi con trai cùng lớp.

2. Lí do để bọn con trai đẩy tôi ra khỏi mọi hoạt động tập thể đơn giản hơn những gì tôi suy diễn nhiều. Ray_ đứa con trai duy nhất trong lớp có vẻ không – ghét-tôi, kéo tôi lại sau giờ học và nói nhỏ

_ Minh, bọn con trai lớp mình không ưa cậu!

_ Tớ biết, nhưng vì sao thế?

_ Vì …Olga thích cậu.

_ Và?

_ Tất cả chúng nó đều mong được Olga nhòm ngó tới, con bé từng nằm trong đội tuyển volleyball của trường đấy. Xinh đẹp, duyên dáng và kỳ lạ. Nhưng Olga chỉ để mắt tới cậu thôi.

Tôi chợt hiểu ra, chỉ còn biết nhún vai cười trừ. Có lẽ bọn con trai trong lớp thích Olga hoặc vì vẻ ngoài xinh đẹp hoặc vì sự bí ẩn, nhưng tôi dường như không mấy để ý, vì từ trước đến giờ, bóng đá, games và những trò chơi con trai có vẻ thu hút bản thân hơn là những cô nàng xinh xắn. Và con gái thì đôi khi vẫn lạ kì như vậy. Họ thích để ý đến những người không quan tâm đến họ. Giờ thì tôi nghĩ việc hòa nhập sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi đấy…

Sáng hôm ấy, khi tôi đến trường thì bọn con trai đã túm năm tụm ba lại từ lúc nào. Cả bọn đang soi mói Olga, xì xầm bàn tán điều gì đó về cô bé. Martin – đứa quậy nhất lớp hất hàm, vẫy tôi lại:

_ Hey, Minh, cậu biết tin gì chưa? Olga và Sean gàn dở mới kết thành một đôi đấy. Hôm qua có đứa gặp chúng nó đi cùng nhau ở rạp chiếu phim.

_ Sean? – thú thật tôi chẳng biết đó là anh chàng nào.

_ Cậu không biết sao? Cái gã khoa văn, tóc dài, hôi hám, quấn áo kì dị, hay nói nhăng nói cuội và người lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc lá ấy!

Tôi cảm thấy người cậu nóng bừng lên, không hiểu vì sao.

_ Heh, vậy là con bé không còn thích cậu nữa rồi nhé – Joey đệm vào châm chọc.

_ Gì chứ, tớ chẳng quan tâm, nó cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà. Nó có thể thích bất cứ gã nào mà.

Tôi nói những điều tôi không nghĩ, nhưng tôi nhận thấy đây là một cơ hội tốt để kết thân với tụi con trai, hùa luôn theo cũng chẳng mất gì.

_ Cậu biết Sean à? – Martin nhướng mắt.

_ Tớ nghĩ rằng tớ đã trông thấy gã một lần. Thật không thể tin được. Kinh tởm y như cậu tả đấy. Olga thật tầm thường quá, mất thể diện lớp mình thật.

Lũ con trai ném cho Olga những tràng cười chế giễu. Tôi liếc sang Olga, thấy cô bé cúi gằm mặt xuống, lặng im vờ như đang đọc sách. Có cái gì đấy nhoi nhói.

3. Từ hôm ấy trở đi, tôi và Olga không còn nói chuyện nữa. Bọn con trai trong lớp đã dần hòa nhập với tôi, tôi đã có thể tham gia tập cùng với đội bóng của trường, ăn trưa, chơi games, và đôi lúc ngồi tán gẫu về Olga cùng lũ con trai. Có lần tôi gặp Olga đi với Sean " gàn dở", một người bạn của tôi sau đó nói rằng Sean cũng từng ở trong tuyển bóng đá của trường… Thi thoảng tôi thấy nhớ lúc vẫn thường nói chuyện với cô gái Nga. Dù có những lúc gặp một bài toán khó muốn nhờ cô bé giảng, hay muốn xin lỗi vì đã cùng bọn con trai trêu chọc cô bé nhưng sĩ diện của một đứa con trai ngăn cản tôi làm điều ấy, và lại tôi thầm nghĩ đằng nào thì Olga cũng đã không còn thích tôi nữa. Thêm vào đó, những trận tập bóng miên man sau giờ học chuẩn bị cho giải đấu các trường trung học toàn nước Anh làm cho tôi phần nào quên bẵng đi chuyện đó.

Tháng mười một về lạc lõng vài con nắng giữa những cơn gió rét run người của London. Một phần vì chưa quen với thời tiết ở đây, một phần vì đội hình rời rạc hơn nhiều so với khi đá tập, đội bóng trường Minh đang bị đội chủ nhà London dẫn trước hai bàn ngay từ bốn mươi lăm phút đầu tiên. Cả hiệp đầu tiên, tôi không nhận được pha bóng nào truyền lại từ phía đồng đội. Bóng đáng nhẽ phải được chuyền đến chân tôi, và bàn thắng cho đội nhà là không thể chối cãi, thì đồng đội lại đảo sang hướng khác. Cậu chỉ cảm giác mơ hồ có điều gì đó bất ổn. Ngay đầu hiệp hai, tôi cố gắng dùng sự nhanh nhẹn của mình để tranh bóng từ chân đội bạn. Vừa cầm được bóng, chợt tôi cảm giác người hẫng đi khi một cầu thủ đội bạn trườn người ra xoạc bóng. Tôi ngã sóng xoài trên sân và rồi ngay khi chưa kịp định thần, tôi thấy chân mình đau buốt. Martin đã chạy qua, cố tình giẫm lên chân tôi. Tôi vừa đau, vừa ngơ ngác với những gì vừa xảy ra trước mắt. Tôi cố gượng dậy nhưng lập tức ngã ra vì quá đau, chắc hẳn đã bong gân. Tôi vẫn cảm thấy choáng váng khi được cáng ra khỏi sân trong tiếng chế nhạo của chính đội nhà:

_ Nhận lấy cái giá phải trả cho sự nổi bật nhé. Olga hẳn sẽ buồn khi biết tin mày bị gãy chân đấy.

…Tối London rực rỡ với dọc những cửa hiệu xa hoa sáng đèn. Tôi tha thẩn trên dọc phố Oxford Circus, với chân trái băng trắng và những dòng suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Tiếc cho công sức tập luyện mình đổ vào giải đấu

thì ít, mà thất vọng vì những người mà tôi đã coi là bạn thì nhiều. Dòng người đổ dọc phố gấp gáp làm tôi nhớ đến Olga hơn bao giờ hết. Chợt điện thoại của tôi kêu báo có tin nhắn:

" Minh, tớ biết cậu đã cố gắng rất nhiều cho giải đấu, nhưng những nỗ lực của cậu có thể bị phá hỏng nếu đặt niềm tin không đúng chỗ. Còn về Sean, tớ chơi thân với cậu ấy vì Sean là người tốt, không bao giờ có thể đánh giá người khác qua vẻ ngoài. Trước sinh nhật 18, người ta luôn ước, và tớ ước cậu biết một sự thật là tớ thích cậu. Northampton sắp có tuyết rồi đấy…"

Tôi mỉm cười và chạy thật nhanh về phía China town, chọn một chiếc bánh ga tô nhỏ xinh trong cửa hàng và viết chữ lên mặt bánh. Rồi vẫy một chiếc taxi đang đỗ cạnh bốt điện thoại đỏ trên phố…

Dù khoảng cách có là bao xa, tất cả những gì tôi muốn bây giờ chỉ là có mặt bên Olga trong những khoảnh khắc đầu tiên của ngày sinh nhật cô bé…

4. Northampton. 12h kém 5. Vừa đủ thời gian thắp nến lên chiếc bánh. Olga mở cổng, sững người trước mười tám ngọn nến cháy lung linh. Cô bé không nói, chỉ nở nụ cười rồi tháo chiếc khăn của mình choàng vào cổ tôi ngay khi những bông tuyết đầu tiên chậm chậm rơi xuống Northampton… Olga áp bàn tay cô vào đôi má đỏ ửng của tôi đang run lên vì lạnh. Gió đêm từ bãi cỏ cạnh trường tạt vào làm tắt những ngọn nến. Hi vọng Olga đã kịp thấy dòng chữ được viết lên mặt bánh:

" Olga, ty mne nravishsya!*"…

Linh Nhóc & Zest Cowy

* Olga, I like you!

http://tieulun.hopto.org